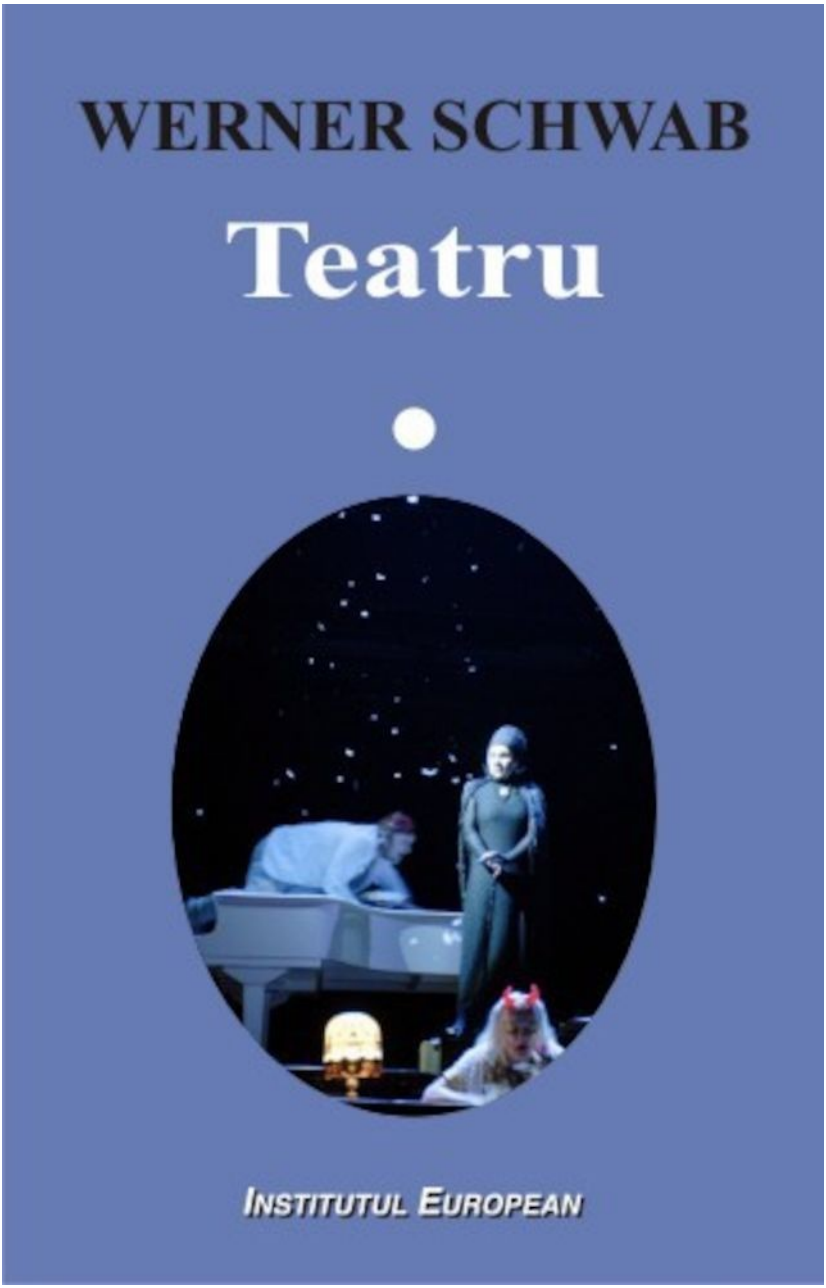

Colecţia Florilegium 8
Volum publicat cu sprijinul fundaţiei *LIGA PENTRU TEATRU*

Werner Schwab (1958 – 1994). Dramaturg şi artist plastic austriac. După studii de sculptură la Viena, în 1990, se montează prima sa operă, *Şefele*. Încă paisprezece piese vor fi scrise până la moartea sa, survenită la doar 36 de ani; dintre ele, opt au fost montate în timpul vieţii şi i-au transformat creaţia într-una dintre cele mai spectaculoase şi controversate opere din spaţiul teatrului contemporan german.

© Literaturverlag Droschl, A-8010 Graz, www.droschl.com
1991 (Fäkaliendramen), 1992 (Königskomödien), 1994 (Dramen III) performing rights: Bühnenverlag S. Fischer, Frankfurt/M., www.fischerverlage.de

2008, Institutul European Iaşi

www.euroinst.ro
INSTITUTUL EUROPEAN
Iaşi, str. Lascăr Catargi nr. 43, 700107, C.P. 161
euroedithotmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SCHWAB, WERNER
Teatru / Werner Schwab; trad., introd.: Dan Stoica.
— Iaşi: Institutul European, 2008
vol.
ISBN 978 – 973 – 611 – 546 – 2
vol. 1. – 2008.
— ISBN 978 – 973 – 611 – 547 – 9
I. Stoica, Dan (trad.; pref.) 821.112.2 (436) – 2 = 135.1

Printed in ROMÂNIA
DAN STOICA

CINCI POVEŞTI DE DRAGOSTE DIN AUSTRIA

INSTITUTUL EUROPEAN 2009

Cuprins

1. Însemnări dintr-o casă de nebuni /

2. Povestirea cameristei Zerline /

3. Mexic sau Hai să spălăm puţina /

4. Cum aşa, Ohio?! /

5. Piele şi Cer /
1.

Însemnări dintr-o casă de nebuni

de Christine Lavant

Sunt din salonul Doi. Acesta este un spaţiu pentru cei puşi sub observaţie, pentru cei „cu forme uşoare”, şi de fapt cineva ajunge aici pe dreptate numai după ce are în spate o şedere în salonul Trei. Eu nu am în spatele meu Treiul, şi cele mai multe îmi iau asta în nume de rău. Ieri am auzit-o pe Regină spunându-i Renatei: „A mărşăluit aici cu sticle pe ochi şi o geantă diplomat, s-o ia naiba! Ce caută aici la noi? Probabil să ne spioneze, ce altceva?!”… Renate i-a spus pe loc: „Iar începeţi cu asta?”. Dar seara a venit la mine şi mi-a cerut clama de păr înapoi, chipurile pentru că ar avea nevoie de ea. Păcat! Nu de clama de păr, ci de Renate, mă gândisem că am putea să legăm un soi de prietenie. Am simpatizat-o din prima clipă, avea ochi blânzi, trişti şi surâsul distrat, arătând un pic de durere,

dar care nu mă speria nici pe departe aşa de tare cum o făceau râsetele celorlalte. Că tot veni vorba, te obişnuieşti incredibil de repede cu feţele şi vorbăraia celor de aici. „Ah, nu vă uitaţi la asta, aşa ceva nu-i pentru dumneavoastră!”, mi-a spus Nusserl atunci când slăbănoaga aia mare – cred că o cheamă Baumerl – a căzut la podea. Şi, ca să nu par încăpăţânată, a trebuit să-i urmez sfatul, deşi tare aş fi vrut să observ totul cât mai amănunţit. Aşa, m-au împins în spălător, unde, dintr-un simţ al datoriei, am izbucnit în hohote de plâns. Dar nu din cauza urletelor, pe care, de acolo, le auzeam cu şi mai mare neplăcere, ci pentru că nu poţi să stai pe marginea căzii mult timp fără să faci ceva. Aş fi putut la fel de bine să cânt, să fluier sau să lovesc cu papucii primiţi în ospiciu de perete, dar m-am decis în cele din urmă pentru plâns. Am resimţit ca pe ceva uşor penibil faptul că hohotele au ajuns exagerat de puternice, dar nu puteam să fac nimic. Sigur că surorile au încercat să mă aline şi m-au întrebat câte-n lună şi-n stele. Dar toate or să treacă, în opt zile n-o să-i mai pese nimănui de asta, dacă plâng sau mă lovesc cu capul de pereţi. Poate chiar Renate o să vină la mine, şi o să-mi zâmbească în felul ei spălăcit. Cred că îi e teamă de Regină. Asta nu mă poate vedea în faţă, la fel şi Baumerl. În felul ăsta am fost respinsă de la bun început de vârfurile cele mai bine situate ale ambelor clase.

Ştiu că pot schimba asta cât ai bate din palme, nu aveam nevoie decât să îmi dau drumul odată, în timpul mesei, la greaţă sau să lovesc cu blidul de metal în pereţi, dar pentru mine mai contează încă mult ca surorile să mi se adreseze cu „dumneavoastră” sau cu „domnişoară” şi ca medicii, atunci când ajung la mine, să înmoaie surâsul lor profesional din timpul vizitei într-unul ceva mai uman. Atâta vreme cât cei de aici mă privesc ca pe un oaspete temporar, şi eu însămi consider această poziţie ca fiind cea corectă, atunci ultima limită nu a fost depăşită.

Tocmai a dansat Berta. Ciudat că nici uneia dintre surori, nici măcar lui Nusserl, nu le-a trecut prin cap de data asta să mă expedieze. Probabil că dansează rar,

pentru că tot salonul s-a uitat, ba chiar şi sora Minna s-a oprit pentru câteva clipe din croşetatul hăinuţei pentru bebeluş şi a râs cu ochii ei rotunzi, negri, plini de bunătate, care împrăştiau linişte în jurul ei. Ce ar fi să mă duc la Berta şi s-o zgâlţâi până când s-ar opri din dansat? Poate mi-ar zgâria ochii. Probabil că aşa se simţea fericită sau cel puţin era în pielea ei un soi de unealtă plină de bunăvoinţă. Dar cine se ascundea în ea? Cine a împins-o să îşi ridice rochia în dungi primită aici, peste genunchii ei goi şi osoşi şi să îşi scuture şuviţele spălăcite în aşa fel încât ochii decoloraţi să-şi schimbe expresia fără încetare? Cine i-a dat ritmul după care păşeşte pe dalele gri înainte şi înapoi? Şi vocea înaltă, care seamănă cu cea a unui rapsod, şi care se prăvale din gura fără dinţi atât de ciudat, încât cineva s-ar putea aştepta în fiecare clipă să descopere un animal mic şi albicios. Dar acest animal rămâne ascuns, ea cântă numai ascuţit şi aiurea pentru cine ştie cine, care poate se află nevăzut printre noi. Dar, dacă există printre noi lucruri care într-adevăr sunt invizibile, şi cred că sunt asemenea chestii care se află permanent între noi, atunci ceea ce am făcut este, din punctul de vedere al unei judecăţi sănătoase, absolut fals. Ce rost are să îţi întrerupi viaţa atunci când undeva va exista întotdeauna o continuare? Dar, pentru numele lui Dumnezeu, poate că am trecut deja limita şi nu mai sunt de mult un simplu oaspete, ci fac parte dintre toate celelalte, care se uită la mine ca la o străină şi mă privesc pline de suspiciune?… Ce s-a întâmplat? Nimic altceva decât că o biată nebună a început să cânte dinlăuntrul ei: „A ei o u, ce-o să se aleagă de mine mâine? Mai întâi am fost pământ, mai apoi piatră, apoi un copac şi o floare… Apoi am fost o fereastră deschisă, o fereastră mare şi minunată. A ei o u, se poate veni către mine din toate părţile, şi eram mai mult decât o pădure foşnitoare… Dar s-au lovit de mine, fereastra, cu aripilor lor grele, negre. A ei o u, pământ, piatră şi copac, şi nimeni nu înţelege cuvântul de sub aripile mute…”

În afară de asta nu s-a întâmplat nimic. Toate râd în

gura mare, şi sora Minna cară în ea, zâmbitoare, un copil. Oare de ce a atacat chiar Regina? Nu cred că a făcut-o din pură amărăciune, şi nici pentru a-şi arăta puterea. Ceva din bătrâna cocoşată s-a aprins ca o spaimă prea bine cunoscută, atunci când a atacat-o pe dansatoare pe la ceafă cu ciorapii albaştri, pe care tocmai şi-i pregătea: „Termină odată, drac împieliţat!”, a spus ea răutăcioasă şi nici că-i păsa atunci când sora Minna a ameninţat-o cu cămaşa de forţă. Spaima ei era alta, spaima ei era poate asemănătoare cu spaima mea. Da, cu siguranţă, nu mai sunt aici un simplu oaspete, şi cine ştie cât timp surorile îmi vor mai spune

„Dumneavoastră” şi „domnişoară”.

Tocmai avea loc vizita. Medicul primar m-a întrebat ce scriu, dar nu s-a mai ocupat mai departe de asta, probabil se gândea că întrebarea lui ar putea să mă sperie de-a binelea. Şi acum îmi mai tremură genunchii pe care a trebuit să-i apăs tare unul de altul, ca să pot măcar rămâne aşezată. Dar nu era el. Era un altul, şi numai părul cărunt produsese penibila confuzie. Şi atunci medicul primar aproape că mă prezentă, spunând: „Priviţi, colega, este primul caz din cariera mea când cineva ajunge la noi din proprie iniţiativă. Bineînţeles că domnişoara nu ar trebui de fapt să fie aici, dar o primărie mică nu poate să-i ofere un tratament într-un sanatoriu cu o cură de odihnă, aşa că încercăm noi cu un pic de arsenic”.

…Şi la acel punct expresia feţei mele a arătat că vorbele lui erau mincinoase, pentru că medicul străin a zâmbit cu două înţelesuri. Chiar şi sora şefă s-a uitat la mine ciudat, semăna din ce în ce mai mult cu o pasăre enervată care ţopăie. Numai medicul primar s-a prefăcut că nu observă nimic şi, dacă nu îmi reuşeşte să îl fac să creadă că întrebarea lui m-a înspăimântat cu adevărat, atunci o să trebuiască să fiu în următoarele zile extrem de atentă la comportamentul meu. Probabil că încă de mâine o să mă cheme în cabinetul lui „pentru o scurtă convorbire”.

Atunci a remarcat Regina că a apărut o nouă modă, şi

pacientele de ultimă clasă au început pur şi simplu să joace dame. Surorile mi-au zâmbit totuşi prietenos şi Nusserl mi-a spus:

„N-o băgaţi în seamă, medicul primar a spus că dumneavoastră puteţi să faceţi tot ce vă bucură. Drăcoaica aia o să se liniştească în curând”.

Dar drăcoaica nu se liniştea. Cocoaşa ei tot creştea, ca la pisicile enervate, şi când una dintre cele care cârpeau trebuia să se ducă la ea să îi ceară foarfeca, atunci se purta în aşa fel de-ţi venea să crezi că în clipa următoare o să se întâmple cine ştie ce.

„Tu, fandosito, dacă nu începi imediat să te porţi mai manierat, atunci întorc foaia, că nu mai suport eu mult toate astea!”, spunea sora Minna cu buzele subţiate de furie. Mă cam îndoiam! La final, din partea mea, fie, i se punea cămaşa de forţă. Va trebui să trec peste greaţă şi spaimă şi să îi ofer cocoşatei câteva perechi de ciorapi. Poate că îi mai scade din duşmănia ce-mi poartă.

De trei nopţi n-am mai dormit deloc şi sunt prea stoarsă de puteri ca să mai am chef să mă lupt cu fandosita. Păcat numai de simpatia, renăscută la Renate, care s-a topit din nou. Avea o tulburătoare capacitate să-mi zâmbească încurajator atunci când trebuia să mă duc eu să iau foarfecele de la cocoşată. Cu toate că îi este teamă de ea, ar fi vrut de fiecare dată să se ducă ea în locul meu, dar atunci mi-aş fi pierdut orice brumă de respect în faţa tuturor. Ciudat cum lua parte la lupta noastră întreaga sală. Ba chiar şi pacientele de clasa a doua, care de fapt formau un cerc absolut separat, numai al lor. Doamna Baumerl avea un fel de a arunca priviri batjocoritoare peste lentilele ochelarilor şi doream din când în când, din toată inima, să o apuce din nou pandaliile. Se pare că nu sunt aşa de molipsitoare ca şi duşmănia. Câteodată mi se pare că din atâta ură aş căpăta altă formă. Spre exemplu, atunci când fandosita se uită la mine cu ochii plini de furie şi îmi spune cu dispreţ:

„Oare domnişoara nu-şi dă prea multă osteneală?”

Atunci am înţeles că surorilor le era suficientă o

expresie din asta în doi peri ca să-ţi tragă cămaşa de forţă pe tine. Poate că, dacă aş mai fi rezistat câteva zile, Regina s-ar fi dat definitiv pe brazdă, dacă aş fi putut în sfârşit să dorm noaptea… Lângă mine se afla un scaun de făcut nevoile. La fiecare sfert de oră, dacă nu şi mai des, cineva se lovea de gratiile de la patul meu, ochi holbaţi se zgâiau la mine, se murmurau vorbe de neînţeles şi, printre ele, din când în când se mai auzea o scuză. Strângeam cât puteam din dinţi şi îmi puneam şi cea de-a doua pernă deasupra capului, chiar dacă atunci când venea sora de gardă trebuia din nou, aşa cum scria la carte, să mi-o pun sub cap. Nu putea să mă sufere. În prima noapte şi-a dat chiar silinţă pentru mine şi se vedea pe ea că îi părea rău de mine. Dar voia să afle atâtea lucruri. Am avut oare o iubire nefericită?…

„Întotdeauna e aşa ceva la mijloc?”, am întrebat-o cu un dispreţ exagerat, şi aşa ceva nu ar fi trebuit să fac.

„Atunci de ce aţi vrut să vă împuşcaţi?”, a întrebat ea uşor stânjenită, şi atunci când i-am răspuns râzând:

„Dar scumpă soră, am luat numai nişte prafuri”, s-a repezit afară din salon profund jignită. Îmi pare rău. Are o faţă frumoasă, bine conturată şi la început mi-a vrut cu siguranţă binele. Dacă n-ar fi fost blestematele alea de întrebări! Dacă măcar aş fi ştiut că domnul medic primar s-ar fi putut ascunde în spatele chestiei! Dar nu-i acelaşi lucru, de fapt ar fi putut să mă întrebe chiar el lucrurile astea, şi dacă n-o face, atunci încep să apară anume bănuieli. Probabil s-a gândit că aşa, de la femeie la femeie, o să meargă mai uşor. Sigur că, dacă ar şti despre cine e vorba, ar fi procedat cu mai multă discreţie. Numai să nu mă gândesc, nu trebuie să mă gândesc la asta! mai bine la Majoreasă, mai bine la Hansi şi la toate, toate care sunt aici şi suferă, suferă. Nu, nu o să cad pradă urii, o să pot să ajung să o iubesc pe fandosită, şi pe Baumerl şi pe sora de noapte şi faţa surorii Minna, atunci când, scoţând scântei de furie, încheie o cămaşă de forţă. Oare ce se va întâmpla cu copilul din pântecele ei, dacă ea are această expresie întipărită pe faţă? Ar trebui interzis femeilor gravide să

facă de serviciu într-o casă de nebuni. Ce se va alege de o fiinţă care este supusă permanent acestor radiaţii de ură şi mizerie? Dacă aş putea pur şi simplu să mă gândesc la majoreasă… Oră după oră, ca un ceasornic, strigă din patul ei cu putere:

„Blestemată să fii, Austria! Blestemat să fie ţarul Rusiei! De trei ori blestemată şi luată de naiba să fie întreaga lume. Mi-a ucis bărbatul, frumosul şi mândrul meu bărbat. Blestemat! Blestemat! Blestemat! Să se ducă la dracu' tot ce mai este încă în viaţă!". Avea ochi strălucitori ca nişte cărbuni aprinşi, părul ei alb, încâlcit sta ridicat către munte, şi mâinile aveau nişte gheare prelungite ca de pasăre. Şi aşa se întâmpla mereu, oră de oră, şi chiar sforăitul cântăreţei cu barba deasă, care de obicei umple toată sala, se ofileşte ca o răsuflare în faţa acestei năvale. Câteodată aştept aproape ca pe o izbăvire ca, măcar pentru câteva minute, să nu mai aud cel puţin gemetele lui Hansi. Hansi are douăzeci de ani şi stă aici deja de un an întreg şi este hrănită la fiecare trei zile printr-un cauciuc prin nări, pentru că se pare că şi-a propus să se stingă prin înfometare. Nu mai e decât un schelet, dar cândva trebuie să fi fost de o frumuseţe perfectă. Părul ei de un negru lucios îi cade din pat până la podea. Atunci când mama ei vine la ea, după-amiaza, îi ridică părul ca pe o comoară sfântă. Chiar şi Majoreasa se mai opreşte din blestemele ei câteodată, mai înainte să vină la ea fiul. Surorile devin neajutorate ca nişte oi în faţa acestei mame, şi chiar şi Friedel, care veşnic cântă, se scuză de fiecare dată. La fiecare două zile vine soţul lui Hansi. Este un ofiţer cu grad superior, ca şi fiul Majoresei, şi, atunci când întâmplător se întâlnesc, roşesc amândoi din cauza jenei şi ruşinii. Aici se adună munţi de suferinţă, dar vârful e în fiecare din cei care vin zilnic şi pleacă din nou disperaţi de aici. Pe aceştia nu poţi să-i priveşti în faţă, pur şi simplu nu suportă aşa ceva. Este o neruşinare să fii de faţă într-o asemenea situaţie, şi totuşi mă întind în pat câteva ore, când este vremea vizitelor, ca să pot rămâne în dormitor în acest timp. Aşa am ajuns să ştiu, de fapt, totul

pe de rost. Spatele subţire, cocoşat al bătrânei doamne, atunci când ridică de la podea părul, umerii laţi, neajutoraţi ai bărbatului ei, care acoperă cât mai mult din trandafirii sau lalelele pe care le pune de fiecare dată pe marginea patului cât mai aproape de obrazul soţiei sale. Ah, ca şi cum ei ar fi putut, de fiecare dată, să aştepte ceva de la acest obraz! Cel mai mic semn al unei recunoaşteri, poate numai un surâs sau o schimbare de ton în tânguirea ei. Dar nu se întâmpla şi nu se schimba nimic. Încet şi ascu it se înălţa veşnic, în aerul sălii, acelaşi ton în intervale care aproape că puteau fi calculate, puteai să-ţi închipui că s-a pierdut prin salon o pisică tânără care îşi ascute ghearele. Oare de câte ori fusese sfâşiat pieptul acestei mame? Faţa nu i-am văzut-o şi nu aş vrea s-o văd vreodată. Spatele ei şi ridicarea ostenită a mâinii, care pentru câteva secunde se aşeza tremurând peste fruntea celei care se tânguia, spuneau mai mult decât orice cuvinte. Câteodată, înainte de a părăsi sala, se întorcea către patul majoresei. Două mame, două bătrâne doamne din înalta societate, două dureri fără sfârşit. Transparent şi subţire era aerul în jurul celor două şi de multe ori tocmai atunci apărea fiul. O saluta pe mama lui Hansi aproape ca pe o sfântă, dar în afară de ea nu saluta pe nimeni. Din câţiva paşi mari ajungea la patul mamei lui şi îi săruta mâna. Dar mâna aceasta nu mai era nicidecum o gheară de pasăre, era cea mai elegantă şi reţinută mână din câte-şi poate închipui cineva. Mereu cineva punea văluri în jurul celor două şi, de fapt, nu mai puteai bănui decât cu ochii închişi ce se întâmpla cu adevărat în faţa ta. Căci nu aceasta era realitatea, că fiul ar deschide de fiecare dată un ziar şi ar citi din el, nici cele câteva fraze pe care şi le spuneau unul altuia în franceză, nici clinchetul gratiilor de la pat, atunci când o mişcare era mai puternică sau mai pripită. Nu, toate acestea se întâmplau numai pe dinafară, ceva ca o nevăzută spargere a unei sticle peste ceva nesfârşit de preţios. Înăuntru există încântarea unuia faţă de altul. O ştiu, o presimt, atunci când stau cu ochii închişi în patul meu. Aici mai există schimbări care nu se compară cu nicio

minune. Nu mai e vorba de nicio fiinţă nebună, de nicio fiinţă care face gălăgie şi blestemă, nici cea mai mică urmă de ură nu mai trăia în acele ore în bătrâna aristocrată. În prezenţa fiului, mama păşea pe deasupra mării propriei nebunii, precum Iisus peste ape. Şi el o credea. Nu se temea nicio clipă că ar putea să îşi piardă cândva stăpânirea. Şi nu şi-o pierdea. Nu şi-o pierdea niciodată mai înainte ca ultima uşă a spitalului de nebuni să se fi închis în spatele fiului ei, dar mai apoi era cumplit. Era ca şi cum ar fi vrut să se răzbune pe tot iadul, care pentru o oră fusese alungat de pe proprietatea ei. Dar aşa ceva nu se poate spune în cuvinte, e chiar mai rău decât imaginea crucificării. Oare după săptămânile petrecute aici voi mai avea puterea sau curajul să zâmbesc? Ah, s-ar putea, şi încă foarte mult? Poate că, de fapt, abia în asemenea locuri înveţi cu adevărat ce este râsul, ca să nu se piardă cu totul. Tocmai a trecut arătania pe lângă mine şi mi-a şoptit cum m-ar face ea praf şi pulbere. I-am zâmbit. Dar mi-e teamă. Poate încerc încă o dată să ajung la masa învăţătoarelor? Acolo se desfăşoară totul atât de manierat, încât te întrebi de multe ori, fără să vrei, de ce se află ele în locul ăsta. Dar n-o să-mi fie uşor, ca pacientă de clasa a treia şi ca una fără studii, să ajung în acest cerc al celor zece mii de sus. Atunci când trec pe lângă ele, aşa, pur şi simplu, mă privesc toate atât de absente, doar specialista în Goethe, cea grasă, care doarme cu mine în acelaşi salon, îmi mai aruncă un mic zâmbet câteodată. Oare ar trebui s-o rog să-mi împrumute *Wilhelm Meister*? Dar o să mă întrebe la sfârşit despre carte, şi eu nu am cu adevărat intenţia s-o citesc.

Am decăzut, am decăzut de tot. Două au început, în clipa în care am sosit, să vorbească italieneşte. Baumerl a făcut aluzie, fără să se arate deloc emoţionată, la faptul că acele paciente care sunt acolo pe banii primăriei, ar avea de fapt îndatorirea morală să lucreze ceva. Avea o privire atât de inteligentă şi serioasă când spunea asta, că eram cât pe ce s-o întreb: „Dar de ce, la urma urmelor, nu mă puteţi suferi?”. Atunci, din fericire, a apărut cerşetoarea de

coroane cu spini, cea roşcată, faţă de care Baumerl se purta ca o adevărată mamă, imediat şi-a dat jos de pe ea taiorul şi i l-a aşezat drept sprijin sub cap. I-a pus şi ceva între dinţi, ca să nu îşi poată muşca limba. Nu, îi doresc lui Baumerl să nu mai aibă niciun atac, chiar dacă se mai uită încă aşa de batjocoritor şi dispreţuitor la mine. Mai ales că acum înţeleg totul mult mai bine şi nu mă voi mai aşeza niciodată la masa învăţătoarelor. Cât de penibil le-a fost tuturor atunci când micuţa von Rauschbach, cea cu ochii negri şi şuviţele de păr albe ca zăpada, s-a întors dintr-odată spre mine şi m-a întrebat dacă am văzut caii zburând. M-a întrebat asta în mijlocul unei discuţii despre literatura franceză şi eu am fost destul de neîndemânatică să-i spun că da. Păcat că omul, când e surprins, îşi pierde cumpătul. Trebuia să înţeleg că mie nu-mi este permis să am vreuna din viziunile ei. Dacă aş fi râs tare şi aş fi spus: „Nu îmi mai istorisiţi nebunii din astea”, nu mi-ar fi luat-o nimeni în nume de rău. Dar acest „da” blând şi ruşinat, care i-a smuls micuţei von Rauschbach un râset de încântare, nu mi-a fost iertat de niciuna din celelalte. Mai simt încă toate privirile aţintite spre mine, furioase şi în acelaşi timp neputincioase. Nimeni nu a scos un cuvânt de dojană, probabil că ştiau din experienţă că în apropierea cailor zburători cuvintele obişnuite nu sunt de ajuns, şi de altele cu siguranţă nu mai vor avea nevoie… „Eram în Napoli şi domnul consilier de stat voia să mă ceară în căsătorie, ştiţi, aşa, între palmieri şi magnolii, lângă marea albastră, era un bărbat cu gust şi educat, a citat despre «vechea nelinişte a mării» şi eu tocmai voiam să-l fac atent că nu suntem în Capri şi că nu există în jur niciun smochin care să ne înaripeze, dar, nu-i aşa, nu acesta este lucrul hotărâtor, se referea cu siguranţă valurile mării şi la cele ale Iubirii, dar tocmai atunci au apărut acei cai zburători cu coamele lor aurii. Unii afirmă că ar fi avut potcoave de argint, dar eu nu aş fi atât de sigură de asta. Ce părere aveţi în privinţa asta? Îmi vine să râd când mă gândesc că un om educat, cu o aşa o poziţie, se poate împiedica de nişte cai zburători cu coame de aur. Nu-i de tot râsul? Am

să public odată un volum care o să fie legat în păr de cal aurit. Asta-i o idee strălucită, nu-i aşa? Fiţi atente, atunci când o să mergeţi odată la Napoli…”

Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat mai departe, pentru că admiratoarea lui Goethe m-a luat chiar atunci cu ea, fără nicio urmă de zâmbet pe faţă, şi m-a condus în salonul de dormit, unde mi-a pus sub pernă o carte. „Aşezaţi-vă undeva singură cu asta”, a spus ea, şi asta era foarte clar.

Din nefericire, sora Marianne astăzi este de zi şi îşi arată cât se poate de clar antipatia faţă de mine, aşa că doamna Lanzinger nu mai îndrăzneşte să mă invite zâmbind lângă ea. Altfel o făcea din când în când, atunci când vedea că, de fapt, nu-mi găsesc locul pe nicăieri. Are mereu la ea o imagine a unui castel şi a unor palmieri, şi atunci când o admiri, devine la fel de încrezătoare ca şi un copil. Soţul ei trăia în clipa aceea cu o altă femeie şi de aceea ea trebuia, cu toate că era căsătorită şi avea o fiică deja măricică, să facă slujba asta. O făcea cu o bunăvoinţă şi o bună dispoziţie care nu o obligau niciodată să ia cine ştie ce măsuri violente. Eu cred că asta se datorează acelui loc din fotografie de care este legată cu devotament. Sigur că stă deseori ore întregi în acel castel cu terasă şi habar nu are ce se petrece cu adevărat în jurul ei. Câteodată îmi povesteşte cu voce joasă despre tânărul ei prieten, pentru care deocamdată nu are decât „sentimente materne”. Cu toate astea, poate din când în când să se exprime într-un fel foarte plăcut, de îţi vine să o iei în braţe. Sigur că, dintre toate, sora Marianne este cea mai inteligentă şi cea mai curată la suflet, şi aş fi foarte fericită dacă m-ar putea suferi, dar, Dumnezeu ştie de ce, exact asta nu poate. Fireşte că încerc să îi intru în voie, dar nu-mi reuşeşte. Acum, spre exemplu, a aruncat o privire în direcţia Crucificatei care nu avea nimic dintr-o privire de soră medicală. Ceva greu de descris şi mult curaj erau ascunse în ea. Dar faptul că Agnes o lasă să treacă pe lângă ea fără să o bage în seamă? Nicio soră medicală şi cu atât mai puţin vreun medic nu se apropie de ea fără ca Agnes să se holbeze şi să urle la ei, ca o fiară:

„Lăsaţi-mă să mor, lăsaţi-mă, vreau, pentru numele lui Dumnezeu, să mor!! Din voia patimilor Domnului Iisus Cristos, omorâţi-mă!”. Întregul ei trup se răsucea, şi cum ar mai fi vrut mâinile ei să se ridice şi să se frângă şi nu puteau, pentru că trebuiau să se agaţe de pereţi, nu, să le încingă ca nişte gheare, şi cu siguranţă se gândeşte câteodată că poate o clipă o să fie ascultată, atunci când măcar o dată o să-şi poată frânge mâinile de-adevăratelea, şi atunci îşi înfrânge frica ei sălbatică de cădere, îşi retrage ghearele de pe perete şi se prăbuşeşte asemeni unei fiare. Abia la podea, când nu mai există nicio adâncime sub ea în care să poată să se cufunde, renunţă la frângerea spasmodică a mâinilor. Bat asemeni unor aripi, le scoate de sub ea asemeni unor arme, ca nişte frânghii le întinde către picioarele celor care trec pe lângă ea. În primele zile, m-am lăsat jos lângă ea şi i-am pus capul pe genunchii mei, dar astfel de lucruri se iartă foarte greu aici.

„Lăsaţi-vă de basme”, mi-a spus sora Minna şi la micul dejun m-a scos de la suplimentul de cafea. Când a văzut mai apoi că, împotriva scârbei care mă stăpânea, voiam să dau pe gât supa de urzici, s-a mai îmblânzit şi a crezut că se cade să mă încurajeze:

„Să nu vă închipuiţi că ea de colo are cine ştie ce dureri. Cealaltă, din colţul de colo, are un cancer la piept şi o duce mult mai rău. Fireşte că nu poate fi cine ştie ce plăcut să nu te poţi ţine pe picioare; suferă de o pierdere a simţului echilibrului, de asta cade mereu pe jos, atunci când se dezlipeşte de lângă perete. Dar dumneavoastră nu trebuie să vă îngrijoraţi de ceea ce se întâmplă în jur, asta nu-i place domnului medic primar la pacienţi, că, la urma urmelor, de asta suntem noi aici, nu-i aşa, şi mâine o să primiţi din nou cafea, azi pur şi simplu nu m-am putut stăpâni”. Cam de soiul ăsta erau încurajările ei, şi eu trebuia să-i zâmbesc, ca şi cum n-ar fi existat nimic mai important pe lume decât cafeaua de la micul dejun. În faţa Crucificatei era pusă farfuria de tablă cu supă de urzici din care ea leorpăia întinsă asemeni unui animal. Trebuie să fi

avut între treizeci şi patruzeci de ani şi o să mai petreacă douăzeci de ani agăţată de ziduri ca o crucificată sau aruncată la podea ca un animal. Şi vorbele ei nu vor fi altele decât:

„Omorâţi-mă, pentru numele lui Dumnezeu omorâţi-mă!”. Dar nimeni nu o va face, toţi fac un ocol pe lângă locul în care se află, ca să nu fie prinşi în implorările ei fără limită. Sora Marianne s-a arătat de neînduplecat şi plină de curaj în acelaşi timp. Să fie binecuvântată pentru asta, chiar dacă nu o să mă sufere de o sută de ori mai tare. Pentru că nu e la îndemâna oricui să aibă curaj, când Agnes imploră ca o disperată. Nu, nu la asta se referea Marianne. Trebuie să fie profund religioasă. Sigur se referea la alt curaj, unul superior, sigur că în afara propriei voinţe nu prea va fi de folos altcuiva. Sau primea Agnes totuşi curaj? De ce avea privirea asta a unei expresii chinuite care se dă bătută, ca şi cum cineva odată i-ar fi făcut cine ştie ce promisiune solidă? Din ce în ce mai mult mă gândeam că, de când era aici, medicii trebuie să fi fost toţi preoţi şi surorile călugăriţe. Pentru că ceea ce se întâmplă aici ca suferinţă trece cu mult peste orice închipuire a graniţelor omeneşti.

Nusserl, spre exemplu, e bună. Ea este, de altfel, singura care din când în când o ia pe Crucificată de pe perete şi câteodată o cuprinde în braţe şi o plimbă ca pe un copil pe care cineva îl învaţă să meargă, de-a lungul coridorului în sus şi în jos. Dar Nusserl a venit dintr-o casă de orfani pentru a face muncile grele, nu şi-a cunoscut niciodată mama şi nu a crescut înconjurată de dragoste. Cu toate astea, aşteaptă un copil, şi de aceea îi place să arate bunătatea asta blândă şi mişcătoare, ca să trebuiască să o iubească toată lumea şi să nu-i spună altfel decât „draga de Nusserl”. Ce diferenţă e totuşi între el şi Minna, atunci când stau una lângă alta la masa surorilor şi lucrează la lucrurile pentru copil. Amândouă sunt fericite, dar una se stăpâneşte, îşi ţine sentimentul pentru ea şi atunci când se uită în jur este calmă şi severă, în timp ce cealaltă rămâne copleşită de noroc şi, fără să se poată

stăpâni, îl împrăştie în jur plină de tandreţe. Pentru copilul pe care îl poartă în ea Nusserl nu am niciun fel de spaimă, tocmai pentru că ea împrăştie în jur atâta iubire, el trăieşte ca într-un turn de cetate. Nimeni…

Am fost chemată la cabinetul doctorului, unde aşteaptă psihiatrul legist. Sora Friedel m-a adus acolo şi în faţa uşii, ca un gest de alinare mi-a zis: „Curaj, copilă, nu te mănâncă. Nu te lăsa înspăimântată”… Dar nu aveam niciun fel de spaimă şi nu îmi închipuiam nimic. Erau acolo medicul primar şi sora şefă – la ale cărei semne agitate aş fi renunţat bucuroasă – şi încă un domn străin, mic şi chel, căruia nu puteam decât să-i doresc, scrâşnind din dinţi în sinea mea, să aibă o fată care, după o tentativă de sinucidere, să fie încolţită de un psihiatru legist. Dacă ar fi fost o doamnă, sigur că lucrurile s-ar fi petrecut de la bun început altfel:

„Aceasta-i va să zică persoana?”, a fost primul lucru care l-am auzit de la el. Primarius a zâmbit puţin jenat, nu prea îi era la îndemână că discuţia începuse în acest mod.

„Deci aţi încercat să vă luaţi viaţa. Nu vreţi să ne spuneţi de ce?” Sora şefă se lăsa de pe un picior pe altul lângă fereastră şi se uita de acolo cu o privire sfredelitoare, medicul primar zâmbea mereu cu ochii în podea şi în chelia micuţului se reflecta în chip batjocoritor lampa de pe masa de scris. Am râs. Era cu siguranţă un hohot prostesc şi foarte antipatic, şi am înţeles că asta nu m-a făcut deloc mai simpatică micuţului.

„Nu avem prea mult timp”, a spus el răutăcios, şi către Primarius:

„E cu adevărat lucidă?”

Acesta s-a uită o clipă straniu şi a spus:

„Cred că da!”…

„Atunci, vă rog!”, a continuat nerăbdător şi cu o voce străpungătoare scârbosul. Am spus încăpăţânată:

„Pur şi simplu nu-mi place”…

„Dar trebuie să fi avut un motiv. Probabil v-a părăsit prietenul şi nu a apărut imediat un altul acolo, sau cum?”…

„Nu a existat niciodată unul…”

„Aşa va să zică, atunci povestiţi-mi cum vă merge acasă. Doar aveţi prieteni, ce spun ei când faceţi asemenea lucruri? Poftim?”… Aici medicul primar a părut jenat şi îndurerat, ceea ce, desigur, este exagerat, dar se poate ca privirea mea să fi atribuit această semnificaţie imaginii lui sau pur şi simplu voia prin asta să mă ajute un pic. Micuţul îl întrebă:

„Dar, de fapt, de ce nu munceşte? Chiar dacă s-ar putea să fie un pic cam slăbănoagă, ar putea totuşi să îndeplinească anume sarcini mai uşoare, şi munca alungă toate prostiile care năpădesc, uneori, aceste tinere doamne la o anumită vârstă. Din şcoală direct într-un adevărat loc de muncă, severitatea este încă cel mai bun mijloc împotriva isteriei. Mda, poate că ajungeţi într-un an aşa de departe, încât s-o putem repartiza undeva…”

„Ea nu vrea decât să scrie versuri”, spuse vocea piţigăiată de la fereastră. Izbucniră toţi în râs, oare de ce n-aş fi avut şi eu voie să râd?…

„Da, scumpa mea – spuse Micuţul –, acest obicei va trebui să-l uiţi. Să faci poezele, hei, probabil că ea nici măcar nu stăpâneşte corect ortografia, şi mai are ambiţia să scrie poezii! Vedeţi colega, asemenea istorii se întâmplă atunci când fiecare miner îşi închipuie că trebuie să îşi trimită odrasla la şcoala primară. Deci, copilul meu, poezelele le laşi dumneata în seama altora, şi atunci când domnul Primarius o să te aducă din nou la realitate, să fii bucuroasă dacă primeşti o graţiere care te îndreaptă către o muncă absolut normală. Ai înţeles?” Eram roşie de furie, aşa îşi închipuia Primarius, care de frică ridicase pe sub masă şase degete, spunându-mi prin asta că era nevoie să rămân aici numai cele şase săptămâni necesare pentru tratamentul cu arsenic. Nu, am înţeles deja că nu poate să-mi uşureze situaţia, pentru că primăria trebuie să acopere cheltuielile de aici, şi aceasta o să aibă nevoie de documente corespunzătoare şi de confirmări din care să rezulte că într-adevăr sunt nebună. Mda, asta ar putea să fie foarte simpatic atunci când am să mă întorc acasă. Dar trebuia să mă gândesc la asta când am cerut să fiu trimisă

aici. La urma urmelor, la ce să mă fi aşteptat? Vindecarea de care boală? Am crezut că o anume cantitate de arsenic luată la anume intervale o să dea vieţii mele un sens? Sau măcar că o să mă facă mai curajoasă şi mai veselă? Fireşte că nu am crezut nicio clipă aşa ceva, dar încotro să mă fi dus după acel lucru atât de cumplit eşuat? Treizeci de doze de praf, trei zile şi patru nopţi de somn asemănător morţii, şi apoi să fii din nou trează şi să ai totul în jurul tău, din nou, neschimbat, şi pe deasupra faţa mamei devenită mută şi de piatră şi a surorilor, care bineînţeles că nu crezuseră în

„Gripă”. Niciodată nu se mutase până atunci mama la niciuna din surori, dar de data asta era deja plecată, chiar mai înainte să mă fi trezit şi să mă fi putut ţine din nou pe picioare. Plecase la Betha, cu toată antipatia ei faţă de Agnus. Ar fi trebuit să fiu acolo, atunci când s-ar fi întors din nou?

„Rămâne acolo trei zile”, mi-a spus Luise şi a continuat să plângă. Dar nimeni nu mi-a făcut niciun reproş. Tata mi-a adus tot felul de plante acasă, el a fost singurul care a crezut în „gripă”. El nu va afla cu siguranţă unde am fost în aceste şase săptămâni, probabil or să-i spună că sunt la spital din cauza poveştii cu urechile. Pe el o să-l pot măcar vedea fără niciun fel de probleme. Of, Doamne, acum deja iau în considerare ideea că voi putea să mă întorc acasă, şi azi-noapte mă gândisem că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată! Un loc de muncă sever şi sigur şi niciodată poezele şi să spun

„Sărut mâna, stimată doamnă!”, să trebuiască să strâng mii de mâini scârboase cât e ziua de lungă, şi asta pentru cine şi de ce??? Să-mi fie frică în fiecare dimineaţă de ziua care începe, de fiecare soi de cerere care îmi va fi adresată. Fiecare lucru pe care trebuie să-l ating să îl ştiu plin de răutate şi duşmănie, fiecare gest al mâinilor să îl fac ştiind că o să fie fals. Să nu poată dărui iubire nimănui, pentru că singurul lucru de care nu fusese în stare niciodată era să se schimbe pe sine în aşa fel încât să se facă iubită. Deci ei au dreptate. Cel puţin aproximativ, au

toţi dreptate, atunci când se referă la o iubire nefericită, şi ce iubire poate fi mai nefericită decât aceasta, care nu a fost niciodată pusă la încercare şi nici nu a putut să fie arătată.

„Ar trebui să vă găsiţi un prieten”, spusese Primarius, chiar de la prima discuţie.

I-am replicat imediat, rece şi concret:

„Ar trebui să mă arunc de gâtul primului bărbat de pe stradă? Ce-ar fi dacă v-aţi închipui că pur şi simplu sunteţi dumneavoastră?”. Fireşte că am râs amândoi, şi de atunci nu a mai discutat niciodată despre asta. Ar fi interesant de ştiut ce gândesc despre iubire oamenii care fac propuneri de soiul ăsta. Poate văd în asta numai un mod de a ajunge la vindecare, sau cred că ar putea exista şi aici o limitare, jos şi sus, care să pună stavilă acestui sentiment? Poate că avea dreptate cheliosul atunci când a zis:

„Încă un exemplu cumplit în care se arată ce se întâmplă atunci când un copil de muncitor începe să citească romane, în loc să fie pus să lucreze ceva ca lumea”…

Cu siguranţă că eu nu m-aş fi decis să mă internez la casa de nebuni pe banii primăriei dacă… Nu, nu o să spun nimic aici, şi trebuie să rămână norocul şi farmecul şi dulceaţa şi miile de feluri de durere şi ruşine şi disperare. Poate că într-o bună zi, mai înainte ca cele şase săptămâni să se termine, să organizez ceva absolut fără niciun sens, ceva aşa de bătător la ochi, încât medicul primar să fie de acord cu doi ani sau şi mai simplu să mă ţină aici pentru totdeauna. Când închid ochii şi mă iau numai după mirosuri, mă pot convinge că sunt acolo pe unde el merge şi îşi împarte sunetul vocii şi surâsurile, acolo unde surorile şi pacienţii devin tăcuţi dintr-o spaimă amestecată cu respect, atunci când apare în uşă, of, Doamne, el merge zilnic pe afară şi aude din când în când cântând aceeaşi pasăre pe care o aud şi eu, miroase aceeaşi mireasmă de la acelaşi soi de iarbă şi de copaci, şi vântul, care se loveşte de geamurile zăbrelite, îl lasă să vadă dincolo de nori… De

ce să nu fiu întreaga mea viaţă aici, dacă aşa trebuie, zi de zi să cârpesc ciorapii sanatoriului. Odată şi odată va trebui şi Regina să se obişnuiască cu mine şi eu cu spaima mea. Voi…

Agnus era acolo şi i-am sărit de gât. În mijlocul camerei pentru vizitatori şi în faţa tuturor, vizitatori străini, pacienţii nebuni, în faţa celor două surori supraveghetoare. Vinovat de asta este numai acel blestemat de diavol chelios, şi aici m-a adus cu dispreţul lui batjocoritor, care a făcut fiecare aspect care se une te cu sărăcia să aibă asupra mea efectul unei binefaceri a cerului. Agnus e un om bun, Betha are dreptate că nu s-a despărţit de el, cu toate că mai tot timpul e şomer. Nu s-a sfiit să lase ochii să i se umezească şi în plus atitudinea lui superioară trebuie s-o fi lăsat undeva la uşă. Agnus este un om bun şi, odată atunci când o fi să fie i s-a dau peste unul asemeni lui Agnus ar trebui să mă declar mulţumită. Da, şi eu ar trebui să muncesc ca Betha până târziu în noapte, ca să pot trăi cu unul ca ăsta. Mi-a adus cărţi, şi într-una din ele sunt ascunse trei ţigări şi o brichetă. Nu voi mai scrie nicio satiră despre el. Să-i ia dracul pe acela care mai scoate un singur cuvânt sau scrie o singură frază de batjocură despre cineva care trăieşte în sărăcie. Ah, oare de ce sunt aşa de surescitată? Care să fie pricina? La urma urmelor, nu s-a întâmplat nimic, decât că un om complet străin de mine a cântărit lucrurile din punctul lui de vedere, aşa cum putea el. Gata!!… Leschke ar spune: „Tempel pomadi”, el are propria lui latină, ca şi propriul său vocabular, şi se descurcă foarte bine cu asta. De ce m-am ferit să încep o legătură cu el? Dacă Agnus mai vine în vizită, am să-l întreb pe unde îşi mai duce viaţa fratele lui. Fireşte că acum o legătură cu el nu mai intră în discuţie, pentru că până şi oameni ca Leschke au mândria lor şi nu îşi aleg fetele dintr-un sanatoriu de nebuni. Betha nu o să vină, Doamne ajută! Sper, nu, cu siguranţă Agnus are destul tact ca să nu-i descrie lumea din jurul meu. În acelaşi timp cu mine mai fuseseră în camera pentru vizitatori Berta şi Magdalena. Ultima şi-a fixat privirea ei

frumoasă în faţă, a luat o expresie nefericită, şi s-a prefăcut că nu o vede pe maică-sa. Câteodată se uita straniu la Agnus de jos. Şi el a fost interesat din prima clipă de ea, dar eu nu puteam să-i spun nimic, pentru că nici eu nu ştiam, de fapt, ce se petrece cu ea. Dar sora Minna, care de fapt dă toate lămuririle despre toată lumea, odată, după ce am întrebat-o, a spus pur şi simplu: „Of, asta-i o scroafă, fii bucuroasă dacă despre asta nu ştii nimic”. Nu vorbeşte niciodată şi îşi plimbă degetele împuroiate peste faţa răvăşită, ca şi cum ar căuta ceva. Noaptea apucă foarte puţin să doarmă pentru că au deseori cum scârţâie patul ei, ca şi cum ar sări în sus pe el un animal. Mama ei pare a fi o ţărancă mai răsărită, sau poate că nici nu este mama ei adevărată, căci nu era de citit în privirea ei nimic care să semene cu iubirea sau spaima, şi nici mâinile ei nu tremurau atunci când îi întindea Magdalenei un măr sau o pâine albă pe care le scotea dintr-o geantă. Atunci când pletele blonde şi bogate ale fiicei îi cădeau pe jos, pe ceva scârbos, asta îi provoca greaţă. Cât de altfel se poartă mama lui Hansi cu părul fiicei ei!! Va trebui să o iubesc pe Magdalena. Poate o să reuşesc chiar diseară să mă aşez lângă ea, la masă. Fireşte că nu o să bage asta în seamă, dar totuşi!… Berta se purta cu cei care o vizitau cu totul altfel. Era vorba de un bărbat cu un cioc ascuţit şi cu ochelari de sticlă, şi dacă aici nu ar fi trebuit ca toţi cei din sanatoriu să poarte uniformă, l-aş fi confundat cu siguranţă cu unul care era de pe aici. Chiţcăia atât de nesuferit şi însoţea cântecul stins al Bertei cu o mişcare grotescă, şi dacă sora Friedel nu ar fi acţionat energic, cu siguranţă ar fi început amândoi să danseze. Agnus credea că e fratele ei, dar trebuie să fi fost numai un prieten al tatălui ei care decedase şi profesor la şcoala de surdo-muţi. Agnus spuse, mai înainte să plece:

„Nu trebuie să mai rămâi aici nicio oră mai mult decât este neapărat nevoie”. Şi mai promise că o să vină măcar o dată la două zile să mă viziteze.

Acum stau, din nou, la locul meu din colţ şi mă simt ca şi cum m-aş fi înălţat în sinea mea, după ce mi-am

regăsit respectul de sine. Anonima! Pentru mine ea este o contesa de fildeş, care are grijă să apară din când în când cu paşi mici şi iuţi în partea de sus a coridorului ca să dispară apoi din nou; rochia sa lungă şi întunecată se unduieşte într-un fel plin de energie şi totuşi cu fereală în urma ei, şi se întâmpla foarte rar să îi auzim şi vocea. Vocea ei este slabă, înaltă, dar destul de sigură de sine, şi pare să fie un lucru pe care îl consideră deosebit de preţios, obţinută cu un preţ înalt, ţinut de o veşnicie secret. Puteai să ajungi la bănuiala că ar fi în fiecare clipă gata să-şi dea viaţa pentru vocea astfel obţinută ca şi pentru felul special de a merge. Cu toate astea nu cred că nu pune preţ pe viaţa ei. Mai degrabă bănuiesc că tot ceea ce se află legat de ea îi este foarte drag. Sora Minna îmi zâmbeşte când trece pe lângă mine. Ar fi trebuit să o întreb cine este de fapt contesa de fildeş. Iluziile sunt fermecătoare, dar adevărul de cele mai multe ori, mai important… Deci: Ea se numeşte aşa şi pe dincolo şi a fost croitoreasă de dame. Încă mai zâmbesc, pentru că nu există niciun motiv să plâng. Aici se întâmplă totul pe un alt plan, şi aceste direcţii au o mult mai mare complexitate decât în între oamenii normali. Simt că această contesă cu picioare de fildeş m-ar putea ţine foarte bine departe de adevăr. Dacă o să mă mai bage vreodată în seamă? Câteva lucruri le pricep acum mult mai bine. Fireşte, dacă cine ştie ce rude îndatoritoare îi plătesc spitalizarea de clasa a doua de aici, şi cu toate astea, ca una care nu are studii nu face parte dintre cele acceptate la masa învăţătoarelor şi cu atât mai puţin la a celorlalte, care trebuie să fie întreţinute aici din banul public. De aceea trebuie să fi ajuns la mine după ce ar fi stat un pic să se gândească, şi nu aşa cum îmi închipuisem mai înainte, din cauza nu ştiu cărei ascunse simpatii. Totuşi cât de nobil a făcut-o… „Nu vreţi să aveţi bunătatea să jucaţi cu mine o partide de halma?”. A întrebat asta cu voce joasă, cu o aplecare aproape încântătoare a feţei sale mici, adunate, ca de catifea. În faţa răspunsului meu neîndemânatic şi speriat, că aş face-o cu plăcere, dar nu ştiu să jos halma, am primit

umbra unui zâmbet de pe buzele ei subţiri şi părerea că ea ar putea să mă înveţe… Nu a mers bine, şi şi-a putut numai cu greutate stăpâni nerăbdare, ceea ce totuşi se potrivea foarte bine cu întregul ei fel de a fi. M-am concentrat ca la un examen greu, şi cu toate astea fiecare mutare se termina în favoarea ei. Asta au alungat-o cu vremea, asta se putea vedea din gesturile mâinilor ei mici, acţionând din ce în ce mai dintr-o bucată, şi care deveneau cu fiecare victorie tot mai nerăbdătoare. De ce oare, de când m-am născut, nu am învăţat halma? Mi-ar fi uşurat mult – cu toate că găsesc jocul fără niciun fel de farmec – şederea aici. Oare mă va mai accepta încă odată lângă ea? Ar fi rău aşa în prezenţa tuturor să dau greş. Regina şi-a luat astăzi o zi liberă şi trage după ea de-a lungul şi de-a latul culoarelor scăunelul ei care brusc pare mult mai mare. Îngrijitoarele o lăsă în voia ei, ba chiar şi sora Minna se abţine de la orice remarcă răutăcioasă. Poate le acuz până la un anume grad pe nedrept şi sunt împinsă totuşi într-o anume măsură de lucrurile din jur. Slăbănoaga, care zăcea în al doilea pat din dreapta mea, şi îşi petrecea vremea cu strigăte sau dormind ca o moartă după injecţii, a fost dusă, pe când trăgea să moară, în mica încăpere de lângă closet, unde îşi dădu singură în sfârşit duhul, pe o targă lăsată pe jos. Cu siguranţă aici nu îmi este permisă nicio cerere, dar ar putea cel puţin unuia dintre medici să-i treacă prin minte… Dacă renumita dragoste pentru aproape… Una moare după chinuri cumplite, moare ca o vită, şi alteia nu-i trece prin minte, decât întrebarea dacă ar putea primi patul celei moarte.

Acum iar am reuşit să trec de cină. De data asta m-am aşezat lângă Magdalena, dar asta nu prea s-a întâmplat din iubire – cât de nebulos putem simţi acest cuvânt mai ales aici – s-a întâmplat, ca să mă pedepsesc, şi Magdalena avea perfectă dreptate să se uite prin mine, ca printr-un lucru care nu merită să fie băgat în seamă. Sângele ei infectat trebuie să-i fi cauzat dureri nesfârşite, pentru că împotriva tuturor atenţionărilor s-a zgâriat fără întrerupere, până când au fost aduşi doi îngrijitori de la

secţia bărbaţilor, ca să o silească să intre în cămaşa de forţă cu braţele lor fără ruşine, şi reţineri. Nu ştiu, dacă era cu adevărat nevoie, dar eu cred că nu era nevoie, pentru că au ajuns la sânii ei unde s-au purtat nu ca nişte îngrijitori ci ca nişte bărbaţi, cărora aşa ceva le făcea plăcere. Oare dacă există îngeri, de ce nu primeşte niciunul sarcina ca să împiedice aici pe pământ, lucrurile care trebuie să se întâmple abia în primele încăperi ale iadului. Scriu asta cu vorbe obişnuite, scriu ca pe oricare alte lucruri, dar ar trebui de fapt să sparg aceste ziduri piatră de piatră, şi să le arunc pe fiecare către cer, că să îşi dea seama în sfârşit, că are şi faţă de cei de jos o responsabilitate. Poate că îmi aduc blestemul asupra mea cu fiecare din aceste cuvinte, dar trebuie să le scriu, asta mi se pare până la urmă cât se poate de clar. Alţii trebuie să construiască un pod, alţii să aducă copii pe lume şi lucrurile, care se află în ei, să se transforme în sunete, undeva unul poate pictează un tablou şi se urăşte cu fiecare mişcare a pensulei tot mai mult, ah, cu toţii păşim în direcţia, în care suntem aruncaţi. Pietre! Pietre! Pietre! …

Iar am avut un acces de plâns. Dar pentru că vizita medicală tocmai ajunsese la mine, am primit alinare, ca să spunem aşa, chiar de la cea mai competentă şi mai nimerită persoană. Medicul primar spuse:

„Dar domnişoară, ce-i asta, ce-i asta?”, medicul însoţitor:

„Linişteşte-te copilă dragă, linişteşte-te odată!” iar sora şefă:

„Draga mea, vino-ţi în fire, nu eşti de una singură aici.”…

Sora Minna raportă:

„A trebuit s-o punem pe Ţepoasă în cămaşă de forţă, poate că asta, ca să spunem aşa, i-o fi mers la inimă?”…

„Da, dar pentru Dumnezeu, cu aşa ceva trebuie să vă obişnuiţi aici”, îmi comunică domnul medic primar. Apoi mai târziu a trebuit să merg din nou la el în cabinet pentru o consultaţie. Cred că toată simpatia pentru mine a

început să se clatine din toate părţile, pentru că întrebările sale erau spuse pe ocolite, şi apoi brusc, de-a dreptul, fără fereală, drept în faţă, ca nişte bice:

„Sora de noapte mi-a raportat că de patru nopţi la rând, staţi trează fără întrerupere… Se poate una ca asta? … Cum… sau…”. Că acesta era un moment extrem de primejdios pentru mine, nu a înţeles mintea mea din prima clipă, dar asta mi-a arătat psihiatrul din faţa mea, nu de sus, dar aşa, pentru că în sinea mea mă aflam pe tăişul unui cuţit. Aşa a ieşit la lumină şi răspunsul meu:

„… Sau?... Ce sau? Credeţi că e o plăcere să stai aici treaz? Ca să te faci un pic interesantă, nu-i aşa, la asta vă gândiţi? Da?”…

„Acum, acum nu fiţi aşa de tăioasă, nu mă gândesc la nimic rău, sunt aici ca să ajut, dar dacă dumneavoastră noapte de noapte staţi trează, nu-i de mirare, ca dumneavoastră în timpul zilei cu orice ocazie vă pierdeţi cu firea. Nu vă amintiţi totuşi ce fel de prafuri aţi luat atunci?”

„Nu, nu ştiu latina şi nu am o memorie deosebită”.

„Fie, am să dau ordin…” aici se opri o vreme, probabil, ca prin intermediul fricii să mă facă să devin slabă. Aproape că i-ar fi reuşit, pentru că m-am gândit, că poate şi pentru mine o să fie chemaţi îngrijitorii de la secţia pentru bărbaţi, dar m-am stăpânit, că am să mă las pusă în cămaşa de forţă de bunăvoie, dacă se va ajunge cumva aici. Şi în timp ce îmi lua din mâini sugativă de un verde întunecat pe care o făcusem pe jumătate ferfeniţă între degete, vorbi mai departe: „O să le ordon, ca în fiecare seară, înainte de a merge la culcare să vi se facă o baie foarte fierbinte, în aşa fel încât după o vreme o să vă liniştiţi”…

Ah, şi mă adusese aproape acolo, unde voia de fapt să mă aducă, pentru că eram copleşită de bucuria surprizei şi a trebuit să mă străduiesc din toate puterile ca să nu cad în braţele lui plângând în hohote. Fireşte că nu voia să-i plâng în felul ăsta în braţe, dar cine apucă să plângă aşa, este la urma urmelor gata să facă orice mărturisire. Sau

sunt cu toate aceste presupuneri pe un drum greşit? Poate că niciun gând nu mai e cu adevărat motivat, nicio concluzie nu mai este corectă? Cât de simplu ar fi fost totul, dacă m-ar fi chemat pur şi simplu, ca să îmi ofer un altfel de mediu, în care să pot respira în voie şi prin asta să îmi facă o mare bucurie. Dar nu, prezicător nu e pe aici niciunul, şi de unde să fi ştiut – sau chiar numai să-i treacă prin cap – ca o persoană din lumea mea nu îşi putea închipui o bucurie mai mare decât o baie zilnică. Şi dacă, pentru Dumnezeu, dacă totul va redeveni ca şi după prima dată? Eram aşa de scârbită, cum au venit pe rând cu privirile lor bolnave ca să se zgâiască la mine, şi am aşteptat, şi aşteptat, şi aşteptând mă gândeam că o să vin în sfârşit o soră şi să se depărteze ea însăşi, dar ea mă împinse numai şi îmi spuse:

„Repede, repede, mai avem şi alte lucruri de făcut…”

„Ele nu ies afară? Pot să închid prima uşa?” Dar ea îmi surâse şi îmi promise că nimeni nu o să mă muşte. Uşa a rămas deschisă, toate putea să iasă şi să intre, să meargă sau să stea pe unde aveau chef, şi nu îmi mai rămase altceva de făcut, ca să închid singură ochii, că să mă amăgesc că aş fi singură. Oare va fi în fiecare seară la fel? Dar ele mi se adresau cu „Dumneavoastră” şi cu „Domnişoară” aşa cum o făceau cu pacientele plătitoare, şi poate că se vor purta cu grijă şi de data asta, pentru că pacientele plătitoare au voire să facă baia în spatele unei uşi închise, totuşi numai sub supravegherea unei surori. Oare aş putea să rog aşa ceva? Nu-i un fleac, căci aici s-ar putea să se decidă, dacă oamenii săraci au voie să se ţină curaţi şi asta e o binefacere adevărată, sau noi, câinii sărmani, trebuie să fim mereu umiliţi până la grotesc. Egal! O să fac baie, şi voi fi în fiecare seară faţă de mine curată şi am să pot nopţile să simt mirosul de curat al braţelor mele proaspăt spălate, şi asta e mai mult decât am avut parte vreodată. Am să fiu recunoscătoare. Recunoştinţa este – sora Friedel face un semn pe deasupra, of, Doamne, ajută-mă, să…

Zâmbesc. Cu adevărat, încă mai surâd, oribil, că nu

am fost luată cu forţa. Dacă trebuie să surâzi, asta nu-i altfel decât atunci când ai un acces de plâns, o tâmpenie. Nu râd din cauza ruşinii mele, căci ea avea o parte neînsemnată, nu, cu adevărat, mi-a dispărut imediat, atunci când am simţit pe corpul meu atingerea binefăcătoare a apei calde. Era vorba în cele din urmă numai despre faptul că ai ceva pe corp, aşa un lucru intermediar între propria simţire şi ceea ce va fi să vină. Acum, acolo, mă exprim cu adevărat ca un filosof şi zac totuşi înăuntru ca un obiect expus spre vizionare. Poate ar fi trebuit să mă rog? Dar aveam de ţinut un cuvânt, care mă paralizase, pentru că mai înainte de a veni aici fusesem la primar acasă ca să îl conving că ar fi mai ieftin şi mai eficient, totuşi să îmi plătească o internare aici la spitalul de nebuni, mai degrabă decât mai târziu un loc de veci. Această soluţie avea greutate, şi putea să fie suportată, atunci când realiza şi o contrapondere. Şi aceasta era promisiunea ca eu să suport până la sfârşit toate consecinţele care decurgeau din asta. Deci nu ar fi fost cinstit să cer acum să se facă cu mine excepţii. Şi pe deasupra mai era şi sora Friedel, cea care trebuia să mă supravegheze. Această femeie înaltă, slabă, sprintenă, mai mereu era veselă, dar obraznică şi căreia îi sărea foarte uşor ţandăra, aşa că o rugăminte nu prea avea şanse la ea. Croşeta un pulover de schi, şi în timp ce mă dezbrăcam, a mai discutat despre modelul norvegian, pe care tocmai voia să împletească. Apoi s-au apropiat şi s-au strâns celelalte în jurul meu, se chiorau, aveau tot felul de remarci ironice, pe care se fereau prea puţin ca să le spună, ca şi atunci când Magdalena a trebuit să accepte cămaşa de forţă. Friedel a strigat chiar odată:

„Retragerea, dar pe bune, acum, mai sunteţi pe aici?” – şi atunci chiar au plecat, dar au venit altele sau chiar şi aceleaşi, numai Renate nu a venit, i-am văzut pe durata unei vagi clipe zâmbetul ei fără culoare, fără bucurie la uşă, apoi trecu mai departe. Am avut nevoie de atâta săpun, că sora Friedel spuse, că numai din cauza asta deja devin prea scumpă pentru stabiliment. Dar râdea în timp

ce spunea asta şi era de părere, că arătam ca un tânăr, apoi îşi dădu seama, că eram goală chiar şi în faţa ei, şi mă vârî în apă până la vârful nasului. Trebuia să devin frumoasă, neapărat şi în ciuda tuturor. Apa îmi susura în urechi şi mă ţinea departe de tot ce era în jur, ochii închişi nu mai trădau nimic din acea încăpere îngrozitoare, şi îmi reuşi cu adevărat, să fiu pentru o vreme singură, aşa cum aveam nevoie, pentru ca să pot simţi binefacerea pe de-a-ntregul. Dar omul devine îngrozitor de fără gust, atunci când e singur cu sine şi vrea să se oprească neliniştile de tot felul, şi atunci apelează la mijloace, care nu au nimic de a face cu bunul gust. Ce uşor ar fi fost să mă gândesc la mare, la o plajă, acoperită de arămiul dunelor, doar ici şi colo întrerupt de petalele gălbioarelor. Dar eu mă gândeam la Nefertiti – regina egipteană, da, exact la ea. Şi la faţa ei luminoasă de regină, la hainele ei ciudate şi preţioase, la ridicarea mânii, atunci când stătea undeva la marginea deşertului şi simţea atât de multe lucruri prin sângele ei străvechi.

Apoi îmi veni în minte Betha, frumoasa şi vesela mea soră Betha, şi cum am trăit departe una de alta în ascuns multă vreme, din clipa în care ea mă surprinse cum murmuram un cântec aplecată deasupra lucrului de mână:

„Ştiu o legendă egipteană, Nefertiti; tu mândră, legendă egipteană, Nefertiti, luminoasa ta faţă de regină, stârneşte străvechi vise în mine…” ş.a.m.d., ş.a.m.d… o grămadă de prostioare dulci şi absurde. Betha a râs din inimă la auzul lor şi la masa de prânz a început în faţa tuturor să mă îngâne:

„Luminoasa ta faţă de regină stârneşte în mine vise învolburate” Fireşte că am râs şi eu împreună cu toată lumea, am râs în faţa ochilor plin de reproş ai mamei, care voia să o dezveţe pe Betha să mai râde de alţii, dar şi mai înainte îi păream un pic ciudată. Şi tocmai Betha era aceea în faţa căreia puteai, fără să trebuiască să te maschezi cine ştie ce, să vezi faţa unei străvechi şi gingaşe regine, şi Agnus, acest împătimit budist, nu şi-a sacrificat pe degeaba atât de îndrăgita lui libertate pentru a o pune la

picioarele ei, cu toate că acum o priveşte ca pe o peţitoare de rând pe mama noastră, această mică, blândă şi nesfârşit de serioasă mamă, pentru că a ţinut musai să-l pună să aleagă, ori se căsătorească cu ea, sau să o lase în pace. Fireşte că nu a lăsat-o în pace. Pentru că Betha nu este numai fermecătoare, dar şi destul de îndemânatecă şi curajoasă ca să întreţină prin munca ei un budist împătimit. Aşa e viaţa la noi acasă. Of, Betha, tu păsăruică arămie, frumoasă şi zveltă, câte minunăţii nu ai descoperi şi ai lăsa să fie descoperite la tine, dacă nu ai fi numai fiica unui simplu muncitor în mină şi nu ar fi trebuit să duci viaţa unei slujnice îndemânatece dar un pic cam încăpăţânată. Minunăţiile pe care le-ai trăit, au fost hainele deja purtate primite de la stăpânele tale, şi pe care tu le purtai în aşa fel încât bărbaţii acestor stăpâne se aprindeau brusc la vederea lor şi tu trebuia din nou să îţi dai demisia la întâi ale lunii. Aşa-i viaţa noastră, nimicită chiar de la bun început, dar asta nu vrei să recunoşti, pentru că păşeşti mai departe cu paşii tăi cei mândri şi svelţi, fredonezi melodiile tale preferate de la radio, veselă şi curajoasă, şi croieşti rochii minunate pentru doamnele de bună condiţie şi pe cele mai frumoase le porţi singură, ca şi cum ar fi fost turnate pe tine… Pe trupul meu nu creşte din nefericire decât sărăcia, purtată cu stângăcie, ruşinându-mă pentru mine şi pentru ceilalţi. Tocmai aici, în baie mai eram încă dusă de gânduri, atâta vreme cât mai eram în stare să mă stăpânesc, şi care mă împingeau la cine ştie ce amintiri secrete ale sângelui păcătos, şi gândeam că aş avea nevoie de ele, ca să pot să mă ascund tocmai într-un spital de nebuni, unde se holbau la mine o grămadă de nebune sfidătoare. Şi deodată mă atinse chiar Regina, nu cea egipteană, ce-a cu taburetul şi cu ura ei adânc înnăscută. Sora Friedel era aşa de bine dispusă, încât mi-am reţinut strigătul, ca să nu distrug nimic. Regina stătea în faţa mea şi întreaga ei suită aştepta în spatele ei, ochii ei încărcaţi cu o strălucire plină de pasiune îmi priveau goliciunea într-o fixitate şi o tainică concentrare în care ura nici nu mai ieşea la iveală. Cât

timp a vorbit, trebuia să te întrebi de unde împrumutase dintr-odată noul fel de a vorbi. Nimeni nu-i sufla vorbele, cel puţin nimeni din cei din jurul ei. Dar se exprima atât de frumos, încât frazele ei erau mult mai convingătoare decât hohotele de râs ale surori medicale, cu toate că aceasta era cu siguranţă singura fiinţă sănătoasă din încăpere.

„Astăzi şi mâine" spuse ea „şi poate încă o mică jumătate de zi regina trăieşte în mine. Vine fără niciun zgomot, pentru că pluteşte deasupra apei curate, şi în mâinile ei cară peştii, care nu mai au loc în năvod, şi dacă nu devin aur atunci îi lasă să cadă ca pe nişte pietre, pentru că are nevoie de aur. Dar ea se uită la mine ca la o stea şi mă întreabă: – Ai umplut şi tu toate cu aur, nu ţi-a rămas nimic gol şi n-a dispărut nimic?... Îi voi face atunci un mic semn, şi atunci va lăsa să cadă toţi peştii, chiar şi pe cei de aur şi o să mă urmeze în camera comorilor, asemeni unei stele. Căci eu sunt Steaua Dimineţii şi vindecarea tuturor suferinţelor. Înăuntru am să-i arăt toţi ciorapii, plini cu aur curat şi deplin, din cele trei mari lăzi de zestre umplute cu ei, una pentru el, Regele cel Atotputernic, una pentru Biserica cea Sfântă, şi a treia pentru săraci. Şi atunci voi lua una din razele mele ca să o luminez şi voi spune: aceasta cu aur pentru săraci dă-o ăleia de colo, ea va trebui să împartă după merit şi dreptate, ca să aibă şi ea meritul ei, prin care poate să intre în împărăţia noastră. Tu, tu, tu va trebui însă pentru asta să mi te închini! Ridică-te şi închină-te mie!"

Şi atunci m-am ridicat aşa cum eram, şi m-am închinat ei, prin aceea că i-am sărutat mâna murdară şi semănând cu o gheară. Sora Friedl strigă: „Terminaţi copilelor, nu mai pot, pentru Dumnezeu, nu mai pot, o să mor de atâta râs"... „N-ai decât să mori, la ce bun ai trăit dacă nu pentru asta?", întreabă Cocoşata dispreţuitoare şi fără niciun pic de teamă, dar se retrage totuşi împreună cu toate celelalte. Sora Friedl îşi vărsă năduful pe mine şi mă întrebă plină de furie, de ce m-am pretat la o asemenea idioţenie. Atunci am fost laşă şi am spus: „Păi pur şi simplu pentru că nu voiam s-o enervez"... „Ei, o tâmpenie, doar îi

veneam noi de hac, în cămaşa de forţă de îmblânzeşte oricine. Dar acum hai termină, nu o să stau aici toată ziua pentru tine”... Şi am terminat cu adevărat, şi am încercat în timpul ăsta, pentru orice eventualitate, cele mai nevinovate zâmbete de care eram în stare, ca să o îmblânzesc, dar ea trecu pur şi simplu furioasă pe lângă mine spre masa surorilor, ca să le povestească acolo totul, fierbând de furie. Eu însă a trebuit să zâmbesc mai departe, că avem chef sau nu, şi dacă nu o să pot să continui tot aşa, o să râd cât o să fie noaptea de lungă şi o să ajung a doua zi din nou în camera de consultaţii în faţa privirilor neiertătoare ale celui de la care vine toată iertarea. Din păcate serviciul de noapte îl are săptămâna asta Marianne, şi fireşte că o să o să audă de cum o să vină, că eu i-am sărutat mâna Ghieroasei, în semn de închinare. Cât de subţiri şi severe poate să-şi strângă buzele. Aş pune rămăşag că acum gândeşte: Păi pă astea o să le lăsăm să-şi joace comedia mai departe! Of, Dumnezeule, de ce nu e niciun suflet prin preajmă cu care să-ţi poţi împărtăşi frica, fără ca prin asta să o măreşti? Şi doamna Lanzinger îşi împătureşte acum lucrul de mână, pentru că se întoarce acasă şi nu mai are nevoie de reşedinţa sa din castelul de mătase cu terasa făcută din noduri de dantele încrucişate, umbrită de cedrii făcuţi din finet. Acum am să iau castelul şi cedrii sau numai bătrânul şi puternicul măr sălbatic. Deoarece ne deosebim atât de puţin de aceste lucruri veşnice! Odată pe când eram copil am reuşit să prind cu mâinile mele mereu speriate un fluture, mi-a fost drag şi m-am învârtit o jumătate de zi în jurul lui, alinată şi împăcată şi crezând din nou în Existenţa adevărată a îngerilor, nu numai a îngerilor din basme sau a celor din legende, ci a unora adevăraţi, care au o voce adevărată, care să poată spune unui fluture că eu, o fată mică şi bolnavă nu voi face cu siguranţă nimic rău fluturelui. Da, asta a durat un pic, dar apoi când am vrut să îl apropii de ochii mei cei nătângi – un gest cu siguranţă inutil – mi-am dat seama că nu era vorba de niciun înger, ci totul se datora faptului că fluturele era bolnav şi nu putea

să zboare şi de aceea, că a vrut sau nu, tot a trebuit să se lase prins. Eram gata să-l arunc ca pe ceva greţos, dar cum eu însumi boleam şi de aceea eram şi plină de milă, l-am pus cât am putut eu mai cu grijă în iarba cea mai apropiată. Şi tu, Dumnezeul meu, mă vei pune plin de milă cândva în iarbă, pe jumătate din greaţă, pe jumătate din milă, atunci când eu din frică sau din boală o să mă las să alunec în mâinile tale. Tu ne vrei pe toţi cu siguranţă plini de sănătate şi plini de încredere şi să ne aruncăm în braţele tale cu deplină dăruire, dar pentru că nu există niciun fel de îngeri adevăraţi, care să ne înveţe cu convingere să nu ne mai temem, ne primeşti mereu numai gata bolnavi, şi întotdeauna plini de groaza care nu ne părăseşte nicio clipă. Dar eu te vreau mai mult şi mai bine… Aşa cum deodată simt cum se strecoară toate în jurul meu. Poate că prin mâna Cocoşatei m-au atins toate înăuntrul meu, pe locul dezgolit al inimii şi acum ştiu, că fac parte dintre ele, aşa cum un nor se află la locul lui între nori. Pentru că totul, aşa cum sunt ele, aparţine lor, mult peste ură şi antipatie. Poate că fiecare pacientă care intră aici îşi pierde sărmanul suflet, ba chiar propria căldură în favoarea unui suflet comun? Agnus mi-a vorbit mult despre asemenea lucruri în vremea în care el mă privea ca pe o mare speranţă. Şi de ce nu ar fi aşa ceva cu adevărat. Plantele, pietrele, animalele au un suflet de grup. Şi suntem noi altceva mai mult decât nişte animale? Sau nişte plante schimonosite care cresc înspre înăuntru. Şi s-ar putea să fiu de mult înăuntrul lor, şi ele să ştie totul despre frica mea şi despre totul, cu mult mai mult decât aş vrea eu să ştie. Mai devreme a trecut tocmai mica şi blânda bătrână care mi-a şoptit cu mare fereală:

„Iar au revenit. Dar de ce nu aţi luat mai devreme în capelă, capul lui Thome al meu? Toţi cei şapte fii ai mei, poartă duminica capul la subsioară, şi Thome, cel mai mic dintre ei, a vrut să vi-l dea. Cu siguranţă că mai târziu v-ar fi luat de soţie, dar nu aţi vrut să-l luaţi, aşa o prostie, aşa o prostie, frumosul meu Thome cu buclele lui aurii pe cap,

nu, nu ar fi trebuit să faceţi aşa ceva, asta nu. Dar vor veni din nou. Poate chiar în noaptea asta, toţi şapte din nou acolo în capelă, şi atunci trebuie să fiţi cu adevărata îndemânatică. Vă dau binecuvântarea mea într-un ghiveci de flori, şi dacă o să vă uitaţi cu atenţie, o să puteţi acolo trece peste iarnă. La celelalte nurori le-am pus otravă în coca de la prăjituri, pentru că erau aşa de necinstite, încăpăţânate, cu ochii daţi peste cap, şi cu inimi de sticlă de la bibelouri, şi asta nu puteam să sufăr, că sclipeau în soare, dar din cauza asta chiar că nu aveţi de ce să vă temeţi, dumneavoastră vă tăi pur şi simplu capul, ca să vă potriviţi şi mai bine. Mişto. Dar nu-i aşa că veniţi cu siguranţă? În capelă, să nu uitaţi. Mişto”… I-am promis tot ce şi-a dorit, şi acum stă sub difuzor şi arată de parcă ar vrea să înveţe un dans. La ce capelă s-o fi referit? În capela sanatoriului nu au voie să intre pentru că sunt periculoase şi i-ar putea ataca pe ceilalţi. Şi are cu adevărat şapte fii? Dar acum, după cele întâmplate în sala de baie, fireşte că nu mai am voie să întreb nimic, pentru că treptat oamenii se conving să judecata mea nu-i tocmai sănătoasă. Sora Marianne se uite câteodată aşa ciudat la mine. Mă tem… ea fusese acolo. Se prefăcea aşa, ca şi cum ar fi în trecere, şi arunca câte o privire peste umărul meu în ceea ce tocmai scriam. Dar eu am pus foaia de sugativă deasupra şi dintr-odată – Dumnezeu ştie de ce – încet şi atât de vesel cât eram eu în stare, a ieşit din mine un cântec:

„Culege rozele atâta vreme cât sunt în floare”. Asta era prima prostie, care îmi trecuse prin mintea înfricoşată. Dar care şi-a atins scopul din plin pentru că s-a îndepărtat ca arsă de mine şi de acum mă va privi ca pe cea mai nebună din toate cele de aici… E bine să fii nebună între nebune, şi ar fi fost un păcat, o îngâmfare a minţii să te comporţi ca şi cum nu ai fi. De ce să nu ajung şi eu odată şi eu odată, undeva, cu adevărat să mă simt acasă la mine?… Ele, cele de aici, sunt gata să mă primească, ştiam dinainte asta. Renate, tu cea tandră, drăguţă şi gingaşă îmi vei dărui în sfârşit prietenia, aşa blândă şi tristă cum eşti. O să-ţi spun versuri, am să-ţi aranjez părul negru şi am să-ţi

fac mai frumoasă cumplita bluză de la uniforma spitalului, ca să-ţi scoată la iveală talia subţire şi am să mă plimb cu tine în sus şi în jos în acest drum al spaimei, ca şi cum ar fi grădini dintr-o mie şi una de nopţi. Am să-ţi recit poeme, până când înţelegerea ta întunecată se va lumina cu încetul, şi va băga în seamă lumina, şi sângele tău cel greu, şi, poate, plin de apăsări se va simţi mai uşor în frumosul ritm care curge prin el şi tu vei deveni o adevărată Renate, nou renăscută în spiritul ei. Aş vrea să-mi fii dragă, aşa cum trebuie să fie orice fată tânără odată iubită, ca să ştie cum este. Ţi-au luat departe de tine, tot ceea ce avuseşi poate parte afară, dar va trebui să se întâmple totul aici, pentru că acum suntem aici, ca să ne cunoaştem viaţa una alteia… O, Dumnezeul meu!… Dumnezeul meu!… Dumnezeul meu!

Dar pentru că ieri am terminat totul cu acest strigăt exagerat, mi-am furat cu mâna mea singurul început posibil pentru ziua de azi… Oare am făcut aşa ceva? Hai sufleţel, linişteşte-te. Chiar aşa, de ce nu m-aş numi „sufleţel”?

Sărăcia lucie se defineşte mai ales prin aceea că se poate extrem de puţin ajuta pe sine însuşi. De când mama mea, datorită faptului că respingeam cu dispreţ orice încercare de apropiere, respingere care uneori ajungea până la ură, a renunţat să îşi exprime în vreun fel iubirea – oh, şi cât de bine ştia ea să arate asta, mereu prin ceva nou ca şi cum ar fi fost inspirată de îngeri – de atunci nu i-a mai trecut nimănui prin cap să facă din mine ţinta gingăşiei sale. Dar pe mine asta nu mă atingea, nu se nimereau la mine, era ca o risipă de tandreţe pentru ceva cu totul nedemn, aşa mi s-a părut mereu, şi mama făcea din ce în mai rar asemenea gesturi. De fapt noi toţi vrem să devenim aşa ceva, fie că avem în sinea noastră sau nu calităţile necesare. O asemenea calitate există din naştere în noi, ba chiar şi lucrul respingător e tot înnăscut, asta-i situaţia inimioara mea. Să aduci un pic de ciudăţenie pe aici, ar fi până la urmă foarte folositor, dar numai la sfârşit, pentru că la început trebuie să faci paşii cât mai banal, ca

să poţi progresa în mod normal. Nu trebuie să te pripeşti, cu blândeţe şi poate odată o să fie cazul să ajungi la tine însuţi ca şi la o iubită, ca să te dezmierzi. Nu-i nevoie de mai mult de o atingere gingaşă a frunţii, sau a părului cu palmele, şi să o faci ca şi cum ar fi atingerea unui străin. Sărăcia este o profesoară foarte iscusită în toate specialităţile, care nu ţine de capitolul iubire. Şi eu vreau să învăţ asta de la prima literă. Niciun înger să nu mai aibă mai târziu ceva să mă înveţe, căci mai târziu şi îngerii devin nesiguri. Nesigur este şi vârful acestui turn, acel înger, monstruos, pe care încercăm să-l numim Dumnezeu, şi este aşa fără să-l chemăm de la bun început în ajutor, e ca şi cum ai încerca să păşeşti pe un munte direct de pe piscul lui. Şi de aia spun: „sufleţelul meu, inima mea!” şi atunci mă conving singură că eu sunt săracă, dar mă aflu măcar în siguranţă. Pentru că aici totul e nesigur. Totul se schimbă de la o clipă la alta, fiecare fapt e dublu şi se sare mereu de la Adevăr la Neadevăr. Fie şi numai seara trecută a contribuit mult la impresia asta. Fusesem atât de mult dată peste cap de baia foarte fierbinte, de izbucnirea grotescă a cocoşatei şi de şoaptele bătrânei despre fii ei adevăraţi sau neadevăraţi, că aş fi gata să ajung la graniţa maximă a stăpânirii de sine, acolo unde înţelegerea şi imaginaţia se ating, aşa cum o fac apa şi focul. Apoi nevoia, această păcătoasă şi încăpăţânată nevoie, de a te simţi obligat să te adresezi altcuiva! Voiam să o îndrăgesc pe Renate. Ca şi cum cineva ar putea să vrea să îndrăgească. Da, şi dacă asta ar fi o trăsătură dată nouă de la natură, dacă ar mai fi şi înrădăcinată în aşa numita

„Libera noastră alegere”, cum ar decurge toate faptele acestei vieţi altfel pe pământ. Nu cred că un bărbat sau o femeie ar avea tăria să lase fără răspuns Iubirea, şi chiar aşa, de ce să o facă? Fiecare dăruieşte cu mai multă plăcere decât ia. Dar aşa… Ieri fusesem destul de nesăbuită să mă conving că pot să dau ceva ce nu aveam. După cină, un amestec scârbos de legume şi carne tocată, pe care trebuia să le pescuim ca întotdeauna cu degetele, pentru că furculiţă şi cuţit primeau numai pacientele care

plăteau privat – un aranjament straniu, dacă te gândeşti că şi aceste paciente plătitoare pot foarte bine să rănească sau să ucidă cu un cuţit, nu-i aşa – deci am mers după cină la Renate şi am rugat-o:

„Domnişoară, nu vrem să ne plimbăm puţin împreună?”…

Pentru că obişnuia să se plimbe ore întregi în sus şi în jos de parcă ar fi avut în ea un motor, pe care nu erau în stare să-l oprească decât ordinele cele mai severe ale surorilor medicale. După cină nu era obligat nimeni să muncească, şi aşa că nu trebuia să ne temem că un asemenea ordin ar fi putut fi dat. Chiar şi sora Marianne strânsese în jurul ei un cerc restrâns aproape intim de persoane, şi părea să îşi dorească să fie lăsată în pace de restul lumii. Să nu uităm că era sâmbătă. Sâmbăta au cu toţii – Dumnezeu ştie de ce – ceva sărbătoresc, aşa ca o obligaţie, în felul lor de a fi. Te poţi gândi la nişte curţi curate, la bătaia înceată a vântului, la geamurile curate ale ferestrelor, în care apusul roşiatic sau o stea care tocmai a răsărit se răsfrâng, şi mai e şi iarba de pe potecile pajiştii, aplecându-se blând sub picioarele goale, care tremură la fel cu răsfrângerile din ferestre într-o lume, stranie, adâncă şi ascunsă. Totul e mult mai uşor de atins sâmbăta decât oricând altă dată. Atunci simt cu toţii că poate să se împlinească ceea ce am aşteptat mereu şi mult timp, încă din cea mai fragedă copilărie! Aceasta este Aşteptarea! Minunata capacitate de a te bucura de dorinţele, care în sfârşit se vor împlini. Nu viaţa e importantă, nu-i aşa, ci trăirile care te poartă prin ea. Şi poate că într-un fel sau altul ştiau asta cu toţii, şi poate că fiecare avea pentru aceste lucruri păstrată în sinea sa, un loc sfânt, care este capabil, câte o dată, din când în când, să! i tragă sufletul şi să aştepte. Şi acum acţiona aici într-un chip atât de ciudat această odihnă sărbătorească. Până şi cocoşata îşi întrerupse mormăiala ei, mereu atât de răutăcioasă, şi se lăsase cu totul în voia unei tandreţi venită de nu ştiu unde, şi care era, din când în când, învăluită cu o umbră de bunătate plină de linişte. Nimeni nu făcea gălăgie, nimeni

nu avea niciun atac, şi dacă ducem gândul ăsta până la capăt, trebuie să fim de acord că vremea minunilor nu era întru totul trecută. Numai că noi vrem să o descoperim mereu dându-şi importanţă şi îmbrăcată cât mai pompos, în asta stă tot necazul. Cu toate astea, acest fapt nu dovedea în niciun caz contrariul, Majoreasa striga şi blestema mai departe din sala de dormit, şi cu toate că sora Marianne a ordonat ca uşile să rămână închise, se auzea totul, aici, în liniştea din afară. Dar cea de dincolo de uşă trăia în alt timp decât al nostru, aşa cum mai înainte avusese alte obiceiuri de zi cu zi şi ale condiţii de trai. Văicăritul lui Hansi nu mai era de nimeni băgat în seamă, pentru că făcea parte din încăpere, asemeni bătăilor unui ceas. Crucificată zăcea sub un difuzor, lipită strâns de perete, şi nu ruga pe nimeni de nimic. Sora Marianne era bună, dar cu siguranţă nu era persoana indicată căreia să îi adresezi rugăminţi de soiul celor pe care le avea Crucificată. Şi aşa înaintau clipele serii mai departe, învălmăşite, sau în ordine, şi era sâmbătă seara şi răzbătea dorinţa ca aerul sărbătoresc să se simtă chiar şi aici. Cercul celor aleşi era format din câteva învăţătoare, şi o doamnă, mică şi mai în vârstă, care cu toate că nu era decât croitoreasă, ocupa un loc special, dar nu mă refer aici la contesa cu picioare de fildeş, care se retrăsese de mult în salonul ei de dormit. Domnişoara, pe care lumea de aici o strigă Domnişoara Hermine, este şi ea o sinucigaşă care nu îşi atinsese ţelul, avea o voce pierită, dulce dar într-un anume sens stăpână pe sine, iar şederea ei aici era şi ea plătită de o casă de sănătate. Asta însemna mult. La dreapta surorii Marianne şi dintr-odată asemeni unei personalităţi, se afla Cântăreaţa, o fiinţă puternică, bărboasă şi cu nişte ochi stranii de sălbăticiune. Sforăia tot timpul asemeni unui motor, şi atunci când te apropiai de ea, puteai crede că te afli într-un circ, aşa de tare mirosul ei se aseamănă cu cel al unei fiare dintr-o specie necunoscută. Dar se stăpâneau cu toţii. Pentru că ea cânta. Nu singură, o făcea şi sora Marianne, iar celelalte ajutau după puteri. Dacă ar fi cântat ceva popular, un cântec de

dragoste plin de dor sau chiar un şlagăr – din partea mea şi cântece bisericeşti – toate ar fi fost în ordine, şi s-ar fi desfăşurat într-un fel şi un chip oarecare, dar ele cântau:

„Dis de dimineaţă, când se aud cocoşii, şi răsunetul pădurii să se trezeşte…” Pentru Dumnezeu, cântau chiar asta:

„Atunci păşeşte cu grijă, în felul său, prin pădure, dragul de Dumnezeu!”…

Gândiţi-vă numai, toţi aceia pentru care rescriu aceste cuvinte, nu numai pentru inima mea sărmană:

„Atunci păşeşte cu grijă, în felul său, prin pădure, dragul de Dumnezeu!”… O muiere plină de păr, pe jumătate sălbăticită, care în viaţa ei nu va mai apuca să vadă o pădure, trebuia să cânte asta, pentru că era sâmbătă seara şi o tânără soră, plină de evlavie, care în timpul ei liber putea să se plimbe după voia inimii printr-o pădure, voia asta… Şi eu care îmi propusesem dinainte, chiar şi aceste lucruri să le iubesc, şi acum sosise clipa, în care doream să le produc cele mai mari dureri pe care mi le puteam închipui. Din nefericire nu am la îndemână niciun fel de crize, pentru că altfel aş fi avut cum să le întrerupt într-un fel sau altul. Pe mine cămaşa de forţă nu mă sperie. Dar e greu aici să te prefaci, mult mai greu decât în altă parte, pentru că aici te întâlneşti la tot pasul cu tot felul de izbucniri veritabile ca şi cum ar fi trecătorii obişnuiţi ai unei străzi şi de aceea trebuia să ai multă rutină şi multă stăpânire de sine. Şi eu nu aveam niciuna din aceste două trăsături, şi de aceea îmi vine foarte greu. Şi acum, acum, orice numai să nu începi să plângi… S-ar putea ca Buddha să fie tare şi transparent asemeni celei mai nobile dintre pietre, dar într-un loc oarecare va stăpâni şi la el ceva care să fie asemeni iertării şi milei. Dacă totul este numai cauză şi efect, atunci chiar dacă nu există un ceva care să se numească iertare, ar trebui totu’ i să fie ceva care să semene cu Dreptatea. Şi cauzele erau aici, era Domnul Dumnezeu care mergea prin pădure, şi care lăsa ca acest lucru să fie cântat într-o casă de nebuni.

Dar mai înainte, eu şi Renate, ne plimbasem mult în

sus şi în jos de-a lungul culoarului. Renate, timidă şi retrasă, mereu atentă, dacă cumva avem sau nu voie să facem ce facem, apoi din nou zâmbind liniştitor mie sau cine ştie cărui alt lucru. Trebuie să precizez că eu aveam de gând să o atrag spre mine, într-o relaţie de iubire. Asta îi venea foarte greu pentru că trăia mereu într-o veşnică teamă. Chiar şi aşa, încet-încet, am reuşit să aflu că fusese îndrăgostită de un cizmar mai în vârstă. De fapt, nu fusese cine ştie ce şi la urma urmelor, era o chestie pe de o parte, dezamăgitoare, pe de alta, zguduitoare. Dar mai era acolo şi o mamă vitregă. Care nici nu voia să audă de legătură. Nu, Renate nu folosea în niciun fel vorbe mari. Nu voia şi atât.

„Şi ea a fost aceea care m-a închis aici…”

„Dar…” am replicat eu „domnul medic primar nu ar putea numai din cauza asta să vă ţină aici”.

„Oh, şi încă cum poate, nici el nu vrea să ies. Niciunul nu vrea asta. Şi pe urmă situaţia stă în felul următor, că dacă nimeni nu ar mai fi închis aici, ar trebui să închidă instituţia şi ar deveni dintr-odată cu toţii şomeri şi nu ar mai avea de unde să primească bani ca să trăiască. Ăla care a vrut să mă aibă e mai tot timpul fără muncă, chiar dacă poate să facă pantofi pentru Ceruri. Nimeni nu mai vrea să aibă pantofi cereşti, că situaţia stă aşa, nu-i aşa, că toţi cred, că pot încă să mai ajungă acolo, fără să mai trebuiască să cheltuiască bani. Şi cum poate unul ca ăsta să trăiască şi să mai ţină şi o familie? De asta, aia are dreptate, dacă s-a înrudit îndeaproape cu Diavolul. Măcar sora lui vitregă e cu siguranţă şi nu ar fi trebuit să se ia cu tata, că din cauza asta au devenit toţi înrudiţi între ei. Că el a venit ca şi cum ar fi Unchiul cel bun la mine şi mi-a zis, că trebuie să mă spânzur, şi mi-a lăsat pe deasupra şi o funie. Dar tatăl a tăiat-o şi a zis: tu muiere stricată, tu. Şi curvă a mai spus, că se chema că aveam peste tot urme de ruşine şi murdărie de la păcat. Nu mă mai scot ei afară câte zile o să mai am. Şi cine să îi mai spele şi să-i mai cârpească acum cizmarului ceresc cămăşile? Că nu are decât două. Dar pe de altă parte e bine că nu am intrat în

rudenie cu Diavolul. Nu-i aşa că e fain, ce spuneţi?”…

„Da” am spus eu, şi tare aş fi acoperit cu mângâieri tandre mâinile triste, dar m-a respins din păcate şi a vrut să le ducă direct la inimă.

„Şi eu ţin tare mult la unul, domnişoară Renate.”…

„Tot un cizmar ceresc?”… după ce am negat, a întors de la mine o faţă fără nicio expresie. Fireşte că lucrurile astea nu o priveau. Dar nu am vrut să văd asta şi am vorbit mai departe.

„L-am văzut numai de trei ori, şi niciodată singur, dar ne scriem scrisori de ani de zile. Nu prea multe, căci nu are cine ştie ce timp, e un mare domn, care poate ajuta multă lume, aproape aşa cum este domnul medic primar.”…

„Şi ce părere are despre asta mama dumneavoastră vitregă?”…

„Habar n-am. Mama mea nu spune nimic, pentru că nu ştie nimic. Sunteţi chiar unicul om, care mai ştie asta în afara mea.”…

Dar nici acest lucru nu a mişcat-o în vreun fel pe Renate, şi ea întrebă brusc cu gândul în altă parte:

„V-a adus şi dumneavoastră Diavolul un ştreang?”

„Nu”, i-am spus eu fără să clipesc „el mi-a semănat în suflet câteva poezii, vreţi să le auziţi?”…

Şi cu toate că nu a răspuns, am început, cât de încet eram în stare dar totuşi destul de răspicat ca să poată fi auzite, să îi recit din versurile mele prosteşti în timp ce mergeam în sus şi în jos. Poate că totul a durat prea mult pentru ea, căci la ultimele versuri recitate: *Ştiu că tu vei păşi fără să te opreşti chiar dacă mă vei lăsa stând la marginea drumului, şi eu îmi voi întinde mâinile peste urmele tale şi voi gândi printre lacrimi, cât de sfânt eşti tu pentru mine*… ea şi-a ridicat un pic obrazul mic şi trist şi ca o fiinţă jignită se apucă să tragă fără ţintă, obosită, şuviţe din părul ei cel frumos. Din cauza asta, fireşte, m-am înroşit toată de ruşine şi nu eram în stare să o las în starea asta şi încercam mereu să o consolez, ca să primească şi ea ceva de la mine. Poate că ar fi trebuit să-i

povestesc cine ştie ce povestioară, tristă sau veselă, care să o facă să râdă sau să plângă, ceva simplu cu mama soacră şi cu cizmarul Cerului, cu îngeri şi diavoli dar ele tocmai cântau: „Şi el păşeşte încet…”… Multe feluri de furie, disperare şi ruşine şi un sentiment foarte acut al penibilului situaţiei în care mă aflam au fost cauza pentru care, am început dintr-odată să vorbesc tare şi răspicat, ca să fiu auzită de cât mai multă lume:

„Dragă domnişoară Renate, dumneavoastră ar trebui să faceţi cunoştinţă cu cântecele călugărilor şi călugăriţelor lui Budda Gotama. Sunt aşa de măiestre, cu un ritm atât de minunat şi liniştitor, încât de fapt ar trebui să le fredonaţi mereu înainte de a adormi. Ia ascultaţi aici: *Ploaia se prelinge ca adevăratul şi curatul sânge. În coliba care ne fereşte de vânt, şi care mă ocroteşte deja, atât de bine, o norule, vrei tu, ploaie prelingătoare*… Nu-i aşa că e superb?… Sau: *Culmile munţilor înalţi de colo, acoperite cu arbuştii ienuperilor, şi înconjurate de departe de elefanţi, din care se aude geamătul stâncilor care atâta îmi place*… Ce puteţi să spuneţi despre aşa ceva? Nu ar trebui să se liniştească şi să se calmeze sinele nostru?!”

Fireşte că ea nu spuse nimic, privi mai departe preocupată la urmele paşilor de pe podea, când Crucificată pe lângă care treceam îşi ridică dintr-odată braţele, şi asta a fost ultima faptă care a hotărât-o pe sora Marianne să îşi întrerupă sărbătoarea serii de sâmbătă. Da, acest gest şi nimic altceva a rupt totul. Era foarte supărată, exagerat de mult.

„Dumneavoastră de colo, mergeţi imediat la paturile d-voastră. Ce vă închipuiţi la urma urmelor? Vă interzic să vă mai purtaţi în felul ăsta, chiar dacă arătaţi ca şi cum aţi fi nebună. O să dau ordin prin îngăduinţa domnului medic primar ca de acum încolo după baie să intraţi imediat în pat. Sau vă este mai comodă cămaşa de forţă?”…

M-am îndreptat tăcută spre pat. Renate a rămas pe culoar cu atitudinea cuiva care fusese iertată pe nedrept, şi asta era lucrul cel mai rău, cu toate că mă împăcasem de mult cu gândul că vreau să o iubesc. Nimeni nu îndrăznea

nici măcar să se uite în direcţia mea. Cu toate acestea a fost prima noapte în care am dormit un pic, pentru că – Ah, nu, nu trebuie să mă las amăgită pe nedrept, şi să mă mulţumesc cu această mică frază care cuprinde un *pentru* că Am mai rămas mult timp întinsă – cu ochii şi faţa acoperite cu braţele – ca de fiecare dată, şi de fiecare dată cu un şir de cuvinte fără început şi sfârşit curgându-mi prin cap. Asta e o metodă prin care poţi gândi corect şi pe de-a-ntregul cuvântul „piatră”, până când el se transformă în ceva greu. Şi când ai ajuns atât de departe, atunci când această piatră îşi ocupă locul în cine ştie ce colţ ascuns, vine la rând altceva, eventual „floare”. Nu un anume fel de floare, aşa ceva merge prea departe şi ar putea să zăpăcească un suflet. Pur şi simplu „floare”, până când acest cuvânt îşi va găsi şi el un loc, în care va putea să înflorească. Aşa poţi păşi mai departe. Şi dacă toată noaptea până în zori ai făcut treaba asta, atunci e posibil, ca în cele din urmă, chiar atunci când clopoţelul de deşteptare începe să sune strident, să ajungi atât de departe încât să nu mai ai niciun loc liber în tine şi să fi devenit atât de greu, ca în sfârşit să poţi să adormi. Convinsă că se va ajunge din nou la asta, am păşit încet pe acest drum, simţind cum creştea încet această greutate în mine, când sora Marianne s-a oprit lângă patul meu. M-am speriat destul de tare, şi asta mi-a prins bine pentru că numai frica m-a împiedicat să nu întreb batjocoritor, dacă nu cumva Domnul Dumnezeu ar fi ajuns să păşească în sfârşit destul de încet prin pădure. Cu siguranţă nu ar fi lăsat ea să treacă acest lucru nepedepsit, căci venise de fapt la patul meu ca să mă ajute, şi cei care vor să ajute sunt fiinţe foarte sensibile care pot uşor să-şi preschimbe intenţiile în contrariul lor. Nu, lăudată fie-mi Frica, nu am rănit-o, chiar dacă până la un anume punct, propria mea înfăţişare mizerabilă a făcut-o. Cu toate acestea s-a stăpânit – da, era bine să subliniem, că s-a stăpânit într-o oarecare măsură, atunci când mi-a vorbit cu un surâs fermecător:

„Ridică-te” mi-a ordonat ea. Da, aşa s-a întâmplat, ea

a folosit prima adresându-mi-se, acel atât de obişnuit pe aici, „tu”. Asta a făcut inima să îmi tresară, dacă se poate spune aşa, şi dacă acea mică, dar destul de apăsată, durere a sperieturii nu poate să fie numită altfel. Sigur că m-am aşezat pe marginea patului, pentru că trebuia să fim ascultătoare.

„Ia asta”… Ceea ce trebuia să iau, era apă într-o cană de cupru şi o pilulă mare, ovală care se afla în palma ei. Pentru că încercarea mea de sinucidere fusese făcută cu ajutorul unor pilule care se asemănau cu asta ca formă şi mărime, mi-am închipuit că nu voi mai putea înghiţi o astfel de pilulă în viaţa mea, pentru că fiecare nerv al meu se întindea la maximum numai la simpla închipuire a acestor leacuri. Dar ea avea ochii asemeni unor pietre albe, şi surâsul ei era asemeni tăi ului unui cuţit, aşa că fiecare surâs al ei se putea deveni într-o clipă ameninţare, care ar fi făcut praf apărarea mea, ca pe nimic. De aceea am devenit dintr-odată la fel de ascultătoare precum un câine şi nu numai ascultătoare, de fapt mai mult decât un câine care dă bucuros din coadă, care nu ştia exact ce se întâmplă cu el, care nu avea mâini şi nici restul, şi care voia să ia apa şi pilula pur şi simplu cu gura… „Dumnezeu meu” a spus ea şi a lăsat cana de aramă pe marginea locului pentru stat, ca să poată avea o mână liberă cu care să mă ajute, şi cu care îmi sprijini capul, în timp ce cu cealaltă mână lăsa să cadă în gura mea pilula fără să îmi atingă buzele. Cu ocazia asta neam uitat una la alta de foarte aproape.

„Vă rog să beţi asta şi pe urmă să vă culcaţi…” Cuvintele mele de mulţumire se pierdură sub blestemele Majoresei, pentru că sosise din nou clipa în care trebuia să le rostească, un fel de clipă pe care un cronometru interior îl măsura cu exactitate, şi care arăta asemeni oribilelor noastre ceasuri, pentru că şi ghearele arătau ca nişte ace de ceasornic şi striga, dintr-o durată interioară:

„Blestemată fii Austria, blestemat să fii tu ţar al Rusiei…” şi aşa mai departe. Mi s-a părut aşa de absurd că micile mele cuvinte de mulţumire fuseseră acoperite de

blestemul ei, pentru că îmi făcusem multe speranţe cu ele, să o pot ţine pe sora Marianne mai mult lângă patul meu, mi se păruse atunci că nu ne uitasem destul una la alta, în felul în care o făceam în acele clipe. Dar ea a mers mai departe, de la un pat la altul, dintr-odată mai dezinteresată – aşa mi se părea – pentru că rămânea în faţa fiecăruia câteva clipa, ca şi cum toate ar fi fost la fel de îndreptăţite, ba chiar s-a oprit şi la patul gol al celei de curând decedate, şi patul Magdalenei, care stătea legată în camera alăturată. Dar eu nu am mai putut să mă gândesc la această îndeplinire aparentă a îndatoririlor, pentru că toate greutăţile, pe care până acum le adunam în mine cuvânt cu cuvânt, năvăliră deodată peste mine fără să îmi fi dat înainte de veste, şi aşa fără să fi fost prevenită, m-au copleşit. Îmi este total neclar, dacă acest lucru poate fi numit cu adevărat „somn”. Foarte posibil să fi fost amândouă de-odată, somnul cel mai adânc şi veghea cea mai atentă. Mult timp nu am avut decât sentimentul că plutesc pe valuri, dar nu numai cu trupul, ci aşa cum eram, cu tot cu patul meu cu gratii de lemn vopsit în alb, de pe care culoarea sărise din loc în loc, da, şi puteam să avansez constant şi să văd asta, printre petele aşternuturilor lăsate în dezordine şi cu înscrisul cusut în ele:

„Sanatoriul regional de binefacere”. Şi din asta se năştea mai mult simţirea, că păşesc spre un lucru binefăcător, şi numai frica că cineva nu mă scapă o clipă din ochi, m-a oprit, să mă bucur până la capăt de această binefacere. Pe când eram încă fetiţă am avut un fel de loc liber într-o mănăstire la care am urmat un curs pentru gospodine. Şi acolo am putut să am parte de binefaceri, una după alta, şi asta într-un fel, pe care l-am crezut mult timp adevărat, şi anume că în faţa patului meu ar fi fost pusă o călugăriţă care să mă supravegheze. (La început în mănăstire m-au considerat ca o fiinţă plină de păcate din cauza ochilor mei mari şi bolnăvicioşi, şi abia după unele întâmplări datorate neîndemânării care nu mai puteau fi reparate, s-au convins că puteam fi mult mai uşor condusă

cu puţină blândeţe) Şi acum vorbeam cu acea călugăriţă, aşa cum mă legănam pe ape, şi tot vorbeam cu ea, şi îi spuneam că nu am scăpat nimic decât un mic cuvânt de mulţumire din partea mea. Dar ea voia altceva, şi voia acest lucru cu atâta stăruinţă şi putere că nu îmi mai rămase nimic altceva decât să mă scol. Şi atunci nu mai era vorba de nicio călugăriţă, ci de micuţa fiinţă plină de bunăvoinţă cu cei şapte fii. Era cu adevărat ea, şi scrijelea un pic gratiile de la capătul patului meu şi spunea mereu în şoaptă, de acolo de la picioarele mele:

„Vreau capul tău, trebuie să-mi dai capul, mă aşteaptă de atât timp în capelă, acolo sus.”…

„Mergeţi şi vă culcaţi” am rugat-o eu, sculându-mă în capul oaselor, dar era voia neapărat capul meu. Mi-a venit greu să născocesc ceva destul de convingător ca să fac să renunţe. A trebuit să mă străduiesc mult timp să găsesc cuvintele potrivite şi am putut la final în sfârşit rosti:

„Astăzi nu se poate, scumpă doamnă, sora Marianne ne supraveghează cu mare atenţie, şi nu ne-ar permite una ca asta, dar poate mâine. Cândva sigur o să se poată, acum mergeţi să vă culcaţi.”… Atât de bine învăţasem modul ăsta pe jumătate înţelept, pe jumătate tembel de a convinge încât am făcut-o să mă lase în pace şi să plece de la patul meu. S-a oprit mai apoi mult timp în dreptul patului Magdalenei, ca şi cum ar fi vrut să cugete, să păstreze această mireasă pentru fiul ei Thome. Restul nopţii a trecut liniştit, şi am dormit până la clopoţelul din zori, care îmi răsuna direct în fiecare os. Şi aici se arătă cât făcuse sora Marianne pentru mine, pentru că am fost lăsată să dorm până la ora vizitei.

Am fost rechemată în salonul de vizite. Agnus era din nou acolo. Oare îmi mergea atât de vizibil rău încât să se uite la mine aşa cum se uita? Nu era uşor să îl faci să fie neliniştit pe acest tânăr budist care privea tot şi toate cam de sus, şi acum se uita la mine ca şi cum dintr-odată în faţa lui ar fi descoperit o piatră, peste care e drept că nu avea niciun chef să sară, dar simţea din plin că ar fi fost necesar. Betha munceşte foarte mult, spunea el, dar fireşte

că era singură vinovată de asta, pentru că nu amână nimic, ca să împartă totul, şi fără să mai îi rămână timp şi pentru îngrijirea propriului său spirit. „Aş fi putut să râd din toată inima, la gândul că Betha pe lângă toate câte le avea de făcut, ar mai fi trebuit să îşi găsească timp şi pentru îngrijirea propriului spirit”. Ca şi cum asta ar fi fost pentru ea o nevoie urgentă! Dacă toţi am fi pe dinlăuntrul nostru aşa construiţi cum este această Betha, atunci am avea cu toţii cu mult mai puţin de făcut pentru a ne împlini spiritual. Dar fireşte că nu i-am mărturisit nimic din aceste gânduri, cu toate că el s-ar fi purtat plin de grijă cu mine chiar şi atunci când ar fi trebuit să mă contrazică. Mă întrebă ce mai face tânăra blondă, şi prin aceste vorbe o desemna pe Magdalena. Dacă nu am fi fost ascultaţi cuvânt cu cuvânt şi supravegheaţi la cel mai mic gest, i-aş fi povestit bucuroasă mai multe despre ea, numai pentru a putea să observ până în ce grad era el în stare să îşi ţină firea. O apropiere atât de profunda ca şi ultima dată nu a mai avut loc între noi, cu toate că m-a înduioşat până în adânc prin faptul că printre cărţile noi pe care mi le adusese strecurase şi câteva ţigări. Mi-e teamă că asta se petrecea, datorită faptului că, odată cu fiecare oră mai mult petrecută aici, legăturile mele cu lumea de afară deveneau tot mai slabe, aşa că am lăsat cele mai multe dintre vorbele sale să treacă pe lângă mine, ca şi cum ar fi vorbit cu altcineva, iar eu nu mă puteam rupe de închipuirile dinlăuntrul meu, care erau oarecum asemeni unor becuri albastre, din cele care erau montate în dormitorul nostru. Şi atunci mi se întâmpla să îmi închipui un pic că nu ar trebui să fiu decât aici ca să luminez cât mai voalat toată această grămadă nedefinită de lucruri gri. Cuvintele aveau prea puţin de a face cu mine, chiar dacă câteva din ele le percepeam şi acest lucru mă obliga să le răspund. Oare o să fie la fel şi după ce vor trece şase săptămâni petrecute aici? Ah, mi-e din ce mai frică, de la oră la oră, şi teama asta creştea în aşa măsură că aproape era o altă teamă, mai mare decât cea dinainte, cu toate că de mult nu aş fi crezut că aşa ceva mai este posibil. Câte

odată stau la fereastra zăbrelită şi mă ţin de ea, căci atunci când tramvaiul trece prin faţă, se aude nu numai zgomotul bogat de acolo, dar şi un tremur propriu care trece prin întreaga clădire, şi atunci mă abţin şi mă obişnuiesc să găsesc că e bine să reţin numai ultimele ecouri ale gălăgiei şi al mişcărilor de afară. Da, îmi pot închipui că voi ajunge la un fel de linişte, atunci când se va hotărî să stau aici pentru totdeauna. Cu siguranţă voi izbucni la început dintr-un hohot de plâns în altul, dar când după o vreme voi reuşi să trec peste asta, voi fi ştiut că am un loc din care nu mai pot fi alungată. Şi asta ar fi însemnat deja mult. Desigur s-ar putea folosi de fiecare dată imaginaţia ca să te stabileşti cât mai bine în acest loc, şi nu ar trebui de fiecare dată, după fiecare risipă de forţe care abia dacă mai puteau fi puse în mişcare, după eforturi pe care abia dacă ţi le mai puteai permite, să trebuiască să te gândeşti la „mai târziu”, şi cum acest „mai târziu” va cere din partea ta o activitate care să fie contrariul celei prezente, şi pe care oricum nu o s-o mai poţi duce la bun sfârşit.

Contesa cu picioare de fildeş m-a luat din nou cu ea şi am petrecut împreună o oră aproape sărbătorească. Fireşte că am pierdut din nou, dar venise pregătită sufleteşte să accepte un adversar inferior şi care nu era în stare să îşi îmbunătăţească performanţa, ascunzându-i nerăbdarea într-un surâs straniu şi tandru. Aproape că nu am scos niciun cuvânt, şi de fapt nici nu a fost nevoie. La un moment dat a nimerit peste noi *Cea care se ruga la jerba de trandafiri* fără oprire şi ne priviri tulburată ca şi cum s-ar fi petrecut acolo ceva interzis. Aici, cu vremea, te obişnuieşti la iuţeală cu tot felul de suferinţe şi nu mai trebuie să te miri că medicii sunt în stare să meargă printre noi cu veşnicul şi mereu repetatul lor zâmbet plin de bunăvoinţă. Ceea ce este uimitor şi zguduitor în acelaşi timp este numai faptul că de fiecare dată li se răspunde cu o expresie a feţei plină de o nedescrisă speranţă şi răbdare, de parcă ar fi fost nişte vraci vindecători. Le-am observat pe toate şi pe cele mai sărace, dar şi pe cele care mai elevate şi reţinute, se asemănă în această privinţă

toate, ca şi cum dintr-odată ar fi căpătat toate aceeaşi faţă. Cu siguranţă că nici eu nu arăt altfel, dacă este să mă iau după ceea ce fac mâinile mele, care devin brusc pline de nelinişte, de emoţie, ca şi cum ar găsi în sfârşit ceva de care să se poată agăţa. Sigur că nu aveam voie să las să se întâmple aşa ceva, şi de aceea mă străduiam mereu, de câte ori începea vizita să îmi ascund mâinile în buzunarele halatului larg şi tărcat primit de la ospiciu.

Acum tocmai au adus pe una nouă. Vine de la secţia 3, adică de la cei dificili. Surorile îi spun *Doamna Cent* şi îi zâmbesc din când în când încurajator. Mi-e teamă că nu o să dureze prea mult, pentru că doamna pare să aibă o nepotolită nevoie să comunice şi le inundă fără oprire pe surori cu vorbe şi gesticulări care par a nu avea niciun sfârşit, aşa că acestea, în timp ce încă îi mai zâmbesc, îşi aruncă una alteia priviri pline de înţeles.

Am fost oaspete pentru o bună jumătate de oră la doamna Lanzinger, şi m-am oprit în castelul ei proaspăt brodat şi am aflat printre altele cu ocazia asta că fetişoara ei va primi din partea bisericii în anul ce vine confirmarea, şi că prietenul ei, pentru care are încă numai „sentimente moderate”, a primit în sfârşit un post de la societatea de pază şi ordine. M-a întrebat dacă să se căsătorească sau nu cu el, cu toată diferenţa mare de vârsta dintre ei; când am sfătuit-o să facă acest pas, se arătă foarte mulţumită, şi consideră că se poate discuta atât de plăcut şi plin de sens cu mine, cum rar se poate face asta cu cineva. Se simţea aşa de bine aparent cu mine în castelul ei, încât nu băga de seamă privirile prevenitoare ale celorlalte surori şi în cele din urmă se transformă într-o aiureală veselă şi care nu făcea rău nimănui. Mă felicită pentru prietenul meu şi îşi arăta deplina înţelegere, dacă aş simţi pentru un asemenea domn arătos ceva mai mult decât nişte sentimente strict materne. Şi pentru că la aceste vorbe am făcut o figură de idioată – pentru că nu înţelegeam o iotă din ce spunea – a crezut că trebuie să mă aline şi să mă îmbărbăteze, şi îmi prezise, că nu îmi va mai fi cu siguranţă necredincios. Altfel nu ar veni aşa de regulat să

mă viziteze. Oh, Doamne Dumnezeule, era vorba despre Agnus! Mi-a fost greu să schimb râsul meu de uşurare într-un surâs plin de speranţă, dar am înţeles din prima clipă această necesitate şi în acelaşi timp am intuit că asta îmi oferă o ieşire rapidă din situaţie. Numai că îmi era puţin rău, aşa de tare mă copleşise posibilitatea să mă strecor sub acoperirea acestei păreri împărtăşite de surori şi poate chiar şi de medici.

Când o să vină mâine Agnus din nou, am să fiu atât de bucuroasă şi bine dispusă încât să bage cu toţii de seamă. O să meargă, cu siguranţă că o să meargă! Zile întregi nu o să se mai vorbească pe aici decât despre nefericita mea iubire pentru Agnus, cumnatul meu. Şi apoi, ei, apoi… Dar acum îmi va veni foarte greu să mai aştept zile întregi. Nu mai înţelegeam cum am putut să rezist toate aceste lungi săptămâni – pentru că trecuseră deja două săptămâni. Vânturile, norii şi păsările nu au decât să o facă, dar nu o făceau, şi, of, Dumnezeule, nu, ar fi trebuit să simt, dacă s-ar fi întâmplat ceva mai cu fereală. Cu siguranţă că a uitat de mult cum fusese odinioară, mai înainte ca eu să mă internez aici. Sigur că uitase deja de mine, încă de atunci, şi speriat s-a uitat la mine, şi a îngheţat…

„Dumneata?”… „Dumneavoastră, domnişoară, urmaţi-mă vă rog”… Şi cum s-a uitat atunci la soţia lui – trebuie să fi fost soţia lui pentru că a chemat-o să facă dovada proastei sale memorii asupra persoanelor –:

„Domnişoara poartă o altă rochie, şi tu ştii cum mi se întâmplă mie, când te întâlnesc pe stradă şi tu porţi o pălărie nouă, atunci îmi spun de fiecare dată: Oare ar trebui să cunosc această persoană?”… şi erau aşa de apropiaţi în zâmbetul lor izvorât din inimă încât nici nu băgară de seamă cât de scârbită şi stingherită stăteam eu în faţa lor. Şi abia atunci, când soţia lui a părăsit în sfârşit cabinetul de consultaţii – mereu cu zâmbetul pe buze – m-am ridicat şi l-am privit, mereu fără să-l scap din ochi, şi mi-am zis că acum ar trebui să se schimbe în sfârşit, să devină altul, şi în felul ăsta să fiu scutită de şederea în

ospiciu. Mă întrebă cum îmi merge, şi atunci când i-am răspuns că m-am decis

— Aşa cum mă sfătuise el odată – să intru şi să fac o cură la sanatoriul de boli mintale, exclamă aproape cu bucurie:

„Bravo! Uite vezi că totul se poate rezolva, atunci când omul vrea ceva cu adevărat”.

„Da” am spus şi pur şi simplu îmi veni să strig, îmi veni o poftă nebună să urlu, ca să înţeleagă în sfârşit ce făcuse din mine cu această iubire îngrozitoare. Dar nu înţelese nici măcar faptul că singura mea alinare va fi aceea de a mă afla cu el în acelaşi oraş, în aceiaşi clădire, să pot respira acelaşi aer şi să trăiesc acolo unde trăia el. Oh, el îmi puse mâinile lui mari, pline de bunătate pe umeri, şi eu mă simţeam aşa de mică în faţa lui, şi am păstrat privirea, o clipă nesfârşit de lungă, pe părul lui alb, şi pentru că obosisem deja mai înainte, şi a trebuit să mă abţin atunci când gura lui cea bună şi minunată, ah, şi cum devenisem grea, ca o piatră de moară, şi el mă trase la el mai mult decât ar fi vrut, şi atunci am ajuns cu fruntea într-un loc pe care el îşi lipi buzele lui îngrozitor de părinteşti. Ah, şi eu scriu aici, scriu atât de artificial, de forţat şi de împins de la spate, străin, străin, străin! Şi nu erau decât fruntea mea şi buzele lui, şi acum îmi port fruntea asta printre nebune, ca şi cum acest lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată! Şi nimeni nu se uită la mine… Dar am uitat de femeie, acea bătrână femeie, care se mai afla în camera de aşteptare, atunci când el m-a condus afară. În timp ce îmi îmbrăcam halatul, s-a ridicat în cele două cârje, s-a tras lângă mine, şi începu încet, blând, ca o discuţie între femei în vârstă, ca pe ceva de mult pregătit, ca şi cum în toţi aceşti ani nu m-ar fi aşteptat decât pe mine. Despre „Domnul Primarius” povesti ea, cât de important şi de renumit în lung şi în lat ar fi şi cum l-a cunoscut ea încă de pe vremea când era încă un prichindel. Aşa de mic era pe atunci, că deseori l-ar fi luat în poală, şi acum vor chiar dincolo în America să-l convingă să vină la ei, dar el nu pleacă în America pentru

că noi toţi avem nevoie de el, nu, aşa ceva nu o să facă.

„Nu, domnişoară, nu trebuie să vă fie teamă, rămâne cu noi…”

Ah, aş fi stat să o ascult până la sfârşitul vieţii mele, dar cum am auzit paşii lui apropiindu-se, care se asemănau cu ai unui suferind, am fugit de acolo cât se poate de nepoliticos, fără să spun un mulţumesc sau să îmi arăt faţă de bătrână în vreun alt fel recunoştinţa. Pe scări era cât pe ce să mă lovesc de un bărbat străin, aşa de surdă şi oarbă devenisem din cauza lacrimilor.

De atunci am ajuns aici. Rezist deja de aproape trei săptămâni! Nu, păsările, vântul şi norii nu au făcut nimic pentru mine, ele slujesc alţi îndrăgostiţi, pe aceia care au o soartă mai uşoară, atunci când vine vorba să se ajungă la inima iubiţilor. Pe el nu-l mişca nimic, asta am putut simţi, nu mai ştie de mult că sunt aici şi cu mine şi fruntea mea, care a fost atinsă de el şi care înnebunise atunci. Dar nu trebuia să-i fie aşa de uşor, nu, aşa de uşor nu trebuia să-i fie! Va trebui să se uite la mine, aşa cum sunt, în uniforma sanatoriului de boli mintale, lungă, tărcată şi cu genunchii lăsaţi. Va trebui să constate în ce măsură iubita trăieşte în siguranţă şi în linişte, cât de mari sunt aşteptările în inima ei, cât de mari sunt rezervele din inima lui, în care drama protecţiei se desfăşoară, mereu, şi mereu… Nu va trebui să fim fericiţi, nici el, şi nici eu, de această prezenţă a fiecăruia dintre noi în care va trebui să ne păstrăm indiferenţa cu mult peste ceea ce simţim în sinea noastră… Ah, Doamne Dumnezeule, oare cât de jos o să mai pot ajunge? E nevoie să îmi mint în halul ăsta bietul suflet? Nu vreau decât să-l văd, nimic altceva decât să-l văd, cu orice preţ. Să mai aflu încă odată, să simt cum este să stau mică şi pierdută în faţa lui, să mai am încă odată posibilitatea să aud acea voce, să o aspir înăuntrul auzului meu o dată pentru totdeauna. Atunci când o să ajungem până acolo, o să prind poate şi ziua în care să fiu în stare să mă întorc în sat, să pot trece pe la case ca un porumbel, acolo unde se află copii, mulţi copii, care ştiu deja, de unde m-am întors, şi care or să-şi spună unul altuia cu glas tare că asta este

„nebuna”, pentru care părinţii lor trebuie să plătească atât de multe impozite, şi cei mari le vor atrage atenţia să stea cuminţi, pentru că nebunii sunt primejdioşi. Şi atunci totul va deveni suportabil, chiar şi nopţile în patul de copil, care este atât de scurt, încât trebuie să strâng mereu picioarele între gratii. Mama şi cu surorile vor trebui să se înţeleagă, vorbind mereu cu vocea scăzută, şi mă voi putea apuca de vreo muncă cum ar fi spălatul rufelor sau cârpitul ciorapilor, totul va fi posibil, dacă… Dar oare cât timp…?

E seară, şi sunt din nouă pusă în baie. De data asta ar trebui să treacă şi vizita în timp ce eu stau în apă, cu ochii şi urechile atente, concentrându-mă la o singură voce. Doamna Latzinger care stătea lângă mine şi îmi făcea atât de preţiosul serviciu să lase cât mai puţină lume în încăpere, îmi povesti că domnii medici au stat mult timp în faţa mea, şi că unul ar fi spus:

„Ce mai doriţi acum, aceasta e o femeie bine dezvoltată şi drăguţă.”…

Ah, această doamnă Latzinger care îşi arată simpatia cu atâta neîndemânare. Dar în afară de asta trebuia să se descurce. Am convins-o mai înainte că nu îmi mai iubesc cumnatul decât platonic, şi că dorul de el reuşesc deja să îl stăpânesc. După ce se termină aceste şase săptămâni ar fi cel mai bine să mă considere vindecată şi să îmi dea drumul acasă. Era foarte impresionată de măreţia sufletului meu – aşa o numea ea – şi m-a invitat, ca după ce voi fi eliberată din sanatoriu să o vizitez acasă la ea, unde poate îmi va putea prezenta şi prietenul ei. Ştiu că e o ruşine să te porţi cu asemenea inimi bune aşa cum mă port eu, dar ea nu îşi va micşora bunătatea prin asta, cel mult eu… Şi la mine nu mai este nimic care să nu fie deja putred, de când m-am decis, să fac apel la asemenea mijloace în sprijinul iubirii mele care până acum era aşezată la o înălţime aşa de mare. De atunci exist în plină ruşine, dar nu mai am cum să scap de ea. Dacă ar exista îngeri, ar trebui să se trezească în clipa asta, şi să mă împiedice, dar chiar dacă ar face-o, am să le cad în braţe implorând: „Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă!”… Pentru că nu fusese

niciunul liber să mă fi apărat, pe atunci când eu, cea mai sărmană dintre sărmane pentru prima oară am ajuns în faţa lui. Să mă fi aparat pentru ca oamenii să fie aşa cum sunt, aşa de mari şi curaţi până în cel din urmă gest al mâinilor lor şi în cea mai fugară dintre privirile pe care ochii lor le aruncă.

Nu, ceea ce nu fusese atunci împiedicat, poate fi acum pentru totdeauna păstrat, aşa cel puţin înţeleg eu misiunea acestei iubiri fără speranţă, care mă trage în cea mai adâncă prăpastie. După-amiaza mi-a furat-o doamna Cent. Era exact aşa cum mă temusem. Surorile se săturaseră repede de ea şi voiau să fie din nou între ele, să vorbească despre problemele lor personale, şi de aceea au stârnit-o pur şi simplu asupra mea. I s-a spus că aş fi un om cultivat şi că s-ar putea cu mine discuta pe orice temă. Of, Doamne – şi exact asta a făcut şi prea a făcut. Era soţia unui profesor din cursul superior şi avea o fiică care va face în curând o partidă foarte bună, dar pentru asta trebuia mai întâi ca ea să se însănătoşească pe deplin, nu-i aşa? S-au pripit aducând-o aici, pentru că era numai extrem de nervoasă, aşa spunea ea, din cauza prea multora şedinţe de spiritism la care luase parte mai înainte. Nu, nu o să le ierte doctorilor că nu au băgat de seamă imediat că ea, de fapt, a fost adusă aici pe nedrept. Şi pe deasupra au dus-o în salonul cazurilor dificile şi zile întregi au ţinut-o în cămaşă de forţă, numai pentru că auzea în ea o voce, căreia trebuia să i se supună şi trebuia să scrie şi să scrie.

„Şi dumneavoastră scrieţi şi nimeni nu vă împiedică să faceţi asta” zise ea cu o undă de reproş „ar fi trebuit să mă împotrivesc vocii. Dar era atât de puternică în mine, că trebuia să scriu în cămaşa de forţă cu degetele de la picioare. Cu toate astea nimeni nu a vrut să mă creadă, închipuiţi-vă aşa ceva, nimeni. Şi pe deasupra mai sunt şi nişte învăţaţi, domnii medici, şi pretind că sunt culţi.”…

Toată vorbăria ei îmi era penibilă, aşa că am întrebat-o, ca să mai abat puţin discuţia, ce îi ordona vocea să scrie. Şi prin asta i se făcu doamnei Cent cel mai mare serviciu

pe care şi-l putea imagina în închipuirile ei fără de număr. M-a mişcat numai faptul să aud că în ea, vorbea vocea unui Buddha tânăr. Despre migraţia sufletelor, despre cele opt trepte ale cunoaşterii – cred că aşa le-a numit – despre urcarea lui Brahma în sufletul pregătit şi iluminat, ah, şi aşa de tare mă zăpăciră toate aceste lucruri care ajunseră la limita propriilor mele viziuni, apărute brusc şi numai şi numai în acea clipă, încât o ascultam într-un fel destul de cuminte şi supus, mai mult decât ar fi avut ea nevoie. Ea rămase cu toate astea recunoscătoare şi se agăţă de mine, numindu-mă unicul suflet care o înţelege aici şi nu se temu să afirme că pe noi ne-a adus împreună Karma, ca să putem vorbi împreună şi să ne sprijinim una pe alta. Multe spirite superioare, cum ar fi Goethe şi Schopenhauer s-au materializat cu sprijinul ei, şi acum e nevoită să trăiască aici între nebuni, şi nici măcar rudele nu au arătat faţă de asta destulă înţelegere. Altfel nu ar fi adus-o aici. Dar poate fusese necesar, era ea de părere, ca săridice până la adevăr sufletul meu care cu siguranţă încă se mai clătina pradă îndoielii.

„O iubesc” spunea ea mai târziu şi aproape că m-ar fi îmbrăţişat, şi surorile au izbucnit în râs în afara doamnei Latzinger, care se uita încurajatoare către mine şi care se gândea plină de sfială şi resemnare la iubirea mea platonică. După amiaza era cât pe ce să fie şi mai rea, dar am învăţat să fiu prevăzătoare în ceea ce priveşte cărţile, pe care mi le aducea Agnus, între care se găseau mereu şi învăţături budiste. Aici omul este expus tot timpul la tot felul de primejdii, şi nu m-ar fi mirat ca într-o zi domnul medic primar să mă găsească adâncită în lectura unei cărţi, şi să nu aibă nimic să-mi reproşeze în privinţa asta. Din fericire doamna Cent a fost trimisă să doarmă în alt dormitor. Cred că noaptea ar fi fost şi mai greu de suportat. Tocmai a intrat de serviciu sora Marianne, aşa că va trebui să mă pun iute în pat. Speram să afle încă din acea seară cât îl iubesc pe cumnatul meu, Agnus. Asta ar uşura multe lucruri între noi. Da, vorbesc deja despre mine, am băgat asta de seamă, Dumnezeu fie

binecuvântat! De acum va domni o înţelegere minunată în toate privinţele, şi asta mă face să mă simt atât de bine.

Noaptea asta am dormit fără niciun praf. Nu mai era nevoie să mă gândesc la flori şi pietre, totul trebuia dirijat către următoarea întâlnire. Erau multe de cântărit, cum să-i vorbesc domnului Primarius în aşa fel încât să nu se mai nască nicio umbră de îndoială. Apoi trebuia să mergem în altă secţie, şi mă interesa cine ar fi primit sarcina să mă însoţească. Să sperăm că nu Friedel, cea cu ochii tot timpul treji. Mai rămâne cealaltă, acea îngrozitoare Cealaltă… Oare acum nu numai că va înţelege, dar va şi ierta faptul că nu-l scutesc de nimic?… Am adormit cu ideea că ar putea să plângă pentru tot ceea ce ni se întâmplă nouă. Şi de ce nu? De ce nu ar putea aşa dintr-odată să plângă, acolo unde eu am petrecut atâtea nopţi ca să strâng tristeţea, atâta cât odată, o să poată ajunge pentru doi. Zâmbetul lui e atât de straniu, şi îl împarte cu atâţia, că pentru cineva anume nu mai rămâne aproape nimic deosebit, dar dacă noi am trăi împreună, măcar câteva ore, o tristeţe comună, asta ar însemna deja mult, şi am putea, cu siguranţă, să ne alegem cu ceva. Dar trebuie să merg în pat mai înainte ca sora Marianne să mă oblige să fac asta.

Nu mai am mult timp liber, da, trebuie să trăiesc cu orele de scris, pentru că doamna Cent mă asediază ca pe o cetate. Surorile se bucură la nebunie, da, presupun, m-au descris ca purtătoare a atâtor calităţi câte le-au putut trece prin minte. Căci ea doreşte – şi vorbeşte suspinând mereu din cauza agitaţiei – să fie salvată de mine. Stau ca lovită de trăsnet acolo şi abia mai sunt în stare să spun din când în când câte un „da, da”. Un „nu” sau orice altă formă de respingere nu poate fi luată în considerare de această voinţă mereu ardentă, fanatică. Mă urmăreşte cu atâta pasiune, plină de ardoare, adulaţie, încât grija de a scăpa de ea m-a făcut să uit aproape toate celelalte temeri. Dar aici a devenit total fără perspectivă încercarea de a mă ascunde, pentru că nu există niciun colţ, nicio uşă care se închide, nici măcar cele ale closetelor. Ori încotro merg,

se strecoară după mine, cu expresia feţei plină de mister, vrea să audă fraze tămăduitoare din gura mea, sau să îşi înveţe cu aşa ceva propria voce plină de taină. Asta mă loveşte cu atât mai mult – din clipa în care a trebuit să dau deoparte propriile mele aşteptări – cu cât am pierdut practic peste noapte tot ce se putea numi milă. E o ruşine, da, dar iubirea mea mă întreabă prea puţin dacă îmi convine sau în ce colţ mă îngrămădeşte. Cât de dulce şi amară mi-a făcut ea această noapte!... Doamne Dumnezeule, dacă această biată muiere se mai apropie odată de mine, am să strig la ea, am s-o blestem în numele lui Buddha şi a tuturor întemeietorilor de religii, pentru că mă împinge până la ultima limita a ultimei rămăşiţe de înţelegere pe care o mai posed. Şi era din nou aici şi voia să afle în al câtelea cer stă Anando – sau cum l-o mai fi chemând pe acest tânăr admirator al lui Buddha.

„În al nouălea" i-am spus eu disperată, şi asta îi provocă o admiraţie gâfâitoare, pentru că până acum nu avusese habar decât de şapte ceruri, şi acum se simţea onorată şi nemăsurat îmbogăţită.

„Nouă ceruri, pe toţi sfinţii, nouă ceruri, ce-mi proroci mie aici, mie sărmanei, păcătoasei femei! Nouă ceruri, şi asta pentru un om încă tânăr, dar unde se află atunci el însuşi, cel mai înalt dintre înălţaţi?"...

Da, şi asta mai trebuia să îi argumentez, eu cea dăruită, eu Sibylle, aşa cum mă numea ea, ca mai apoi să mă îmbrăţişeze cu ochii în lacrimi. Când o să vină din nou, eu... Tocmai începuse vizita, şi domnul Primarius era atât de prietenos încât sărea în ochi şi lăudă plin de bunăvoinţă purtarea mea cea bună – da, da, a auzit diferite zvonuri, e foarte bine aşa, numai că trebuie să rămân mereu bună şi cu stăpânire de sine, nu-i aşa, că de asta sunt toţi alături de mine – şi despre influenţa mea pozitivă asupra altor pacienţi a auzit el vorbindu-se şi îmi zâmbi şi doamna Cent, satelitul meu, plină de bunăvoinţă, nu, nu mi-am putut călca pe inimă ca să mă plâng de ea. Acum sunt bucuroasă şi poate că mâine am să cer o întrevedere cu Cel mai nobil dintre noi. Nu o să mă poată refuza, ştiu, şi

bănuiala, acea bănuială de temut, nu mai apare atât de bătător la ochi, căci eu desigur îl iubesc pe Agnus, cumnatul meu. Am ajuns să-l înţeleg şi prin asta am devenit mult mai demnă de simpatie.

Cel mai bun exemplu de aici este sora Marianne. A stat îndelung lângă patul meu aseară, a tot cusut la o garnitură de pat şi a vorbit câte ceva despre iubire la modul general, şi cât de înţelegători şi plin de spiritualitate sunt oamenii sus-puşi, prin modul în care ştiu să preschimbe iubirea de aproapele nostru şi iubirea faţă de Cel de Sus. Da, da, spuse ea de câteva ori şi am simţit prin acoperământul subţire al bonetei mele ceea ce îmi fusese scris şi mi-am tot repetat în gând: *Dacă ai şti, dacă ai şti*…! A plecat ceva mai târziu, foarte liniştită, de lângă patul meu şi s-a dus să aprindă becul albastru. Mă întrebă dacă voiam să iau un praf, dar eu i-am mulţumit, căci voiam să rămân trează şi cu mintea limpede. Ciudat – exact acum, când nu mai puneam niciun preţ pe dorinţa de a adormi repede, am ajuns iute şi fără să-mi dau seama în lumea viselor. La un moment dat cineva scutură patul şi am fost convinsă că în timp ce îmi continuam visul, am afirmat că nu mai am niciun cap şi Thome ar trebui să-şi caute altă mireasă, în tot cazul femeia cea micuţă şi blândă se uită azi la mine cu tristeţe şi puţină ciudă, fără să îmi mai facă şi alte propuneri. Dar visul meu, nu, nu am voie să îl părăsesc, trebuie să-l continui, cu toate că este un vis care e născut într-o casă de nebuni. Eram…

Dacă mă mai izbesc încă odată cu capul de perete atunci această muiere, această Cent, nu este între ultimele vinovate. Voia să afle de la mine ce cred eu despre Annie Besant, dacă este o iniţiată sau o sectară?…

„Sectară?” am exclamat eu cu furie, dar asta nu o alungă, ci o umplu cu o atât de mare admiraţie, încât părul ei alb, tuns scurt aproape că începu să scârţâie.

„Sunteţi o dăruită cu har, o dăruită cu har!” strigă ea din nou, că până şi surorilor le-a fost prea mult şi Friedel interveni:

„Ţineţi-vă gura, sau o să se termine rău!” strigă ea de

la locul ei. Atunci Cent se îmblânzi, pentru că se teamă foarte tare de cămaşa de forţă, şi asta m-a făcut să-mi pară rău, şi nu i-am mai spus niciuna din răutăţile pe care le pregătisem pentru ea, şi m-am lăsat ajutată atât de bine cât se mai putea de o minciună destul de sfruntată şi penibilă:

„Doamnă Cent" am spus eu „trebuie să mă lăsaţi singură şi netulburată de acum o perioadă destul de mare, pentru că s-ar putea ca un spirit mare să aibă treabă cu mine. Ştiţi chiar dumneavoastră, ce înseamnă aşa ceva, atunci când trebuie să scrii, nu-i aşa, nu scrii tu însuţi, ci altcineva scrie în noi, Dumnezeu ştie, ce lucruri mari şi înţelepte pot ieşi astfel la lumina zilei. Dar pentru asta e nevoie de linişte. Vă rog să vă gândiţi la asta. Sigur că o să vă fie şi dumneavoastră bine, să aşteptaţi liniştită şi la locul dumneavoastră, până când vocile se vor întoarce. Nu sunteţi de aceeaşi părere?"... De atunci ea deveni cu adevărat liniştită, ca şi cum i-ar fi dat cineva o pastilă, se uita pur şi simplu la mine, mult timp după asta, ca un lucru încremenit, şi se plimba în sus şi în jos pe partea din spate a culoarului. Prin asta minciuna mea nu deveni mai puţin penibilă, căci am folosit-o pentru că am avut nevoie de ea, dar ceea ce mă face totuşi să mă minunez este faptul că acelea care sunt puse aici că să liniştească şi să aline, nu îşi iau puţin timp să înţeleagă cât de puţin gândurile ciudate ale bolnavelor, şi să descopere lucruri care apoi să poată fi folosite. Cu siguranţă ar fi deseori mult mai simplu, decât se crede, şi cu câteva cuvinte s-ar putea obţine mai mult decât cu injecţii şi cămaşa de forţă. Dar s-ar putea să nu am dreptate, sigur, pentru că pe mine una singură mă aduce în pragul disperării, iar medicii au de a face cu sute. Dacă ai vrea să intri în mintea fiecărui nebun, cât loc ar mai rămâne pentru propria fire? Şi singurul lucru care se cere de la noi aici este să ne purtăm fără să deranjăm, toate celelalte lucruri vor veni de la posturi mai înalte. Şi fireşte că nu e nicio întâmplare că cele mai multe de aici aud voci, unele văd încă ceva pe deasupra, şi poate acestea sunt cu adevărat dăruite cu har. Aş fi vrut să aud şi

să văd şi eu, dar aşa de departe nu mă ajuta harul. Să devin dispreţuitoare în faţa acestora? E aşa de trist totul în mine? Visul fusese îngrozitor de grotesc. Bine...; dar oare îmi oferă asta dreptul de a-l folosi în realitate? Visele cu ochii deschişi sunt mult mai rare, decât se presupune de obicei, şi poate că nici nu ar exista deloc, dacă percepţiile lor nu ar fi mai târziu mai mult sau mai puţin sprijinite de conştient sau de inconştient. Şi totuşi, şi totuşi... atâtea lucruri care trebuie dovedite aşteaptă asta. Aş spune eu însumi dacă aş fi convinsă, că întâlnirea noastră – care va fi cu siguranţă şi ultima – va decurge la fel de catastrofal aşa cum a decurs previziunea din vis, şi nu aş mai putea să trec peste asta. Poate că am ajuns la graniţa la care încă Iubirea mai este numai Iubire şi nimic altceva, am trecut peste ea şi acum merg numai ca să experimentez? Mâine trebuie în orice caz să se întâmple. Nu mai am de ce să aştept. Asta este în situaţia mea o afirmaţie foarte îndrăzneaţă, dar nu destul de îndrăzneaţă, copila mea, nu destul de îndrăzneaţă. Mâine va sosi timpul, pentru asta sunt pregătită, ca să îmi iubesc cumnaţii – am deja patru – până la nebunie. Mâine lucrurile se vor desfăşura într-o direcţie sau alta – nu am nevoie de nicio voce interioară care să îmi prezică asta. Vocea voi fi, de data asta eu însumi, şi ea îl va obliga în cursul dimineţii pe domnul Primarius să mă trimită cu sau fără surori în altă secţie. La ce bun altfel să am tot felul de alte boli – care pot şi dovedite – în mine. Mâine am să pun din nou să fiu tratată ambulatoriu. Dovada sărăciei mele este de mult adusă. Poate cineva să vrea de la mine mai mult? Măcar de ar veni contesa cu picioarele de fildeş! Mi-e dor de calmul ei nobil şi de nepătruns. Dar ea se uită prin mine ca prin sticlă. Merge şi aşa.

Fata mea, vom rezista la tot şi la toate, asta cu siguranţă. Nu, nu îmi vine nimic în minte, care să fi fost lăsat la întâmplare. În toţi anii care au trecut, el s-a preocupat al naibii de puţin de mine, ca şi cum nu aş fi existat. Până acum – în clipa asta voi face toate socotelile clare – a trebuit să se întâmple aşa, ca să fac eu însămi

ceea ce la alţii face soarta prietenoasă. Eu mi-am căutat iubirea, de care aveam nevoie, ca să trec curată peste ceea ce se numeşte de obicei tinereţe. Am hrănit această iubire de una singură şi am lăsat-o să devină mare. Acum se vor vedea roadele, aşa cum vor cădea, să se culeagă singure şi tot aşa să putrezească. Asta în cazul în care totuşi va exista bunăvoinţa ca ele să apară, atunci curajul ar fi un lucru folosit greşit. Trăiesc aici între nebuni de săptămâni întregi şi am dreptul să mă folosesc de ciudăţeniile lor. Dacă o fi să se întâmple, să fiu lăsată să mă plimb pe aici în halatul tărcat, gri al sanatoriului, atunci am dreptul să mă port ca atare. Cum?

— Ar fi asta deja ură? S-a dat aşa dintr-odată, peste noapte totul peste cap?

Renate, Renate!… Ea cârpeşte acolo ciorapii şi îl iubeşte fără întrerupere pe cizmarul ei ceresc. De ce nu se zbate, nu se luptă cu ei? Dar ea s-a îndrăgostit din nou de el, sau cel puţin trăieşte cu această obsesie.

Dragule, dragă Dumnezeule, dacă exişti, dacă exişti totuşi pe undeva, atunci trimite-mi şi mie această obsesie, trimite-mi-l aşa peste noapte, mai înainte ca visul să se împlinească – pentru că am să-l împlinesc, tot aşa de adevărat că acum trăiască printre o grămadă de nebune.

Iar am izbucnit în hohote de plâns şi a trebuit să fiu adusă la pat de sora Minna. Apoi a venit Agnus. Mi s-a adus asta la cunoştinţă ca vestea unei minuni, şi a trebuit să îmi dau silinţa, să par fericită în consecinţă. Agnus e bun. Mi-a adus un măr mic, roşu.

„Mănâncă ca lumea, că de când eşti aici ai slăbit şi mai mult” spuse el, şi se vedea că era din tot sufletul îngrijorat. Şi nu-i omul care să se sperie din te miri ce, el nu, dar acum i-am făcut ceva, ce mai înainte nu aş fi crezut niciodată că sunt în stare să fac. Peter, soţul uneia din celelalte surori nu fusese niciodată aici, Agnus crede, că pentru o vreme ar fi găsit ceva de muncă. Asta ar fi bine, pentru că Mara nu e aşa iscusită ca Betha, şi mai au şi un copil pe deasupra. Oare câtă vreme a trecut de când nu am mai văzut pe niciunul din copii? Mi se pare că a trecut mai

mult timp decât ar fi fost posibil să treacă cu adevărat. Arno are un obrăjor aşa de scump, ascuţit, ca al unui mic japonez, şi când se joacă are obiceiul să repete mereu:

„Rudolf Teiner spune asta, şi Rudolf Teiner zice cealaltă. Nu-i aşa mami, Buddha şi nu Burta?”…

Peter aduce, spre disperarea Marei, mereu antroposofi şi budişti în casă, şi nu se vorbeşte cu ocazia asta despre nimic altceva decât despre aceste subiecte. Ea însă nu se lasă de obiceiul de a merge la biserică, şi asta conduce deseori la lupte din cele mai aprinse. Şi totul a început prin aceea ce noi de obicei numim iubire. Ciudat. S-ar putea spune că întreaga lume să nu mai fie făcută decât din bucăţi de dragoste şi să fie minunată. Dar pentru Dumnezeu, nu-i aşa! Reuşim mereu să facem ceva care să risipească bucata pe care am adus-o ca să formăm din ea marele mozaic. Şi eu voi face mâine praf bucata mea. Astăzi mai vreau încă să mă rog.

Au trecut trei zile şi acum continui.

Atenţie! Nu trebuie nimic făcut în plus, nu trebuie nimic îndepărtat, piatra trebuie să fie pusă peste piatră, şi când totul va fi gata, mă las pe seama Spiritului. Da, a Spiritului. Oricum nu mai are cine ştie ce de a face cu mine, pentru că în ultimele trei zile am trecut la un fir de păr pe lângă cămaşa de forţă. Nu am făcut gălăgie, oare de ce? Dar ele credeau că o să le scap pur şi simplu din mâini dacă ele nu ar fi folosit mai întâi toate celelalte mijloace de convingere pe care le aveau la dispoziţie ca să mă facă să nu mai plâng. Domnul Primarius m-a şi prevenit pe deasupra:

„Răbdare, răbdare!” spunea el mereu surorilor.

„Numai răbdare, o să treacă, niciun om nu poate plânge la nesfârşit”.

Mi-e teamă – o nu, nu mă mai tem chiar de nimic – numai presupun, că el vede treptat legătura şi intuieşte că trebuie să fie plin de prevedere.

Şi a fost aşa: Visul meu s-a îndeplinit literă cu literă. Nu, nu glumesc. La ce bun să glumesc. Dacă o fi să am vreodată copii, le-aş spune:

„Copii, nu râdeţi, râsul a fost descoperit de diavol”.

— Şi asta era poate singurul adevăr pe care aş fi putut să li-l dăruiesc. Apoi m-am întors surâzătoare în sanatoriu. Fireşte că sora Friedel era cea care mă însoţea, şi care mă găsise foarte simpatică în timp ce mergeam spre cealaltă parte a spitalului, ocazie cu care am aflat şi despre problemele ei sentimentale, unele cel puţin, unde sentimentele obişnuite nu puteau să joace niciun rol. Acum e foarte nervoasă pentru că s-a dovedit că toate compasiunea pe care mi-a arătase în timpul celor trei zile de plâns se dovedise complet inutila. Acum sunt privită aici de toată lumea ca fiind un pic nebună, şi nu mai înţeleg de ce domnul Primarius mă mai lasă să plâng în hohote. Şi mi-e teamă că într-o bună zi – poate chiar mâine deja – o să îmi interzică s-o mai fac, şi de aceea mă grăbesc. Deci: Sora Friedel m-a condus în cealaltă secţie unde voi fi tratată ambulatoriu. Acceptul de acum l-am obţinut atât de uşor de la domnul Primarius încât asta ar fi trebuit de fapt să mă sperie. Dar acum aveam cu totul alte frici în mine. Şi aşa am ajuns acolo. Ca de obicei am simţit imediat aerul straniu sărbătoresc, al cărui izvor se afla în admiraţia şi adularea fără margini care era arătată în faţa Celui Puternic. Şi apoi vocea sa. Era ca la o întâlnire dinainte stabilită acolo, imediat ce am păşit în sala de aşteptare văruită în alb, şi mă făcu să mă simt slabă şi mă pătrunse până în adâncul inimii. Eram atât de palidă încât Friedel mă întrebă dacă mă simt bine. Apoi nu mai avu pentru nimic timp, căci el veni şi a trebuit să mă prezinte şi să explice de ce anume sufeream. M-am convins că şi el devenise cu o nuanţă mai palid, în orice caz nu a scos niciun cuvânt, ci mă luă cu el în micul cabinet, unde sunt tratate cazurile mai speciale. „Da?…” spuse el şi mai apoi nimic. Nu puteam să stăm aşa o veşnicie, asta o ştiam amândoi foarte bine. Dar el nu găsi nimic. I-am lăsat din partea mea mult timp ca să găsească ceva. Măcar să fi ridicat mâinile sau să fi lăsat privirea în jos. Nu, el nu făcu nimic, şi atunci a trebuit să fac eu ceva, aşa cum mi se arătase în vis…

„Sărutaţi-mă!… Puteţi să mă sărutaţi.”…

„Copilă…” dar asta spusese prea târziu.

„Te rog!” am spus eu mai abrupt decât în vis.

„Dar am un guturai cumplit” mi-a răspuns el. Dar ştiam că asta nu-l ajuta cu nimic. S-a dus la uşă şi eu m-am gândit aproape uşurată că visul nu se împlinise decât până această jumătatea scârboasă, dar el a strigat-o pur şi simplu pe una din asistentele sale blonde şi a rugat-o:

„Domnişoară, adu-mi te rog masca mea contra guturaiului”.

„Bineînţeles domnule Primarius”, cântă ea de afară cu o voce un pic artificială. Şi pe asta o cunoşteam. Nu, nu era nimic nou în tot ce se întâmpla.

În acest loc ar fi trebuit să intervină îngerii, dar nu era niciunul pe acolo. Blonda aduse masca de guturai, şi se retrase cu discreţie, iar noi am mai rămas încă unul în faţa celuilalt. Acum arăta ca unul care pleacă la război cu masca de gaz pe faţă. Curaj avea el în orice caz destul, că să rişte să rămână singur cu fiinţă care după toate aparenţele era o nebună.

Apoi a făcut-o. Pe frunte ca şi odată, de mult, şi cu ocazia asta şterse frumosul *odată de mult.* Acum nu o să mai trebuiască să mai am ceva de băgat în seamă când fac baie. Chiar şi de blândul său „Aşa” nu am fost scutită, nu, de nimic. Atunci am început uşor şi încet să râd în sinea mea. S-a dat un pas înapoi, se strecură până la uşă şi o trimise pe blondă înăuntru.

„Copilă” spuse şi aceasta, şi aş fi avut aşa un chef să o urăsc, dar nu era posibil, pentru că dintr-odată am fost foarte aproape una de alta şi ea mă ţinea pe mine şi plângeam amândouă. Asta nu fusese prevăzut în vis, sau poate că mă smulseseră atunci prea iute din pat, în tot cazul nu ştiam nimic despre asta, şi nu puteam face nimic împotriva acestui plâns tăcut, alături una de alta. Dar am avut puţin timp pentru asta, Dumnezeu fie binecuvântat, de afară se auzi vocea lui uşor schimbată, şi amândoi ne-am supus în aceiaşi clipă ei. Sora Friedel mă luă în primire ca pe o bucată de marfă, şi abia când pe drum am devenit

aşa de veselă, a descoperit că sunt o fiinţă cu care, de fapt, se poate discuta cât se poate de bine. Poate că am făcut mai multe ocoluri ca să ascult toate amănuntele poveştilor sale de dragoste, în tot cazul mi se păru că trecuseră ani de când plecasem din sanatoriul de boli nervoase. În geamul unei ferestre am putut să constat cu precizie că nu mă schimbasem cine ştie ce, numai că dintr-odată eram în stare să râd. Apoi însă, Diavolul – sau ceva pe care preferăm să îl numim aşa – se strecură la megafonul interior:

„Dar nu am sărutat-o decât pe umăr…”

„Nu-i adevărat” – am vorbit eu cu un mai ştiu cine –

„S-a întâmplat cu totul altfel, aşa: – şi am sărutat-o numai pe frunte, şi cu toate astea s-a molipsit de la mine de guturai.”…

„Delicios” spuse acel cineva, dar eu deja plângeam deasupra unei mese şi nu mai auzeam nimic din cauza hohotelor şi asta până am fost dusă în pat.

Aşa s-a întâmplat, şi acum un cunoscător poate să perceapă şi nuanţele din mozaic. Cred că suntem înconjuraţi de diavoli care nu se maschează în niciun alt lucru cu mai mult plăcere cum se maschează în Iubire, şi din cauza asta putem să ne purtăm de tot râsul, atunci când vrem să ne convingem că iubim. De fapt am fi în stare de orice altceva, dar nu să facem să se nască fie şi un sâmbure de Iubire adevărată. Se spune că Dumnezeu ar trebui să ne iubească… Dar şi el nu face decât să se prefacă, nu, nici măcar atât, pur şi simplu le aranjează, îl bucură, să se uite cum ne îmbrăcăm pentru asta bucată cu bucată inimile, într-o strălucire care seamănă de departe a iubire, în toate variaţiile posibile, şi bucăţile strălucesc de sus până jos. Nu iubim, dansăm ca nişte fluturi de noapte în jurul luminii artificiale. Dar – şi acum mi-a venit în minte, ce atrăgea şi ucidea aceste animale ale nopţii, atunci când nu exista lumina artificială? Hei, îmi poate cineva spune asta? Exista şi înainte ceva ca lumina artificială, care să ajungă pentru nopţile dinainte, şi care să satisfacă grăbiţii din acea vreme?… Exista oare aşa

ceva? Aici, în faţă, am morţii. Aici sunt şi eu, şi aş vrea să rămân pentru totdeauna. Ştiu că nu-mi mai este, în niciun fel, greu, indiferent ce s-ar întâmpla, să conving că aparţin acestui loc cât timp o să mai trăiesc. Va fi de datoria mea să cârpesc ciorapii albaştri ai ospiciului şi să ascult voci cu ocazia asta, care îmi spun una sau alta. Încă sunt surdă, dar cu siguranţă poţi să-ţi înveţi auzul cu aşa ceva, dacă pentru asta eşti gata să te oboseşti un pic, oboseală care până acum ai folosit-o ca să te convingi că iubeşti. Sigur că Dumnezeu nu va avea nimic împotrivă să piardă unul din jucători, câtă vreme îi mai stau la dispoziţie atâţia apucaţi, care pot să joace mai convinşi şi mai cu îndemânare. Eu nu pot şi trebuie să învăţ o nouă meserie. Meseria mea va fi să devin nebună, şi cu timpul voi deveni o specialistă în domeniu, un fel de Doamnă Primarius, nu-i aşa.

Doamna Cent se prelinge în jurul meu plină de grijă, şi nu e vorba decât să născocesc pe lângă cele nouă ceruri încă câteva şi atunci se vor ruga la mine, ca… ca…

Nu, îl iubesc, îl mai iubesc încă, totul e o minciună, tot ce spun împotriva acestui lucru, umerii lui erau atât de aduşi, atunci când m-a părăsit, şi ochii lui nu mai aveau putere să privească. Dar ceea ce i-am făcut, nu putea să facă decât o nebună, şi atunci cu siguranţă că trebuie să fiu nebună. Mâine poate o să ajung în Secţia a treia şi în cămaşa de forţă, acolo unde cel mult cu cele zece degete de la picioare se mai poate scrie ceva, şi de aceea scriu toate astea azi încă odată, şi încă odată: „Îl iubesc, îl iubesc, îl iubesc!”…

Mâine se împlinesc şase săptămâni şi trebuie să fiu externată.

Cei de aici m-au vindecat. Da, trebuie firește să accept că am fost vindecată, pentru că cei de aici nu mă mai ţin, deşi psihiatrul legist îmi aprobase cel puţin un an.

Povestirea cameristei Z erline

Ceasurile dinspre bisericile oraşului au început să

bată alandala ora două a după-amiezii. Dintre toate, cel mai limpede se putea distinge sunetul ca de clopot venit dinspre biserica castelului, aşezată pe dealul blând din partea de sus a oraşului, care se ridica peste celelalte prin claritatea lui. Duminica însorită se pregătea de rămas-bun, mai plictisitoare şi cu siguranţă mai înceată decât oricare altă zi a săptămânii, iar A., întins pe canapeaua camerei sale, luă asta la cunoştinţă: plictiseala duminicală plutea în atmosferă; oprirea activităţilor generale infecta aerul, şi cine nu voia să fie prins în ea, trebuia să-şi ocupe duminica cu o cantitate de muncă dublă sau chiar triplă. În timpul săptămânii, chiar dacă nu faci nimic, nu auzi niciodată ceasurile de la biserici.

Muncă? Mda, se gândi la cancelaria, pe care o deschisese în cartierul comercial al oraşului; câte odată se spetea acolo cu munca, alteori petrecea vremea fără să facă nimic, dar fără ca gândurile sale să părăsească vreo clipă preocuparea legată de metodele cu care ar putea să ajungă la bani, şi la mijloacele necesare pentru aceasta. Asta-l enerva. Pentru că simţul ăsta al banului care zăcea în el avea ceva nesănătos. Cu siguranţă mânca bine, bea cu plăcere, şi iubea într-o oarecare măsură viaţa confortabilă. De fapt el nu iubea banii de dragul banilor; dimpotrivă, să-i dăruiască fusese pentru el un prilej constant de bucurie. De unde atunci această neobişnuită uşurinţă de a atrage banul la el, care depăşea cu mult necesităţile sale de zi cu zi? Problema economisirii corecte a banilor sub forma unui depozit solid fusese pentru el întotdeauna mult mai grea decât aceea de a câştiga bani. În prezent cumpăra terenuri şi case; plătind în mărci devalorizate, şi asta îl costa mai nimic. Dar nu găsea în acest fapt nicio bucurie; era pur şi simplu o apăsătoare datorie.

Din cauza soarelui de la răsărit jaluzelele erau trase, dar în ciuda umbrei care domnea după-amiaza, fusese prea comod să le ridice. Cu siguranţă asta nu avea ce să strice; aşa în umbră încăperea rămânea răcoroasă, şi seara trebuiau oricum deschise ferestrele. Lenea îi sărea mereu

în ajutor. Cu toate astea nici măcar nu era un delăsător veritabil; pur şi simplu îi venea foarte greu să ia o decizie. Nu voia să sfideze Soarta, nu, Soarta trebuia să decidă pentru el, şi el se supunea ei, bineînţeles nu fără să fie într-o oarecare măsură atent, ba chiar şiret, ceea ce era cu atât mai necesar cu cât instanţa care lua hotărârile organizase pentru funcţionarea sa un sistem extrem de ciudat: ea îi atârna de gât tot felul de primejdii de care trebuia să fugă, şi această goană îl făcea să dea peste bani. Spaima sa incomensurabilă faţă de examene, frica faţă de examinatorii care puteau să-l surprindă, cărora Soarta le pusese în mână puterea de a stârni frica, pentru că ei cunoşteau cele mai bine păzite secrete ale examinaţilor şi pe care îi goleau de toată ştiinţa tocită, ca şi cum aceştia nu ar fi învăţat nimic niciodată, această oribilă spaimă de examen îl împinsese cu cincisprezece ani în urmă la fugă în Africa; fără un ban – atunci când aflase de intenţiile fiului, tatăl furios, nu mai voise să plătească drumul – ajunsese pe coasta Congo-ului, foarte speriat în a lua decizii şi fără un ban, totuşi fericit, pentru că la orizont nu se mai vedea niciun Examinator, dar cu siguranţă credinţa în mâna Sorţii; atunci ajunsese el să creadă în Providenţă; aceasta se manifesta sub forma unei umbriri interioare, şi poate tocmai de aceea, poate datorită atenţiei sau ca urmare a acestei umbriri interioare, nu mai dusese niciodată de atunci lipsă de bani. Fie că fusese ajutor de grădinar, chelner sau funcţionar, el îndeplinea în chip mulţumitor aceste munci, din care a avut parte, la început, din belşug, atâta vreme cât nu întreba nimeni despre talentele şi cunoştinţele sale în domeniu; cum era întrebat părăsea imediat postul, fireşte, mereu cu o sumă de bani în buzunar care, de fiecare dată, era mai mare, pentru că, aşa cum era prin colonii situaţia, se iveau tot timpul, tot felul de ocupaţii secundare, care din secundare deveneau în curând afaceri prioritare. Acestea l-au luat cu ele la Capetown, l-au dus cu ele la Kimberley, l-au atras în sindicatul Diamantelor, al căror membru a devenit, şi mereu fusese Soarta care îl împinsese de colo-colo, şi

dorinţa lui de a se feri de încurcături, dorinţa lui de a se feri să vorbească şi să răspundă, şi faptul că s-ar fi aflat mereu mai bucuros în altă parte; nici nu mai putea să-şi amintească să fi pus mâna pe ceva cu adevărat numai prin voinţa sa, mult mai repede fusese lenea lui de a lua o decizie, această lene care-l conducea, şi credinţa sa în Providenţă care rezolvau pentru el afacerile. „Digerarea delăsătoare a vieţii, digerarea delăsătoare a sorţii” şoptea ceva în el, şi asta îl readuse cu mare plăcere în prezent: duminica nu avea decât să se scurgă şi să se topească, jaluzelele nu aveau decât să rămână trase, totul va fi spre binele lui.

Apoi uşa – poate după o bătaie timidă – se crăpă, şi pe acolo se iţi capul bătrânei cameriste Zerline:

„Dormiţi?”

„Nu… puteţi intra”.

„Ea doarme”.

„Cine?” Asta fusese o întrebare idioată. Fireşte că nu putea fi vorba decât de bătrâna baroană. O tuse înciudată ieşi de sub fruntea încruntată, asemeni unui uşor vânt bănuitor: „Aia… dinăuntru… doarme adânc” şi încheie imediat, pe de o parte ca dovadă a unei netulburate după-amiezi, pe de alta ca prim punct al programului:

„Hildegard a ieşit… Bastarda!”

„Ce?”

Şi deşi acum intrase cu totul în cameră, se ţinea respectuoasă la distanţă, dar din cauza genunchiul gutos se sprijini cu o mână de braţul comodei:

„L-a făcut cu altul”, spuse ea, „Hildegard e un bastard”.

Cu toate că ar fi vrut bucuros să afle mai multe, nu putea să arate asta pe faţă:

„Uite ce-i Zerline, eu sunt aici un chiriaş, şi asemenea lucruri nu mă privesc… nu pot nici măcar să stau să le ascult”.

Ea se uită la el clătinând din cap.

„Şi totuşi vă gândiţi la asta… la ce vă gândiţi, totuşi?”

Privirea ei întrebătoare îl enerva şi îl neliniştea. Oare

avea şliţul tras la pantaloni? Se simţea în mod neplăcut cu mâţa în sac şi cel mai comod i-ar fi fost să-i spună că trebuie să se gândească la nişte afaceri financiare. Dar la urma urmelor cum de îşi închipuia ea, că el o să-i stea la dispoziţie ca să-i vorbească şi să-i răspundă? rămase tăcut.

Îi simţi stânjeneala, dar nu se dădu bătută:

„E treaba dumneavoastră atunci când o să vă intre în pat”.

„Ia spune Zerline, ce-ţi veni aşa dintr-odată?” Ea continuă netulburată mai departe:

„Mereu fuge de asta, şi dacă ar avea un iubit adevărat, cu care se culcă, ar fi în ordine; atunci ar fi o femeie adevărată… dar este una întoarsă pe dos, fără pereche… se joacă de-a femeia adevărată, una care chipurile, în ascuns se grăbeşte la iubit, şi care, pentru că nu poate altfel, trebuie să se ascundă în spatele unor minciuni sfruntate… deci se preface neştiutoare şi pune mâna pe cartea de rugăciuni ca să meargă în biserică, asemeni unei ipocrite, tocmai pentru ca adevăraţii credincioşi vor recunoaşte în biserică pe cineva care se preface, şi or să-i poată descoperi prefăcătoria, sau ar trebui să poată s-o facă… Minciuni prefăcute poartă pe buze, şi aşa minte de două ori, pentru că în spate se ascunde o mizerie întreagă… Ce face ea cu cartea de rugăciuni în patul în care se grăbeşte mereu să ajungă, ce se petrece acolo… asta nu vreau nici măcar să-mi închipui, şi cu toate astea am să aflu eu până la urmă… până la urmă scot eu totul la lumină”.

Aşteptă o clipă, şi pentru că A., în semn de apărare închisese ochii, şi nu răspunse nimic, se apropie câţiva paşi, cu o mână ţinându-se mereu de marginea comodei, şi cu cealaltă lăsată să atârne fără viaţă pe lângă corp:

„Eu scot totul la iveală, aşa cum am aflat cum El… cum doamna baroană a ajuns pe atunci să facă copilul… şi asta am descoperit foarte repede. Pe vremea aia nu mai eram chiar aşa de tânără şi nici aşa de proastă, chiar dacă, de atunci, a trecut destulă vreme, peste treizeci de ani. Pe vremea aia, mda, pe vremea aia mai eram încă la doamna

General… asta era mama binecuvântată de Dumnezeu a doamnei Baroane. O casă din cele mai bune. Eram camerista şefă, şi cea de a doua era ca să spunem aşa aghiotanta mea, şi pe deasupra mai aveam o bucătăreasă şi o femeie de serviciu. Şi atâta vreme cât a trăit Excelenţa sa, domnul General, mai era acolo şi ordonanţa sa pentru treburile mai grele, şi care, pe deasupra, ne mai ajuta la servirea mesei. Dar în vremea despre care vorbesc, Excelenţa sa murise deja, şi într-o bună zi, era în februarie, mi se pare, de parcă ieri s-ar fi petrecut, aşa cum se lipea de geamuri zăpada umedă, şi Excelenţa sa Doamna General mă sună, şi de cum intru îmi spune: *Zerline*, zise ea, *Zerline, tu ştii că trebuie să mai strângem cureaua în gospodărie, şi din cauza asta nu vreau să te pierd cu totul…* da, chiar aşa s-a exprimat. *Nu ai vrea să mergi la fiica mea? Ea aşteaptă un copil, şi aş prefera să fii tu în casă lângă nepotul meu decât o bonă străină.* Da, aşa a vorbit ea cu mine, şi eu am urmat supusă vorbele ei. Chiar dacă cu inimă grea. Nu mai eram chiar aşa de tânără, şi Dumnezeu ştie că aş fi preferat să fac şi să cresc proprii mei copii. Dar când o fată intră la stăpân, asta înseamnă că trebuie să-şi scoată din cap asemenea gânduri; asta înseamnă că fata care intră la stăpân trebuie să renunţe, să aibă un copil, asta ar fi pentru ea un ghinion, de care trebuie să se teamă. A fost păcat de mine; aş fi fost bună să nasc o duzină de copii. Atunci când am intrat în slujbă la Excelenţa sa Doamna General eram tânără de tot”…

Făcu din mână un gest ciudat care voia să însemne un oftat, dar care avea în cadrul acela un efect grotesc…

„… mda, ar fi trebuit să puteţi să mă vedeţi; totul era tare la mine, şi sânii aşa îmi stăteau, că la toţi le venea să pună mâna pe ei. Chiar şi domnul Baron, care pe atunci încă nu era Preşedintele Judecătoriei, ci numai un judecător oarecare, nu s-a putut abţine. Vreţi să spuneţi că nu ar fi trebuit să facă aşa ceva, pentru că era un tânăr căsătorit şi că nu merită să facă aşa ceva cu una ca mine? Ştiu, nu era ce trebuie. Dar era dintre aceia care se aflau mult deasupra plăcerilor lumeşti, şi care de dragul

curăţeniei sufletului nu ar fi avut voie să poftească la nicio femeie. Probabil că nici pe aia – făcu un semn în spate către uşă – nu a plăcut-o niciodată. Mda, nici ea nu părea să se dea în vânt să-i ofere cine ştie ce plăceri. Da, eu i-aş fi putut da plăcerea şi cu toate astea nu am vrut, deşi era un bărbat frumos; i-aş fi tulburat de tot sufletul. În loc de asta m-am dat la ordonanţele Excelenţei sale, şi aşa am avut mai mereu parte de bucuriile mele, dar nici asta nu era bine. Trântită de-a curmezişul, niciodată aşezată comod în pat, mai tot timpul cu hainele pe tine, şi la iuţeală prin cine ştie ce cămară întunecată, sau în salon când stăpânii mergeau la teatru. Aşa-i viaţa unei fete care vine să servească la oraş. Tinerii au fetele lor, la ei în sat, şi lor nu le trecea prin cap că de la mine aveau parte de mai multe bucurii decât de la ele, cu toate că, poate, eram mai frumoasă ca alea. Aia care aşteaptă are drepturi mai mari. Aşa stăteau lucrurile. Aşa au trecut anii tinereţii mele în floare. – probabil că era vorba de un citat – Mai bine de doisprezece ani am fost la Excelenţa sa, Doamna General, şi pe urmă aia – şi iar un gest cu arătătorul spre spate – a rămas grea şi nu eu. Şi când te gândeşti că eu arătam mult mai bine ca ea. A învins. Şi eu am intrat în slujbă la ea şi la Judecătorul ei”.

Făcu o pauză ca să poată ofta în voie. Şi fără să-l bage în seamă prea mult pe cel care o asculta, şi care oftase la rându-i, vorbi mai departe:

„Atunci când a venit copilul, Hildegard, pe lume, domnul Baron împlinise deja cincizeci şi tocmai fusese numit preşedintele tribunalului. Poate că nu-i convenea că venisem la el în casă, pentru că şi el, la fel ca şi mine, cu siguranţă nu uitase că îmi pusese mâna pe ţâţe; asemenea lucruri nu se uită, rămân. Acum bineînţeles că degeaba mă străduiam eu să arăt cât mai bine şi să am cât mai multă prestanţă, nu se mai uita de loc la mine. Devenise ceea ce de fapt îi fusese scris să devină, unul din aceia care nu mai doresc nicio femeie. Şi chiar dacă nu ar mai fi fost în stare, sunt slava Domnului destui care nu mai pot şi cu toate astea vreau. Ăştia sunt cei mai împuţiţi. Dar la el lipsa de

putere s-a născut din lipsa de dorinţă, şi din cauza asta se făcea tot mai frumos. Dacă Hildegard ar fi fost a lui, ar fi devenit o femeie frumoasă”.

Acum A. trebui s-o contrazică:

„Este o femeie frumoasă, când am văzut în sala de mese pentru prima oară poza preşedintelui, mi-a sărit imediat în ochi asemănarea”.

Zerline chiţcăi:

„Eu, şi numai eu i-am făcut să semene. Am dus mereu copilul în faţa pozei şi l-am învăţat să se uite, aşa cum se uită cel din poză… totul stă în privire”. Asta era oarecum surprinzător; A. deveni gânditor: „Odată cu privirea trebuie să fi împrumutat şi sufletul”. „Exact, aşa am vrut să fie, şi dacă e să fie, exact aşa… dar ea este o femeie şi are în ea sângele celuilalt”.

„Cine era celălalt?” Asta rostise împotriva voinţei sale, fusese mai tare decât o curiozitatea de nestăpânit.

„Celălalt?” – Zerline zâmbi – „da, celălalt, acela venea din când în când la ceai la soţia Excelenţei sale, şi la început nici nu l-am băgat în seamă, deşi venea foarte des la ceai la doamna Baroană, şi pe deasupra atunci când nu era acolo soţul ei. Dar celălalt, domnul von Juna, era de asemenea un bărbat foarte frumos, asta mi-a sărit imediat în ochi; avea un cioc cărămiziu, pletele erau tot aşa, de culoare cărămizie, o piele asemeni spumei de mare întunecate, şi avea o talie, ca şi cum ar fi mers toată ziua să danseze. Mda, asta trebuie să recunosc cu toată invidia, a ştiut să şi-i aleagă. Dar la ăsta, dacă te uitai cu atenţie, în spatele ciocului ascuţit, ba chiar în spatele gurii frumoase ieşea la iveală faţa urâtă a unui neputincios care nu se poate abţine să vrea mai departe, oribila libidinoşenie care stă cocoloşită sub slăbiciune. Unul ca ăsta e uşor de avut, şi dacă l-aş fi plăcut, l-aş fi avut…” – zdrobi între unghii un purice imaginar – „… încă din prima zi, ca pe nimic. Soţia excelenţei sale a spus, că el ar fi tot timpul pe drum, cu tot felul de însărcinări diplomatice, deci s-ar putea zice, un diplomat. Foarte bine. Se stabilise într-o veche casă de vânătoare, afară în pădure” – braţul ei se întinse într-o

direcţie greu de definit – „dar nu din cauza vânătorii ci din cauza femeilor, pe care le ţinea totdeauna la el. Sigur ca oamenii pălăvrăgeau mai multe decât ştiau; prin apariţiile şi dispariţiile sale şi mai ales prin multele sale legături cu tot felul de muieruşti nu făcea decât să le stârnească şi mai mult curiozitatea. Şi eu eram curioasă. Iar despre femeia din pădure, care îi îngrijea casa nu se putea afla nimic. Se ţinea cu totul deoparte, şi m-aş fi mirat dacă ar fi lăsat să răsufle ceva, pentru că îi era de mare folos. Aşa trăia el, şi copilul i-a semănat din prima clipă. Şi cum era să-i fie prezentat, în situaţia asta, copilul? Eram foarte curioasă. Şi ea şi-a dat în privinţa asta toată silinţa; nepoţelul trebuia atunci când va împlini două luni să se afle la bunica. Asta era! Aşa că ne-am dus la doamna Generăleasă; copilul a fost pus să doarmă în camera de oaspeţi, şi eu nu m-aş mai fi lăsat scoasă din încăpere nici măcar de o ceată de haidamaci, pentru că ştiam, că acum, cu totul din întâmplare o să îşi facă şi el apariţia. Şi cum se va da ea de gol, şi asta am putut să-mi închipui destul de bine. Şi nici nu a trebuit să aştept cine ştie ce, şi îmi veni să pufnesc în râs, cât de rapid l-a adus ea în încăpere, şi oricum a trebuit să îmi muşc buzele ca să nu se vadă cum râd, atunci când el s-a aplecat deasupra pătuţului, tăticuţul, şi ea, nemaiputându-şi ascunde emoţia, îi apucă mâna. Era un lucru adevărat, numai că atingerea nu era corectă. El era, fireşte, mai şiret, a băgat de seamă că mă uitam la ei, şi de la intrare mi-a aruncat o privire, ca şi cum s-ar fi putut, cu un gest, descotorosi de paternitate, o privire care îmi spunea, că nu ea, ci eu, aş fi fost cea potrivită pentru el. Şi eu, de loc proastă, îl las să vadă că am înţeles asta”.

Surâsul, care-i servise odată ca răspuns, îi umpluse atunci ca şi acum faţa de farmec, apăru pe faţa plină de ridurile bătrâneţii, ca un ecou cărunt şi veşted a ceea ce fusese cândva, tocmai din pricina uscăţimii sale, ceva care dura de o veşnicie, un răspuns mereu aşteptat:

„L-am lăsat să simtă şi am simţit eu însumi, am simţit cum i-am intrat în suflet şi i-am luat liniştea, şi că de atunci

încolo nu va mai putea găsi nicio clipă de linişte, până când nu se va culca cu mine. Şi asta îmi convenea. Aşa de tare mă stârnise, cu toate că povestea asta nu fusese la început, nici de el, şi nici de mine, aşa înţeleasă. Omul e de doi bani. Şi nu numai o biată servitoare venită de la ţară, nu, fiecare e aşa; numai sfinţii au tăria şi înţelepciunea, ca să nu se vândă pe doi bani. Dar pentru Plăcere, cât o fi ea de ieftină, trebuie şi putere, şi cei mai răi sunt aceia care din cauza marii lor slăbiciunii, din cauza imposibilei lipse de bucurie strigătoare la cer, nu recunosc că se vând aşa ieftin. Vor să vândă scump, şi de asta se dau şi mai ieftin, şmecherii ăştia, aceşti mincinoşi delicaţi, aceşti mincinoşi slăbănogi, toţi, care vor să asurzească plăcerea făcând prea multă gălăgie în jurul ei, pentru că nu li se pare destul de delicată pentru suflet, şi mai ales, de cele mai multe ori, pentru că nu au habar de ea, şi sunt de părere că dacă fac gălăgie ea se lasă scoasă din bârlog şi poate fi ţinută mai mult. Vor să sucească mintea plăcerii cu sufletul, şi în acelaşi timp s-o ameţească cu el. Şi doamna Baroană? Nicio vorbuliţă în timpul zilei, dar aş putea să jur, că noaptea era foarte gălăgioasă sufleteşte. Da, trebuie să recunoaştem că ea, nu fusese niciodată o femeie adevărată, şi că domnul Baron, de atâta sfinţenie fără cusur, nu ar fi avut cum s-o înveţe să fie aşa ceva niciodată. Aşa că era de la sine înţeles că nimerise pe mâna altora: a celor dedaţi plăcerilor. Copilul l-a făcut cu el, în ultima lor călătorie la băi; asta se potrivea cu mare exactitate până şi la zi. Şi acum? De ce nu a plecat cu el? De ce nu a fugit cu el în casa de vânătoare? Eu ştiu. Pentru aşa ceva plăcerea ei era prea firavă, frica ei prea mare, pentru aşa ceva era prea slabă şi prea ipocrită. La fel de bine putea să-i propună cineva să se culce cu el într-o piaţă publică. Cu toate astea am vrut s-o ajut, ca să spun aşa, împotriva propriei mele ispite, fără să-mi pese de gelozie. Dar nu era în stare să înveţe nimic. În cele din urmă, odată, când era plecat domnul Judecător la Berlin, am trecut cu hotărâre la fapte: – *Doamna Baroană* – i-am spus eu – *Doamna Baroană ar trebui să invite mai mulţi oaspeţi.* Îmi răspunse

prosteşte: – *Oaspeţi? Pe cine?*; Şi atunci remarc eu, aşa într-o doară: *Păi, spre exemplu, pe domnul von Juna.* Se uită neîncrezătoare la mine cu coada ochiului şi zice: *Nu, pe ăsta nu.* Atunci s-o lăsăm baltă, mi-am spus eu. Între timp, s-a mai gândit şi într-o seară, după câteva zile, l-a invitat la cină. Pe vremea aceea mai aveam vila cea frumoasă şi camerele pentru invitaţi, alături de cea pentru masă. Se aflau toate la parter; acolo nu domnea îmbulzeala de mobile de aici, unde te loveşti de fiecare colţ şi nicio treabă nu poţi s-o duci până la capăt, mai ales că de la Hildegard nu-i de aşteptat niciun ajutor. Deci era o sală de mese adevărată, şi doamna Baroană era acolo aşezată împreună cu el, binişor departe unul de altul; eu serveam şi nu am răspuns niciodată privirilor lui, iar la sfâr itul mesei le-am cerut permisiunea să mă retrag. Camera mea de la mansardă era, fireşte, mult mai frumoasă ca cea de aici. Dar când puţin mai târziu m-am strecurat să văd cum mai stau lucrurile, situaţia era aceiaşi, stăteau liniştiţi unul lângă altul, de data asta în salon; el arunca o privire plictisită cu ochii săi catifelaţi, şi nici măcar atunci când ea s-a ridicat ca să-i umple ceaşca de mocca, nu a încercat să-i mângâie mâna sau măcar s-o atingă. Deci a dat-o şi ea în bară, mi-am zis în sinea mea; când cineva, la pat, dă din fund numai din iubire şi niciodată din plăcere, atunci e rău! Atunci nu se mai putea alege neghina de grâu, şi la urma urmelor mi-a părut rău de amândoi, mai ales că, prin copil, erau legaţi unul de altul. Fireşte, că în adâncul meu eram mulţumită, şi de asta l-am aşteptat în grădina din faţa casei, între tufişuri, aşa că fără să pierdem o clipă, fără un singur cuvânt, fulgerător, am început să ne sărutăm. M-am agăţat fără reţinere cu buzele, cu limba, cu dinţii de gura lui, şi chiar dacă pe dinăuntru leşinam de plăcere, am reuşit totuşi să mă împotrivesc. Nu ştiu nici acum de ce nu m-am rostogolit pur şi simplu în iarbă, sau şi mai simplu, de ce nu l-am tras în cămăruţa mea, atunci când el înfierbântat mi-a cerut asta, ci a trebuit să-i răspund *în casa de vânătoare;* dar în clipa aceea i-am văzut spaima din ochi, ca la o sălbăticiune, şi aşa am simţit, am

aflat că acolo stă o femeie, şi eu cerusem imposibilul, şi am înţeles că eu cu împotrivirea mea şi această dorinţă imposibilă, l-am făcut să-şi rupă din el dorinţa imposibilului, şi că această curiozitate fără graniţe legată de casa de vânătoare mă zgândărea mai tare decât propria mea plăcere, şi că ea totuşi făcea parte din plăcerea asta ca un fel de gust amar fără de care nu poate respira”.

Enervarea care încă o mai stăpânea, îşi arătă roadele şi o obligă să se aşeze, şi cu un cot sprijinit de masă, cu capul lăsat în mâini, şi aşa rămase tăcută o vreme. Când şi-a reluat povestea, a făcut-o cu o voce schimbată; era o şoaptă, o şoaptă plasmodiată, şi era, ca şi cum altcineva ar fi vorbit cu vocea ei:

„Omu-i tare ieftin, şi memoria lui e plină de găuri, pe care nu le va putea cârpi niciodată. Câte de multe din lucrurile pe care le uităm pentru totdeauna, trebuie făcute, pentru ca faptele săvârşite să fie în stare să tragă după ele pe cele care rămân veşnic în noi. Fiecare îşi uită viaţa obişnuită. La mine erau mobilele cele multe, de pe care ştergeam praful, zi de zi, farfuriile fără număr, pe care a trebuit să le şterg. Ca fiecare om a trebuit să mă aşez să mănânc. La fiecare om există un a şti fără o amintire adevărată, ca şi cum nu ar exista nicio vreme, fie bună, fie rea. Chiar şi plăcerile pe care le-am simţit au devenit o încăpere fără vreme, şi cu toate că mi-a rămas recunoştinţa pentru ceea ce am trăit, numele şi trăsăturile feţelor mi s-au şters, ele care odată au însemnat în mine plăcere sau chiar iubire, şi pas cu pas dispar şi transparenţa recunoştinţei se goleşte de conţinut. Pahare goale, sticle goale. Şi totuşi fără această golire, fără această uitare nu ar putea să răsară Ceea ce nu poate fi uitat. Golurile uitării poartă în ele Lucrul de neuitat, şi Neuitarea ne ţine pe noi în braţele ei. Cu Uitarea hrănim Timpul, hrănim Moartea, dar Lucrul de Neuitat este cadoul făcut nouă de Moarte, şi din clipa în care îl primim suntem în acelaşi timp încă aici, unde stăm noi în clipa asta, şi în acelaşi timp Acolo unde lumea se prăbuşeşte în Beznă. Pentru că ceea ce nu poate fi uitat e o bucată de Viitor, şi

ăsta e un lucru dăruită în avans Lumii din afara timpului, care ne susţine şi care îmblânzeşte căderea noastră în Beznă, şi o face asemeni unei plutiri. Şi un astfel de cadou era pentru mine tot ceea ce s-a întâmplat între mine şi domnul von Juna, şi odată şi odată o să mă ajute să apun încet, purtată de amintirile de neşters. Vor spune cu toţii că asta a fost Iubire, o Iubire până la Moarte. Nu, cu iubirea nu are nimic de a face, ca să nu mai vorbim despre tulburarea sufletului. Multe lucruri pot deveni de neuitat, pot să ne însoţească purtându-ne cu ele, fără să fi fost iubire. Neuitarea este o clipă a maturizării, care creşte din nenumărate clipe de dinainte, de lucruri şi clipe care numai i-au semănat, şi aşa purtate de ele, ajunge la noi Clipa în care simţim cum suntem făcuţi, cum forma intră în noi şi ne modelează. Dar e periculos să confundăm asta cu iubirea”.

Asta asculta A. şi nu era de la sine înţeles ca Zerline să vorbească despre asta. Mulţi oameni bătrâni se pierd atât de uşor în fantazări, mai ales într-o după-amiază de vară în care jaluzelele sunt trase. A. voia să se asigure şi aştepta să vadă dacă murmurul psalmodiat va reîncepe, dar Zerline reveni la vorbirea ei obişnuită de femeie bătrână:

„Se înţelege că acolo între tufişurile din grădină acoperite de întunericul nopţii ar fi putut să-mi înfrângă împotrivirea. Dacă ar fi făcut-o l-aş fi uitat repede tot aşa cum am uitat şi pe alţii. Dar nu a făcut-o. Cei Slabi sunt de cele mai multe ori uşor de ghicit, şi este de fapt egal, dacă el din slăbiciune sau din calcul s-a lăsat respins, în orice caz în acea clipă m-a lăsat plină de furie. M-a prins în cleştele unui aşteptări nemiloase, abia că plecase de lângă mine, şi eu mă mai potolisem un pic, şi a fost o minune că nu m-am apucat să-i scriu, să facă bine să se întoarcă la mine în cămăruţă, în mine. În orice caz o minune binefăcătoare. Pentru că după o săptămână a sosit o scrisoare de la el. Şi atunci mi-a venit să râd. A scris adresa mea cu majuscule pe un plic de prăvălie, ca doamna Baroană să nu observe că el corespondează şi cu

mine, şi în scrisoare stătea scris că o să mă aştepte a doua zi pe seară ca să mă ia la plimbare cu trăsura din apropierea capătului de linie al tramvaiului. Şi chiar dacă sub această scrisoare se afla şi alta pentru doamna Baroana, era ca o victorie pentru mine, chiar dacă despre casa de vânătoare nu se pomenea nimic în ea, aşa că muieruşca aia trebuie să se afle încă acolo, şi tocmai din cauza asta două zi eram la locul pomenit, şi atunci când m-am urcat lângă el pe capră i-am spus pe loc, toate astea de la obraz; nu mi-a răspuns nimic, şi asta era ca o mărturisire, şi atunci l-am sărutat şi i-am spus *Mână unde vrei tu, dar din nefericire, nu în casa de vânătoare.* Atunci el îmi spune *Data viitoare în casa de vânătoare* Atunci îl întreb dacă asta este o promisiune şi el îmi spune *Da. Chiar vrei s-o alungi?* îl întreb eu şi el îmi răspunde din nou *Da*. şi ca să fiu sigură de asta îl întreb dacă poartă manichiură. *Da* şi întreabă uimit *De ce?* Atunci îmi scot mănuşile şi îmi pun mâinile mele roşii pe pătura pe care o aşternuse peste genunchii noştri, şi îi spun *Mâini de spălătoreasă* El se uită în jos către mâini şi nu lasă să se vadă dacă a fost lovit sau nu, ba chiar mai adaugă *Fiecare om are nevoie de o mână puternică care să-l spele de păcate.* Apoi îmi ia mâinile şi le sărută, dar numai la încheietură, nu acolo unde erau ele înroşite, şi atunci am ştiut cât de tare fusese lovit, aşa că nu am mai putut spune decât *Hai mână caii* că altfel aş fi izbucnit în hohote de plâns. Aşa că am pornit pe cărăruia îngustă care despărţea câmpurile semănate, şi eu am rămas cu ochii la dâra îngustă lăsată în iarba care creştea între urmele pline de praf lăsate de roţi, în care fiecare călcătură a cailor noştri lăsa noi urme de potcoavă şi de bălegar proaspăt. Nu era altfel nici la noi acasă în sat. Doar faptul că înhămase la trăsurică doi murgi nu-mi plăcea; murgul nu-i cal de ţărani, cu care să se poată ara, ci unul cu care oamenii pot merge prin întuneric. Dar când i-am spus asta a râs *Tu eşti pentru mine şi câmpul şi întunecimea* şi vorbele astea mi-au făcut atâta bine că m-am lipit toată de el. Şi astăzi încă, cât sunt eu de babă, mai simt în mine flacăra dorinţei care

crescuse atunci în mine, mai simt dorul după copilul pe care ar fi trebuit să mi-l facă, mai mulţi, cât mai mulţi copii. Nu spun că l-am iubit. Am vrut să-l am, dar nu să-l iubesc; era întunecat, ciudat şi păcătos. Dar nici acolo, la marginea pădurii, acolo unde întunericul de nepătruns cu privirea se atârnase între crengi, nu am cedat dorinţei din mine; el oprise trăsura, dar n-am coborât, şi ca să ne fac rău la amândoi, i-am amintit de copilul lui care mă aştepta, şi că nu mai am cum să întârzii *Prostii!* A strigat el şi pentru că nu era nicio prostie, l-am chinuit fără să-mi pese mai departe *Dacă o să-mi faci proprii mei copii, nu o să mai am nevoie de slujba asta* şi el s-a uitat fix la mine dezarmat, dar cu o privire plină de spaimă, poate că înţelesese că şi de data asta îşi agăţase de gât o a treia femeie, o femeie care avea noi pretenţii, cu toate că nu era decât o slujnică şi nu ar fi avut voie să aibă aşa ceva. Şi pentru a pune pe aceiaşi treaptă pe domnul von Juana cu slujnica, şi pentru că dorinţa sa intrase cu atâta putere în luptă cu spaima sa, i-am dat la despărţire cel mai pasionat sărut de care eram în stare. Fără să rostească o vorbă, plin de detaşare, m-a condus iar în tramvai, şi chiar dacă ne-am înţeles ca după următoarea scrisoare să mă ducă în casa de vânătoare, starea de jenă era aşa de mare încât nu mai credeam în aşa ceva”.

Probabil că era momentul că să facă din nou o pauză care să crească tensiunea aşteptării, în timp ce îşi umezea cu limba buzele obosite, pe urmă continuă:

„Şi pentru că nu mai speram că această scrisoare va sosi vreodată, mă enerva şi mai tare că doamna Baroană, căreia acea casă de vânătoare îi stârnea mai mult spaima decât dorinţa, ar fi continuat să primească de la el scrisori. Şi din furia stârnită de gelozie aveam de gând să nu le dau mai departe. S-ar fi putut foarte bine să fie scrisori trimise la Post-restant care se puteau ridica numai cu ajutorul unei parole. Mda, dar am răscolit zilnic prin coşul de hârtii al doamnei baroane şi cât ai bate din palme am şi pus mâna pe parolă. Cu frică, dar fără nicio fereală. Pentru că nu aveam nici măcar nevoie de o împuternicire ca să ridic

scrisorile. Şi că să nu bată prea tare al ochi, transformaseră pronumele doamnei baroane care e Elvire în Ilvire; ăsta era codul. Aşa că am început, de câte ori mergeam al cumpărături sau să mă plimb cu căruciorul, să ridic cea mai mare parte dintre scrisori, şi cu prudenţă am deschis majoritatea scrisorilor la aburi, şi după ce le citeam le aruncam în cutia poştală, francate din nou. Câteva le-am furat. Dar să fiu al naibii dacă era vorba de vreun furt. Aşa o porcărie! Aşa o gălăgie sufletească! Ca să nu mai vorbim de faptul de regina elfilor, care devenise regina Elvire, şi de viermuiala de lucruri sfinte, şi de maternitate preacurată şi de îngeraşul de copil, şi de copilaşul reginei elfilor, Elfişor, şi pe lângă toată vorbăraia asta domnul tată al copilului regelui Elfilor urlase pe lângă mine aşa de tare că mă făcea să îngheţ de spaimă! Cel mai supărător era valul de plângeri cu privire la femeia care locuia acolo, în casa de vânătoare! Asta am băgat bine de seamă, şi pe cea mai plină de venin dintre ele am şi furat-o. Această femeie are o „ventuză” care nu se mai potolea, o „piatră de moară a sorţii”, una care nu voia să se retragă „de pe câmpul de luptă”, o „şantajistă, care acţionează încălcând flagrant codul penal”, după care el ameninţa că „va găsi metode prin care să cureţe neghina din grâu”; da, cam aşa se exprima el în scris după care spunea, că ultima lui dorinţă este ca „tu, iubirea mea, să poţi face la fel cu tiranul care este soţul tău”. Sigur că totul era făcut cu intenţie; cu toată vorbăraia asta dulceagă îşi îndeplinea datoria faţă de doamna baroană, şi reuşea în acelaşi timp să o ţină departe de el. Că pe cealaltă femeie, din casa de vânătoare ar fi trimis-o cu plăcere în pustiu, şi asta credeam cu plăcere, mai ales de când îl împiedicase prin prezenţa ei, să se culce cu mine. Totuşi mă scârbea. Chestia asta cu spălatul pe faţă fără să o uzi. Da, eu o fată de la ţară, care nu ştia mai nimic, m-am ruşinat până în măduva oaselor de falsitatea, pe care o scotea la iveală din el, domnul cel educat, şi m-am ruşinat cu atât mai mult cu cât acest domn era chiar bărbatul după care simţurile mele tânjeau cu toată puterea lor. Aproape că mă bucuram că

nu eram destul de elevată pentru el, ca să îmi trimită şi mie asemenea scrisori parşive. Şi totuşi scrisoarea a sosit, apăruse aşa dintr-odată în faţa mea, două rânduri în care mă întreba dacă poată să mă invite în casa lui de vânătoare. Numai Dumnezeu ştie ce triumf am simţit atunci în sinea mea. Se ţinuse de cuvânt. Şi tocmai după toată pălăvrăgeala mincinoasă pe care o citisem de la el lucrul ăsta era important pentru mine; era foarte important pentru mine să îl pot stima din nou şi să nu mai fiu dezamăgită de el, şi din cauza asta a trebuit să îmi ţin din răsputeri în frâu nerăbdarea sălbatică care mă cuprinsese, şi căreia nu i-am dat voie să se dezlănţuie decât după ce au trecut trei zile. Voim neapărat să pun mâna pe următoarea scrisoare pe care i-o va trimite doamnei Baroane. Dacă s-ar fi lăudat în ea că din cauza ei ar fi alungat femeia din casa de vânătoare, nu aş mai fi vrut să-l văd niciodată. Tremuram toată când am ridicat de la ghişeu scrisoarea; era cât pe ce, de emoţie să îmi scape în oala cu apă clocotită, şi pentru că în ea nu se amintea nimic despre alungarea femei de serviciu… nu-mi venea să cred. În sfârşit îl credeam pe deplin, aşa că am fugit la doamna Baroană ca să cer concediu pentru a merge acasă. Am cerut patru săptămâni, am primit trei”.

Reveni brusc din trecut şi îşi dădu seama unde se află. Începu deodată să aranjeze pliurile hârtiei cretonate pe care era aşezată vaza cu flori, ca şi cum acolo s-ar fi aflat o cută ascunsă, pe care ar fi trebuit s-o inventeze ca să dea un sens agitaţiei ei fără nicio noimă. Dar viziunea trecutului nu ieşise cu totul din ea…

„Lucru ăsta îl car cu mine an după an, şi rămâne în mine fără să pot face ceva ca să scap de el”. Şi cum A. voia să-i răspundă ceva, făcu înveselită un semn cu mâna: „Dar oare chiar vreau să scap de el?” Aşa că porni să depene mai departe:

„Nu o să mă crezi, dar îmi părea rău de doamna Baroană. Asta începuse mai demult, de pe când trăgeam cu urechea la uşă, şi de dincolo nu se auzea niciun scârţâit de pat, chiar dacă asta mă bucura, că domnul Baron, în

severitatea sa, nu voia să se întâmple nimic altceva, ea rămăsese datoare cu ceva faţă de el şi de ea, dar asta m-a durut pe biata şi desfrânata de mine. Aşa că atunci când mi s-a arătat la faţă bietul scrib de minciuni, mi-am zis că, oricât m-ar fi durut asta, el trebuie să-i scrie ei, şi uită că îi scria şi făcea, ca suferinţa să devină şi mai mare, tocmai pentru că nici ea nu se pricepea mai bine, şi răspunsurile ei, pe care acum, fireşte, voiam să le citesc şi pe ele, trebuie să fi fost pline de minciuni şi mai oribile. Păi, pe lângă ei nu eram eu cea mai bogată?”

Se uită triumfătoare la A. Şi A. Înţelese că ea vorbeşte despre cea mai mare victorie a vieţii ei. Dar în acelaşi timp înţelese că acele scrisori ale domnului von Juna nu erau chiar atât de lipsite de adevăr pe cât pretindea Zerline. Pentru că demonul plăcerii de care era stăpânit acesta, posedă pe de o parte, ca pe o latură pozitivă, o sinceritate totală, prin care plăcerea îşi croieşte drum, şi care este adevărul ei de nezdruncinat, iar pe de altă parte, asemeni oricărui altui demon, e bântuit de simţământul vinei, acea întunecare a Eului, şi se poate că din cauza asta, cel căzut în păcatul plăcerii trupeşti, are perfect dreptate să se retragă speriat din faţa femeii fără de plăcere, pentru că în comparaţie cu ea, lui, cel orbit, incapacitatea ei de a ajunge la plăcere, chiar dacă această lipsă o dusese la maternitate, îl făcea să aibă ceva în plus, chiar dacă puterea sa de înţelegere sau mai exact lipsa ei de suficientă putere, îl făcea să presimtă în toate acestea ceva magic, venind din ţara elfilor, care nu făcea decât să se pună în slujba laturii sale pământeşti. În fiecare bărbat trăieşte acest sâmbure, nu numai în cei dedaţi plăcerii, şi această înţelegere, ba chiar aprobare, e cea pe care o avea A. pentru domnul von Juna. Şi chiar dacă nu avea cea mai mică îndoială asupra exactităţii celor relatate de Zerline, în mintea lui vălul reginei Elfilor plutea în jurul imaginii doamnei Baroane. În acelaşi timp, relatarea victoriei continuă:

„El îşi ţinuse cuvântul, eram în al nouălea cer, chiar dacă numai cu o biată geantă de slujnică, pe care o

cărasem cu mine; puteam să plec încă de dimineaţă, dar voiam să ajung acolo la căderea nopţii, aşa că atunci când am ajuns, lumina serii slăbise de-a binelea. A venit din nou cu brişca la capătul liniei de tramvai. Amândoi eram cât se poate de serioşi. Bogăţia te face serios. La mine era vorba de fericire şi voiam ca la el să simtă la fel. Fireşte cine poate şti ce-l poate face pe celălalt să ia lucrurile în serios. Şi din cauza neîncrederii ăsteia, i-am spus că nu am decât zece zile de concediu, de cum m-am urcat în trăsurică. Dacă o să fie frumos am să mărturisesc că mai pot rămâne încă zece zile, şi dacă Dumnezeu o să fie milostiv cu mine o să fie pentru veşnicia unei vieţi întregi. Dar pentru început era aşa de serios şi mut că a trebuit să-mi stăpânesc dezamăgirea, atunci când pentru puţinătatea celor zece zile nu şi-a exprimat niciun regret. „Fă un ocol” l-am rugat. Am mers la pas prin pădure, am urcat dâmbul; era un drum podit cu scânduri, şi în jur întunecimea devenea tot mai neagră, şi el nu a a întins mâna după mine, şi nici eu după el. Acolo pe culmea dâmbului mai era un licăr de lumină; pentru câteva clipe am fi putut încă culege clopoţeii, care acopereau tot luminişul, apoi luminos a rămas numai cerul, şi pe ei au apărut primele stele. Chiar şi traversele drumului de lemn de la marginea luminişului au fost în curând înghiţite de întuneric, numai mirosul mai rămăsese în aer, ca şi cum în el ar fi rămas captiv ţârâitul greierilor. Asta mai rămăsese acolo, ţârâitul greierilor, clopoţeii şi stelele, una le atrăgea pe cealalte, fără ca să se atingă între ele. Şi noi stăteam acolo, în mijloc, cu trăsurica noastră, şi tot ce ne înconjura am păstrat în mine şi voi păstra veşnic, pentru că simt că respiră în mine şi nu va înceta niciodată să o facă. Şi tot ce era acolo aparţinea patimii noastre; patima lui se înlăţuise cu a mea, a mea cu a lui, dar mâna lui nu o căutase pe a mea, şi nici a mea nu atinsese mâna lui. Şi atunci am zis:

„Hai acasă”. Pe drumul de întors era şi mai întuneric. Trăsurica a urcat cu fereală colina, şi de câte ori se atingea de o piatră, ieşeau scântei. Frâna trebuia trasă până la capăt; roţile scrâşneau; uneori se auzeau cum se

sfarmă pietrişul; crengile mă biciuiau din vreme în vreme peste faţă; n-am uitat nimic din toate astea. Şi dintr-odată, a dat drumul la frână, ajunsesem pe un teren plat, ne-am oprit în faţa casei, din care nu se vedea nicio lumină; ea stătea cu întunecimea ei în mijlocul întunericului nopţii. Dar în mine lumina flacăra grea a mulţumirii de sine. M-a ajutat să cobor, şi pe urmă a dus trăsurica în grajd; dacă nu aş fi auzit zgomotul potcoavelor pe pietre aş fi putut crede, aşa tam-nisam, că nu se va mai întoarce niciodată. Dar el s-a întors, şi când am intrat în casă nu am aprins nicio lumină. N-am scos niciun cuvânt, aşa de tare eram de copleşiţi de seriozitate”.

Vocea suna un pic răguşit, şi acum se putea auzi din nou tonul psalmodiat:

„Era cel mai priceput amant; niciunul nu se putea compara cu el. Ca unul din aceia care îşi caută drumul cu grijă, pornea el în căutarea plăcerii mele. Mă dorea mereu, plin de nerăbdare; ca sub vântul rece al iernii tremura în el nerăbdarea, dar niciodată nu-l făcea să se piardă cu firea. şi nici pe mine nu m-a împins de la spate, ci a aşteptat răbdător, până m-a dus după el în prăpastie, acolo unde omul simte că nu are unde să se afunde mai adânc. Atunci când se apropia dezlănţuirea, care să mă ia cu ea, a simţit-o şi a pândit-o. Eram goală, şi el m-a dezgolit şi mai mult, ca şi cum de pe trupul gol ar mai fi încă nişte haine de dat jos.

Şi sfiala e ca o haină. Şi cu aşa multă grijă a luat de pe mine ultimele resturi ale sfielii că am simţit sâmburele firii mele în cea mai desăvârşită ocrotire, şi am putut deveni fiinţa făcută din două fiinţe, contopite una în alta. S-a purtat plin de tact asemeni unui medic, iar pentru plăcerea mea a fost asemeni unui profesor; mi-a învăţat trupul să-şi spună dorinţele şi să dea ordine, dintr-o bucată, sau cu tandreţe, pentru că plăcerea are multe nuanţe şi fiecare are dreptul să existe. Era doctor şi învăţător, dar în acelaşi timp şi slujitorul plăcerii mele. Pentru el abia dacă exista altă plăcere decât plăcerea mea; dacă strigam de desfătare, asta era singura răsplată, de

care el avea nevoie, pentru că ştia că era nevoie de patima lui, ca să fie mereu şi mereu biciuită. Era puternic şi stăpânit de slăbiciuni. Şi între noi doi se strângea tot mai puternic lanţul unei singure fiinţe. La buza prăpastiei am stat amândoi, ca un singur trup în toate aceste zile şi nopţi. Dar chiar şi aşa am ştiut că el era rău. Pentru că femeia trebuie să slujească plăcerea bărbatului şi nu invers, şi dreptate aveau băieţii care mă trânteau jos fără să mă întrebe dacă îmi place sau nu, ca să le servesc plăcerea lor. Ba chiar şi vorbele lor despre iubire erau mai adevărate; pentru că ale lui aveau nevoie, pentru a fi adevărate, de cheful meu fără perdea, după plăcere, cu cât erau vorbele mele mai pe şleau, cu atât mai puternică era iubirea lui. Cu siguranţă că am învăţat de ce se agăţau de el femeile, şi tot aşa am învăţat că eu nu eram decât una dintre ele, şi că trebuia să scap, cu toată patima care mă stăpânea pentru el”.

„Tare iscusită eram” făcu ea un semn din cap către cel care o asculta, şi cu toate astea nu mai aşteptă nicio aprobare; povestirea o împingea de la spate ca să curgă mai departe:

„Pe femeia din casa de vânătoare nu am putut s-o văd la faţă. Dar când vreau pot să am un somn foarte uşor; la cinci dimineaţa venea ea ca să facă curăţenie, şi tot atunci îmi punea pe masa din bucătărie coşul cu provizii pentru ziua următoare. Cel mai tare mă deranja că intra după noi în casă imediat ce o părăseam; mai ales că în dormitor făceam singură ordine, mâna ei de ajutor era cu atât mai bătătoare la ochi. Prin ce mijloace comunicau unul cu altul? Că totul se nimerea prea bine, sau totul se datora experienţei acumulate de la nenumăratele vizite ale femeilor, şi într-o asemenea situaţie orice femei trebuie să devină o spioană. Mie nu mi-a venit greu să fac asta. Casa era veche, şi mobile erau vechi: că era vorba de dulap sau de masă de scris, încuietorile se lăsau uşor forţate. Şi în plus, fiecare bărbat, care se lasă istovit fără să ţină seama de el, doarme adânc. Şi acum, sincer, l-am istovit fără să ţin seama de nimic. Numai că îmi venea greu să plec de

lângă el când dormea; în somn faţa lui nu mai purta urmele desfrâului, era frumos şi fără pată, şi mă aşezam des pe marginea patului ca să mă uit îndelung la faţa lui, înainte să pornesc la treaba mea de spioană. Asta era o sarcină tristă şi supărătoare. Femeia de serviciu lăsase ca semn al faptului că aici era locuinţa ei permanentă, toate hainele ei în dulapuri, şi era sigură că întreaga lui indignare pe care o arăta faţă de ea, nu-l împiedica, ba chiar îl stârnea, ca să pună stăpânire pe ea, atunci când ar fi trebuit să îl ajute în propria Desfătare. Şi cât eram eu de curioasă să ajung la scrisorile doamnei Baroane, cu atât mai mult m-au scârbit ele atunci când am dat de ele. Legate alandala cu scrisorile altor femei zăceau într-un sertar, şi pentru că oricum nu-i era dor de ea, cu siguranţă, am luat, tot ce mi-a picat în mână. Aşteaptă, să-ţi citesc una din ele”.

Scoase la iveală din buzunarul şorţului ochelarii şi câteva scrisori mototolite, şi se aşează cu ele lângă fereastră:

„Stai să vezi, numai să vezi, cu ce gălăgie sufletească de doi bani îşi umplu viaţa lor goală şi plictiseala lor la fel de goală, oamenii; stai să vezi ce vai de ea e doamna Baroană. Stai să vezi, cât de săracă, şi plină de răutate neputincioasă e doamna Baroană; ascultă cu atenţie:

Scumpul meu Iubit, legătura noastră e pe zi ce trece tot mai bogată, chiar dacă tu eşti departe de mine. Prin copilaşul nostru, eşti tot timpul în preajma mea, şi aceasta-i cărare prin care suntem tot timpul unul cu altul, chiar dacă, aşa cum scrii şi tu, peste puţin sau mai mult timp, vom ajunge în sfârşit acolo. Fii sigur. Cerul ţine cu cei care se iubesc, şi el te va ajuta să scapi de femeia aceea nebună, care şi-a înfipt adânc ghearele în tine şi nu vrea să-ţi mai dea drumul. Să dea Domnul ca şi în căsnicia mea să reuşesc aceiaşi eliberare! Cu toate că la urma urmelor, soţul meu este un om foarte nobil, n-a avut niciodată ochi pentru inima mea rănită. Convorbirea mea cu el va fi dureroasă, dar voi avea puterea să o duc la bun sfârşit; Iubirea ta pentru mine, a mea pentru tine, care mă

însoţeşte clipă de clipă, mă înarmează cu încredere în viitor. În această credinţă puternică îţi sărut ochii tăi cei iubiţi, al tău Elf, Elvire. Ai fost atent? A scuipat din ea o grămadă fără de măsură de asemenea gunoaie, de raţă jumulită, şi el a suportat, probabil furios şi împotriva voinţei, dar a suportat totuşi. Din cauza asta aş fi vrut să am puterea să-l urăsc. Dar de ce a suportat el totul? Pentru că era unul din ăia care punea femeile pe un piedestal prea înalt, şi în acelaşi timp, le privea de sus, ca pe unele pe care trebuie să le slujească cu trupul lui, care faţă de care sufletul lui nu poate să aibă niciun fel de respect. Nu putea să iubească, putea pur şi simplu numai să slujească, şi în fiecare femeie pe care o întâlnea, slujea pe aceea, care nu exista, şi pe care ar fi putut s-o iubească, şi care, care ar fi trebuit să existe, dar care aşa nu era decât o spirit rău care îl subjuga. Şi pentru că am ştiut asta, anume că nu aveam puterea să-l salvez din acest iad, şi că trebuie să fug din această capcană, tandreţea a născut ura, şi m-am întors în pat lângă el, ca să-l înlănţuiesc cu braţele şi picioarele, fără milă, din ură, fără vreo pornire tandră, dar poate şi pentru că istovirea să facă mai uşoară despărţirea care urma. Şi cu toate astea l-am mai întrebat dacă mai pot să rămân încă zece zile; aş fi putut aranja. Şi abia simţită, iar am zărit în ochii lui acea sclipire de spaimă, pe care o văzusem prima oară în grădină, şi el a spus stăpânindu-se: *Scumpa mea, peste câteva săptămâni, imediat ce mă voi întoarce din călătorie.* Asta era o minciună aşa că am strigat la el fără să îmi pese: *Pe mine nu mă mai prinzi tu pe aici până nu dispar hainele muiereşti din plin dulapuri* şi acum, cu toată laşitatea lui, s-a purtat ca un bărbat, m-a trântit jos şi m-a posedat fără să mă întrebe dacă îmi place sau nu, cu atâta sălbăticie, încât l-am sărutat la fel ca atunci prima oară în grădină. Sigur că asta nu a folosit la nimic; ura rămăsese acolo. Şi seara am mers cu trăsurică până la capătul liniei de tramvai, cu bagajul meu de femeie de serviciu în spatele droştei”.

Se terminase povestea aici? Nu, abia dacă acum se

trezise, pentru că vocea Zerlinei suna acum limpede şi era mai puternică:

„Poate că ura nu exista decât din partea lui. S-ar fi putut ca ameninţarea mea de a nu mai pune piciorul pe la el să-i fi îngheţat oasele, pentru că nu am simţit niciun fel de nelinişte sufletească la el. S-ar fi putut, ca acum, să fi vrut cu adevărat să se elibereze de persoana care cu siguranţă s-a întors a doua zi la hainele ei şi care pregătea pentru mine acele provizii în bucătărie. Pe scurt, câteva săptămâni mai târziu, tot oraşul era în fierbere, pentru că misterioasa iubită a domnului von Juna murise subit în casa de vânătoare. Sigur că aşa ceva se mai întâmplase destul de des, cu toate astea au început imediat să circule zvonuri că el ar fi otrăvit-o. Bineînţeles că nu eu am născocit zvonurile astea. Eram bucuroasă că nu aveam nimic de a face cu povestea, şi că nu trebuia să amintesc nimănui nici de multele scrisori, şi nici de numeroase sticluţe şi flacoane, pe care le avea el pe acolo, şi care nu mi se păruseră lucru curat. Dar unde sunt vorbe, se mai adaugă uşor încă câteva, şi să duci vorba mai departe e tare lesne. Cu siguranţă nu am scăpat ocazia să-i povestesc doamnei Baroane de toată vorbăraia asta. Numai Dumnezeu ştie cum s-a albit deodată şi a putut să articuleze numai un *Imposibil*; iar eu am ridicat din umeri şi am adăugat *Nimic nu-i imposibil*. Faptul că Hildegard are în ea sângele unui ucigaş, a trezit în mine un simţământ aspru şi sălbatic. Între timp se vorbea din ce în ce mai mult între oameni că domnul von Juna ar trebuit dus în faţa judecăţii şi puţină vreme mai târziu a şi fost arestat. Şi cu cât mă gândeam mai mult la lucrul acela, cu atât eram mai sigură că el trebuie să o fi omorât; şi aş putea spune că în prezent sunt şi mai sigură de lucrul ăsta ca atunci. Şi pentru că o făcuse din cauza mea, iar eu, cu toată ura faţă de el, nu voiam să-l văd murind sub sabia călăului, m-am bucurat să aud că începuse să se vorbească în şoaptă despre faptul că dovezile acuzării erau prea slabe pentru a fi condamnat. Între timp devenise cunoscut că acea persoană, o fostă actriţă din München, fusese o

morfinomană înrăită şi că se ţinea în viaţă numai cu ajutorul injecţiilor şi somniferelor cele mai puternice; un asemenea corp se distruge foarte uşor, şi chiar dacă se ajunsese la o doză exagerată de somnifere, ar fi putut fi vorba de o întâmplare, sau de o sinucidere, iar crima era aproape imposibil de dovedit. Numai scrisorile ar fi putut fi dovezi stânjenitoare, şi pe ele le furasem chiar eu. Ce noroc pe el! Ce noroc pe doamna Baroană! O vreme m-am simţit tare mândră de fapta mea, până când am înţeles că nu îmi folosise la nimic, dimpotrivă, pentru că înainte de a fi arestat, el arsese probabil întreaga corespondenţă, şi că lipsa celor mai periculoase dintre ele, trebuia acum să nu iasă din cap. Aveam în faţa ochilor licărul de spaimă din ochii lui atât de clar, că frisonul acela parcă intrase şi în mine. Atunci am făcut ceva, care ar fi trebuit să fac mai demult; am luat scrisorile şi le-am dus, cât am putut eu mai repede, celor doi avocaţi ai săi, dintre care unul venise tocmai de la Berlin, pentru ca cei doi să-l elibereze de nesiguranţe şi spaime.

Mi-au oferit pentru asta o grămadă de bani, dar eu i-am refuzat, pentru că începusem să visez, ca din recunoştinţă, după achitarea lui, m-ar fi luat în căsătorie, şi Dumnezeu ştie, asta ar fi fost o lovitură dată îngâmfării lui, şi una şi mai şi pentru răutatea doamnei Baroane care ar fi trebuit să trimită cele mai bune urări fostei sale cameriste. Şi tocmai de aceea am păstrat totuşi pentru mine, câteva dintre scrisori, şi anume, cele ar fi adus cele mai adânci bănuieli. Dacă erau toate sau nu, asta nu putea verifica nimeni, şi cu atât mai puţin domnul von Juna. Ceea ce trimisesem era suficient pentru a-i potoli spaimele. Iar de celelalte aveam nevoie pentru visele mele de a mă căsătorii. Când cineva vrea să se căsătorească, e foarte potrivit să aibă la îndemână câteva mijloace de presiune, şi chiar în timpul căsniciei ar fi fost cât se poate de folositoare”.

„Foarte frumos că aţi vrut să îl salvaţi pe domnul von Juna remarcă A. dar cu doamna Baroană nu ar fi trebuit să vă purtaţi mereu aşa de aspru”. Lui Zerline nu-i plăceau

întreruperile.

„Lucrul principal vine abia acum” replică ea, şi avea dreptate. De la plângere, la acuzaţie, şi la acuzaţie de sine, povestirea crescu dincolo de ea însăşi:

„Chiar şi visul de a mă căsători era un păcat din cele mai grele, dar m-a prins dorinţa să mă strecor în spatele unui păcat şi mai mare, şi pentru asta avusesem nevoie de acele scrisori. Eram în mijlocul pierzaniei şi nu îmi dădeam seama de asta. Cine mă adusese în locul ăsta plin de păcate? Von Juna pentru că îmi intrase în sânge, cu toate că nu îl iubisem? Doamna Baroană cu pocinogul, care era copilul dânsei? Sau poate chiar domnul Preşedinte însuşi, pentru că nu mai suportase, şi în sfinţenia sa devenise un cocoş prost, orb şi fără de ştiinţă? Eu singură puteam să descopăr asta, şi pentru că între timp se zvonea tot mai tare că domnul Preşedinte însuşi va lua cazul în mână, am simţit că mă pierd cu firea. Oare va trebui să-l graţieze cu gura lui pe acela care în taină i-a intrat în casă şi i-a lăsat acolo un bastard? N-am mai suportat, şi n-am mai suportat nici complicitatea mea; era ca un fel de vină, şi în spatele acelei vine se afla ceva mult mai rău, se afla păcatul. Şi nu ceea ce ştiam, şi nu complicitatea erau ce voiam să arunc de pe mine, nu, păcătuirea era aceea, pentru că aşa să pot scăpa de la pierzanie. Şi a trebuit să intru şi mai adânc în păcat pentru ca într-o bună zi să pot ieşi la lumina zilei toată, împreună cu păcătuirea din mine. Şi cu toate astea, ce făceam, rămânea fără temei. Era ca un fel de ordin, ca eu să strâng toate scrisorile, atât ale lui, cât şi ale doamnei Baroane, în care amândoi îl ameninţaseră cu moartea, să le leg într-un teanc şi să le trimit anonim, la o adresă scrisă cu litere de tipar, domnului preşedinte al tribunalului. Trebuise să o fac, asta îmi era mai clar ca orice; de fapt aceste scrisori ar fi trebuit să ajungă la procuratură, pentru ca domnul Preşedinte, din cauza dezonoarei doamnei Baroane, să elibereze postul său, în timp ce domnul von Juna ar fi trebuit să fie descăpăţânat. Şi poate că mi-am dorit ca domnul Preşedinte, din disperare să se omoare pe sine, pe doamna Baroană şi

pocinogul de bastard. Şi pentru că ar fi trebuit să mărturisesc toată vina mea şi furtul scrisorilor din casa de vânătoare şi din dormitorul doamnei Baroane, mi s-ar fi părut drept să mă omoare şi pe mine. Asta ar fi fost Dreptatea cea adevărată, pentru că din cauza mea şi din cauza doamnei Baroane fusese aceea persoană de gen feminin ucisă în casa de vânătoare, şi prin această înaltă înţelegere a Dreptăţii aş fi vrut să-l uimesc pe domnul Preşedinte. Cumplit era examenul la care îl pusesem pe domnul Preşedinte, şi el ar fi trebuit să fie de partea dreptăţii, pentru ca să cred în Măreţia şi Sfinţenia lui de două ori mai mult decât până atunci. Şi pentru asta trebuia să plătesc cu viaţa, aşa îmi era voia, şi cu toate astea era un păcat acolo, care nici până în ziua de azi nu-l înţeleg”.

Răsufla din greu. Cu siguranţă ăsta era acel lucru important; era recunoaşterea Vinei care îi apăsa întreaga viaţă, şi ca mărturisire, şi din cauza victoriei asupra Baroanei, cu toate că rămăsese cumva în sâmbure şi nu ieşise niciodată la iveală, se părea că întreaga poveste ajunsese la sfârşit. Şi în fapt, Zerline părea uşurată. De când citise din scrisoare, rămăsese în picioare lângă fereastră, şi acum trebuia să arate, şi acum trebuia să arate că asta avea o pricină cât se poate de serioasă. Îşi puse cu greutate din nou ochelarii pe nas, scoase o nouă hârtie din buzunarul şorţului, şi după ce respiră din nou cât mai adânc reuşi să îşi regăsească vocea tare şi puternică:

„Pachetul cu scrisori era trimis la domnul Preşedinte, şi aşteptam speriată, cu speranţă, ca să se întâmple ceva îngrozitor. Zilele treceau fără să se întâmple nimic. Nici măcar nu mă chemase la spovedanie, cu toate că în afară de mine nu prea putea fi nimeni anonimul expeditor. Şi atunci am simţit cum năvăleşte peste mine dezamăgirea, pentru că domnul Preşedinte se arăta a fi un laş, care preţuia mai mult poziţia sa socială şi înfăţişarea sa exterioară, decât dreptatea, şi pentru asta era gata să suporte în casa sa pleaşca adusă de un criminal. În loc de asta am primit o lecţie, şi încă una serioasă. Pentru că

odată, la masă, unde de altfel vorbea extrem de puţin, începu fără pricină, în timp de eu aşteptam, să vorbească în aşa fel încât să aud, despre Fărădelege şi Pedeapsă. Mi-am întipărit totul, cuvânt cu cuvânt, în minte şi pe urmă am notat imediat. Acum am să-ţi citesc, ca să ţii şi tu minte. Deci bagă bine de seama!

Tribunalele cu juraţi sunt o instituţie importantă, şi prin aceasta şi periculoasă, pentru că judecătorii poporului sunt uşor manevrabili prin motivaţii sentimentale. Şi tocmai în cazurile grele, de care sunt răspunzătoare curţile de juraţi, deci mai ales în cazul acuzaţiilor de omor, se poate ca sentimentul răzbunării, care însoţeşte orice condamnare, că se poate strecura şi să devină cel care determină mersul lucrurilor. Se poate ajunge până acolo, că nu se mai ia în consideraţie că o greşeală a justiţiei poate deveni crimă, şi nu se mai ţine seama de grozăvia pedepsei cu moartea, ci mult mai mult la lipsa de măsură, a unei, unei lipse de măsură, care numai pentru a servi dorinţei de răzbunare aduce dovezi pe care le-a cântărit greşit. Şi de aceea judecătorul trebuie să se gândească bine de mai multe ori, până să permită aducerea la cunoştinţă în curte a unor dovezi, şi a modului în care acestea au fost obţinute, ceea ce le face să fie privite cu suspiciune. Chiar şi mărturisirile directe ale acuzatului sau bucăţi scrise şi semnate de acesta pot fi fals interpretate. Căci dacă cineva scrie spre exemplu că vrea ***să dea de o parte*** *pe cineva, sau că ar dori ca acea persoană* ***să fie eliminată****, asta nu înseamnă nici pe departe că avem de a face neapărat cu o ameninţare cu moartea. Numai dorinţa de răzbunare ar putea vedea în asta o dorinţă de a ucide, dorinţa de răzbunare care tânjeşte după securea călăului şi e însetată după sângele victimei.*

Aşa a vorbit el, şi eu am înţeles, am înţeles aşa de bine că mâinile au început să-mi tremure, şi era cât pe ce să scap din mâini oala cu friptură. Era şi mai măreţ, şi mai sfânt decât, eu, o biată slujnică îmi putusem închipui vreodată. A bănuit că din ură am vrut să-l împing să folosească securea călăului, şi a refuzat. Ştia tot. Dar oare

înţelesese şi doamna Baroană? Sau pentru ea totul nu era decât vorbă goală? Dacă şi-ar fi amintit fie şi pe jumătate scrisorile pe care le primise, atunci expresiile, eliminată, sau a da de o parte ar fi trebuit să-i sară în ochi. Chiar şi domnul Preşedinte se uita la ea, se uita cu o bunăvoinţă chiorâşă, şi dacă ea s-ar fi ridicat ca să i se arunce la picioare nu m-ar fi mirat. Dar nu se mişcase, nici vorbă să se mişte din loc; cel mult buzele dacă i se mai albiseră: *O securea călăului* spuse ea *Pedeapsa cu moartea este un lucru îngrozitor*. Asta fusese totul, şi domnul Preşedinte se uita în farfurie aşteptând să servesc desertul. Aşa era ea, aşa de goală pe dinăuntru. Puţin înainte de Crăciun s-a ţinut şedinţa de judecată, şi pentru apărare a fost o joacă de copil, pentru că domnul Preşedinte i-a ajutat şi a ţinut în frâu acuzatorii. Nu a fost adusă în faţa instanţei niciuna din scrisori. Verdictul de nevinovat a căzut aproape în unanimitate, şi anume cu unsprezece voturi pentru şi unul singur împotrivă. Şi cu toate astea am fost bucuroasă când a fost achitat, acest domn von Juna, şi am fost şi mai bucuroasă când, fără să îmi mulţumească, sau fără vreun cuvânt de rămas-bun, s-a mutat în afara ţării, în Spania cred, unde şi-a găsit locaşul”.

Asta era sfârşitul poveştii, şi Zerline oftă:

„Da, asta-i povestea mea şi a domnului von Juna, pe care nu o voi uita niciodată. Securea a ruginit, şi eu am ruginit de tot, şi ăsta a fost marele lui noroc, mai mare decât toate. Căci dacă ar fi fost nobil şi m-ar fi luat de nevastă, i-aş fi făcut viaţa iad, şi dacă ar fi fost încă în viaţă, tot pe mine m-ar fi avut încă, această muiere bătrână; uită-te la mine”. Dar mai înainte ca A. să apuce să scoată o vorbă, a început din nou plasmodierea:

„Au fost foarte multe discuţii după ce s-a dat verdictul. Ziarele l-au atacat pe domnul Preşedinte, mai ales roşii, care i-au reproşat că face o justiţie pe clase sociale. Aşa că a fost aproape de la sine înţeles că s-a retras tot mai mult în singurătate. Aproape că nu îşi mai părăsea biroul unde în curând a trebuit să-i pregătesc şi patul. Un an mai târziu şi-a înaintat demisia, pe motive de

sănătate. Dar în realitate motivul era moartea; şi nu împlinise încă şaizeci, atunci când s-a grăbit, şi medicii au spus că a murit de inimă rea. Dar ea a trebuit să trăiască mai departe împreună cu bastardul. Şi din cauza acestei nedreptăţi am crescut-o pe Hildegard aşa cum am crescut-o. Ca adevărata fiică a domnului preşedinte de Tribunal, ca să fie demnă de el şi de casa care nu putea să adăpostească nicio urmaşă cu sânge de ucigaş. Cu siguranţă că de sângele ei de ucigaşă nu am putut s-o eliberez niciodată, dar tocmai de aceea a trebuit să înveţe să fie mândră de descendenţa ei. Dacă ar fi fost catolică aş fi trimis-o la mănăstire; aşa ar fi putut foarte simplu să aibă în faţa ochilor sfinţenia preacurată a celui dus dintre noi pe care i-aş fi ţinut-o mereu în faţa ochilor pentru a o urma. Cu cât am făcut-o să semene mai mult cu el, cu atât trebuia să fi ispăşit mai mult din vină, şi cu atât mai mult ispăşea şi mama ei, cu toate că vina ei nu putea fi niciodată ispăşită până la capăt. Fata a luat-o asupra ei. Şi anume, cu cât s-a înrădăcinat mai mult în ea spiritul tatălui ei, cu atât mai mult voinţa de a răzbuna s-a cuibărit în ea, răzbunarea pe care el însuşi nu a putut s-o ducă la bun sfârşit din cauza prea marii sfinţenii care s-a întors împotriva lui. Şi ea a fost înrobită acestei asemănări; aşa am vrut eu s-o robesc, deşi sfinţenia nu a avut cum s-o înveţe de la nimeni, şi fără sfinţenie ar fi rămas mai departe o roabă, şi acea răzbunare ipocrită şi mută, pe care o poartă cu grijă în ea, o sileşte şi pe maică-sa la ispăşire. Una stă legată de alta, aşa am vrut eu, aşa am crescut-o, cu această ispăşire a vinei. Fireşte că se revoltă din când în când în ea sângele ei de ucigaşă dezmăţată, şi care nu vrea să ispăşească niciun pic, dar asta nu-i serveşte la nimic”.

„Pentru numele lui Dumnezeu strigă A. de ce trebuie ea să ispăşească? Cu ce e vinovată? Doar nu poţi s-o faci responsabilă pentru ceea ce tatăl ei trupesc a făcut, şi cu atât mai puţin, cu cât stimata doamnă Baroană şi domnul von Juna nu au săvârşit nicio fărădelege!” O privire severă îl întâmpină, poate mai puţin din cauza celor spuse, cât

mai ales pentru că Zerline trebuia să reia din nou firul psalmodierii întrerupte:

„Te pomeneşti că eşti gata să pici în plasa ei? Te previn. Mai bine ia-ţi o fată adevărată, care se culcă cu tine din plăcere, şi cu care tu te culci cu plăcere, şi să ştii că nişte mâini un pic înroşite sunt mai faine decât hărmălaia sufletească trecută pe la cosmetică. Ştii de ce nu a vrut să te aibă drept chiriaş? Pentru că până acum nu a existat niciun chiriaş care să fi locuit aici şi în faţa uşii căruia – făcu un gest spre uşa camerei – să nu fi stat noapte de noapte, şi noapte de noapte preceptele de viaţă al tatălui, care de fapt nu e tatăl ei, au paralizat-o, şi nu a reuşit niciodată să ajungă decât până la pragul acestei uşi. Şi dacă nu crezi asta, am să împrăştii în seara asta, aşa cum am mai făcut de atâtea ori, un pic de făină în antreu, ca să poţi vedea mâine dimineaţă paşii ei şovăitori. Asta e chinul vinovăţiei; nu te lăsa prins în el. Pentru că odată cu păcătoşenia ne-a crescut şi responsabilitatea până peste cap, şi cu cât omul se scufundă în păcătoşenie mai adânc, ca să se găsească pe sine însuşi, cu atât mai mare este vina pentru fărădelegea, pe care n-a înfăptuit-o el însuşi, şi pe care trebuie s-o ia asupra sa; asta priveşte pe oricine, pe tine, pe mine ca şi pe Hildegard, şi la ea este ispăşirea pentru greşeala tatălui ei trupesc. Dar ea, doamna Baroană, care este prizoniera noastră a amândurora, vrea să scape din această robie, şi imploră pe fiecare chiriaş s-o ajute. Un întreg iarmaroc sufletesc sunt cele două, mama şi fiica, şi pentru că ele două vă strecoară în urechi un dulce susur, m-am apucat eu acum să fac gălăgia asta de iad, pentru că această casă scufundată în liniştea ei nobilă, e un adevărat iad. Sfântul şi Dracul, domnul Preşedinte şi domnul von Juna, care trebuie să fie şi el deja mort, sunt două umbre ameninţătoare care nu pleacă din preajma lor şi le sfârtecă. Poate că şi pe mine. Şi nu mia folosit la nimic că nu i-am rămas prea mult timp credincioasă domnului von Juna, numai aşa, ca să nu cumva să-i rămân credincioasă, şi faptul că mi-am luat alţi iubiţi, mi-a ajutat şi mai puţin, pentru că în curând mi-am dat seama că eram

nevoită să îmi caut iubiţi tot mai tineri, şi la sfârşit chiar copilandri pe care îi legănam la pieptul meu, ca să îi fac să îşi piardă frica în faţa femeilor şi să-i învăţ să calce pe calea plăcerilor. Era pentru mine ca un fel de linişte sufletească. Şi asta până în ziua în care am remarcat că trebuie să renunţ definitiv. Numai de asta? Nu. Ar fi trebuit să renunţ de mult, şi dacă nu ar fi fost doamna Baroană, foarte probabil că nu m-aş mai fi încurcat cu domnul von Juna. Icoana domnului Preşedinte era în mine, de pe atunci, şi nu putea fi ştearsă de nimic, şi tot creştea în mine... cine a fost văduvă lui, după ce el a murit? Cine ar fi fost dacă eu nu aş fi fost? Au trecut mai mult de patruzeci de ani de atunci, de când mi-a apucat sânii, şi eu m-am îndrăgostit, şi l-am iubit o viaţă întreagă din tot sufletul meu”.

Aceasta era într-adevăr sfârşitul firesc al poveştii, şi

A. se minună puţin, că nu l-a putut ghici mai devreme. Zerline, copleşită de vârstă, privi o vreme în gol, mai înainte să spună cu tonul ei mieros de cameristă şi cu politeţea de rutină a funcţiei:

„Şi uite cum v-am furat tot somnul de după amiază cu vorbăraia mea, domnule A., dar sper, că veţi putea cu toate astea recupera ceva din el”. Şi cocoşată, şontâcăind, ieşi din cameră, încet, şi închise uşa în urma ei cu mare grijă, ca şi cum în cameră s-ar fi aflat cu adevărat cineva care doarme.

A. recăzu pe canapea. Da, avea dreptate, mai avea nevoie de puţin somn. La urma urmelor nu era încă aşa târziu; abia bătuse ceasul din turn ora patru. I se părea potrivit să-şi pună în ordine înainte de a adormi gândurile întrerupte de intrarea Zerlinei. Dar din nou, spre enervarea lui, tema banilor îşi făcu loc în faţă. Şi din nou începu să-şi povestească cum a început el să strângă bani, atunci, odată la Capetown, şi cum de atunci aceşti bani, din care mulţi făcuse rost fugind de la un colţ în altul al lumii, de la bursă la bursă, şi dacă am socoti America de Sud ca un continent de sine stătător, atunci ar fi fost prin toate cele şase

A. continente în cincisprezece ani; asta face doi ani şi jumătate de continent. Şi totul fusese o pură coincidenţă. Ca şi filatelist şi-a dorit pe când era copil să aibă în colecţie marca Capul Bunei Speranţe, şi a tot sperat fără rost, şi de aici a rămas şi dorul după America de Sud. Timbrele nu ar fi o investiţie rea, dar de atunci îi pierise plăcerea de a colecţiona. De fapt ce dorea el? Un cămin, o soţie, copii? Adevărata bucurie a copiilor o au de fapt numai bunicii. Copii sunt permanente tulburări ale oricărei viaţă confortabile, iar poveştile de iubire sunt şi mai rău, pentru că sunt de neînţeles. Tot ce făcuse Baroana fusese pur şi simplu o prostie; dacă ar fi cunoscut-o de mult, atunci – dar în acea vreme abia dacă se născuse – ar fi chemat-o să vină cu el la Capetown şi ar fi scăpat-o de tipul ăla şi de modul oribil în care s-a comportat cu ea. Sigur că femeile nu călătoresc cu plăcere acolo, şi aceasta a dus la o lipsă de femei şi dramele pe care automat acest fapt le provoca în regiunea diamantiferă. Acolo domnul von Juna nu ar fi avut cum să aibă o colecţie întreagă de femei. Ar fi avut o viaţă prea puţin confortabilă. Dar era domnul Preşedinte de invidiat? Dacă cei doi, cu povestea lor, ar fi făcut măcar un fiu. Pe ăsta cu siguranţă că l-ar fi putut atrage în Africa, cu toate lipsa de sens a oricărei asemenea gest, pentru că văduva rămâne acasă, rămâne prizonieră. Trebuie să fi mereu propriul tău copil. Nu a vrut el, după moartea tatălui, să o aducă pe mama la Capetown şi să îşi construiască acolo o casă? Atunci ar fi fost cu siguranţă şi ea încă în viaţă; oricum ar fi avut cu siguranţă nepoţi. Pentru copii trebuie mereu să începi să colecţionezi timbre; aşa ar fi putut cumpăra până şi timbrul triunghiular al Capului Bunei Speranţe. Se poate ca duminica să se fi risipit şi să fi ajuns aproape de capăt. Dar ăsta era un plan de viaţă valabil.

Da, da, aşa trebuie omul să-şi planifice viaţa, asta ştia A., cu mare siguranţă. Dar ceea ce nu ştia, era că deja adormise.

Mexic sau

Hai să se ăla în puţina

de *Catherine Aigner*

Personajele:
Linus
Sarah Vecina

Scena 1

Într-un mic apartament dintr-un bloc uriaş. Într-un oraş. Este seară. Lumina de neon a unei reclame Beck se vede prin geam. Prin faţa ferestrei trece o scară de incendiu. Linus închide fereastra. Începe să plouă. În cameră este o masă întinsă în mod festiv pentru cinci persoane. Linus ia o foaie de hârtie scrie ceva şi o pune împreună cu alte hârtii într-un sertar. Soneria de la uşă sună. Linus îşi scoate şorţul de bucătărie. Lătrat de câine.

LINUS: Termină! Termină!

Scena 2

Linus deschide uşa. În faţa uşii stă Sara. Are faţa machiată strident, poartă un palton lung, gri. Părul îi atârnă în şuviţe ude pe faţă. Tăcere. Ezită. Tac. El ezită.

Scena 3

LINUS: Nu m-am aşteptat să-mi cazi de gât. SARA: A trecut vremea.

LINUS: Hai, intră.

SARA: A mai venit cineva?

LINUS: Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. SARA: Unde-i câinele?

LINUS: Sub pat. *Pauză*) Îţi stă bine părul. SARA: Ceva mai scurt.

LINUS: Şi carnea de pe gingii s-a retras. (*tăcere*)

Vrei ceva de băut?

SARA: Să-i aşteptăm şi pe ceilalţi.

LINUS: Nu înţeleg de ce ar trebui s-o facem. SARA: Ar fi drăguţ din partea noastră. (*tăcere*) LINUS: Cum îţi merge?

SARA: Merge. (*tăcere*) LINUS: Stai jos.

SARA: Ai mereu figura asta? LINUS: Cum?

SARA: Faţa ta. Ar trebui să te uiţi la ea. (*tăcere*) Pe Lena n-am mai văzut-o de o veşnicie. Din când în când am mai vorbit la telefon. Cum îi merge lui Paul?

LINUS: Bine, bine, bine. Deci chiar bine. (*tăcere*)

SARA: I-am pregătit un mic cadou. Îl am în palton. LINUS: O să se bucure. (*tăcere*) Sigur o să se bucure. SARA: Altfel nu aş fi venit.

LINUS: Ştiu. (*tăcere*) Ştiu. (*tăcere*) Ce face copilul? SARA: Bine, bine. Câteodată un pic agresiv.

LINUS: Vârstă dificilă. Patru.

SARA: Cinci. (*tăcere*) Tu ai primit câinele, eu copilul. LINUS: Plictisitor. Stă sub pat şi…

SARA: Oricum e ceva.

LINUS: Nu vrei să bei totuşi ceva? SARA: Scotch on the rocks.

LINUS *dispare în spatele unei mici perdele. Sara se plimbă prin mica locuinţă. Linus se întoarce*

SARA: Lucrezi?

LINUS: Cu gheaţă ai spus?

SARA: Nu plăteşti nimic pentru puşti. (*tăcere*) Îţi merge bine?

LINUS: Merge. (*Sara se uită lung la ceas*) Îţi stă bine părul.

SARA: Ceva mai scurt. (*tăcere*)

LINUS: Asta am mai spus-o. (*tăcere*) Cum le merge părinţilor tăi?

SARA: Tata decedat. Mama decedată. (*tăcere*) LINUS: Îmi pare rău.

SARA: Nu trebuie să te prefaci. (*tăcere*)

LINUS: Trebuie să văd de mâncare. (*dispare după perdea.*

Se reîntoarce) Miroase bine, nu-i aşa?

SARA: Nu am miros. Guturaiul.

LINUS: La un om care din când în când e sănătos tun, e ceva anormal.

SARA: E cronic. De patru ani. (*tăcere*)

LINUS: Nu mai ştie nimeni unde se termină normalul, unde începe anormalul. Din punct de vedere medical. (*tăcere*) Putem să ne contrazicem pe tema asta dacă vrei.

SARA: Paşi.

LINUS: Ce?

SARA: În sfârşit sosesc. (*trag cu urechea*) LINUS: Au trecut mai departe.

SARA: Noctambuli. (*Sara se uită la ceas*) Nu mai am niciun chef să aştept. Cred că nu mai vin.

LINUS: Aşteaptă. (*Sara se ridică se duce spre palton*) Aşază-te.

SARA: Nu vreau să fiu aici, nu mai vreau de mult să fiu aici. Acum vreau să plec.

LINUS: Aşază-te.

SARA: Nu. Şi nu vorbi pe tonul ăsta cu mine, doar ne-am despărţit.

LINUS: Aşază-te. (*Linus dispare după perdea şi revine cu două farfurii cu spaghetti*) Buon appetito!

SARA: Şi ce vrei să fac acum? LINUS: Să guşti, să mesteci, să înghiţi. SARA: Nu am chef acum.

LINUS: Am uitat mărarul. (*dispare după perdea, revine cu legătură de m*ărar *în mână*) Mai proaspăt nu se poate.

SARA: Nu vin, nu-i aşa?

LINUS: Stai jos, mănâncă cu mine.

SARA: A fost o minciună. Nu or să vină de loc. Spune ceva!

LINUS: Prima dată stai jos şi ascultă-mă, m-am gândit la ceva.

SARA: La dracu' cu tine!

LINUS: Te rog, stai jos şi ascultă-mă.

SARA: Totul a fost o minciună! Totul a fost

premeditat!

Lasă-mi paltonul!

LINUS: Trebuie să te aşezi şi să mă asculţi. Cinci minute!

Numai cinci minute!

SARA: Eşti un căcăcios, am ştiut eu.

LINUS: Uite pun ceasul pe masă. Pe urmă poţi să-l iei. Ţi-l dăruiesc.

SARA: Pensia alimentară ar trebui să ne-o dăruieşti! Nu am nevoie de nenorocitul tău de ceas!

LINUS: Nu striga.

SARA: Eşti un netrebnic, am ştiut eu! LINUS: Sunt sigur că poţi să mă asculţi puţin.

SARA: Niciun om nu e în stare de aşa ceva, dă drumul la palton.

LINUS: Nu!

SARA: Atunci plec fără.

LINUS: Nu pleci fără palton, nu pleci, nu pleci acum! SARA: Punem rămăşag?

LINUS: Aşază-te!

Sara fuge către uşă, Linus e mai iute. Închide uşa şi pune cheia în buzunar. Sara fuge la fereastră. Linus i se pune în faţă. Sara îi dă o palmă

Scena 4

SARA: Deschide uşa! LINUS: Cinci minute! SARA: Nicio secundă!

LINUS: De ce eşti aşa nesuferită?

SARA: Să ştii că sar pe fereastră. Nu sunt de loc nesuferită.

LINUS: Nu te mai uita aşa la mine. Ai o faţă de parcă ai fi maică-mea.

SARA: Eşti respingător.

LINUS: Poate vrei să mai bei ceva. SARA: Asta-i teroare.

LINUS: Nu fi tâmpită.

SARA: Nu sunt tâmpită. Mi-e frică.

LINUS: Dar nu-ţi fac nimic. (*Linus se aşază la masă şi mănâncă mai departe. Sara începe să plângă*)

SARA: De ce faci asta? De ce faci asta cu mine? Lasă-mă să plec! Imediat!

LINUS: Poţi să fii liniştită. SARA: Deschide!

LINUS: Vreau să-ţi arăt ceva.

SARA: Orice ce ar fi, nu mă interesează! LINUS: Aşază-te!

SARA: Am să vomez pe covor, am să arunc cu ceva în uşă, sar pe fereastră.

LINUS: Din partea mea poţi să rămâi peste noapte aici, poţi să dormi pe sofa.

SARA: Chiar dacă ar fi să urlu de să scol toată casa. LINUS: Cinci minute.

SARA (*plânge*): De ce faci asta? De ce faci asta cu mine? LINUS: Dar nu fac nimic!

SARA: Uite, acum ţipi din nou?

LINUS: Pentru că tu tot timpul ţipi, te tângui, uită-te la tine cum arăţi!

SARA: Nu ţipa la mine!

LINUS: Nu ţip la tine, sunt numai furios! SARA: Tu? Şi de ce mă rog?

LINUS: Pentru că nu pot să-mi închipui ce poate fi aşa de rău să mă asculţi cinci minute!

SARA: Tu!

LINUS: Crezi că sunt un om rău? SARA: Tot timpul am crezut asta.

LINUS: Ani la rând ai stat agăţată de gâtul meu ca o lipitoare.

SARA: Şi pe urmă te-am lăsat. LINUS: Tu pe mine? Eu pe tine! SARA: Eu te-am lăsat!

LINUS: Am zis că ar fi mai bine.

SARA: Eşti bolnav. Nu te mai ia nimeni. Lasă-mă să plec.

Vrei să-ţi cad în genunchii mei hodorogiţi?

LINUS: Vreau să mă scuz. SARA: Okay. Deschide uşa.

LINUS: Nu ştie omul cum să vorbească cu tine. Nu ai fi venit niciodată dacă…

SARA: Exact!

LINUS: Cum poţi să spui „exactul” ăsta! SARA: Poţi să te dai şi peste cap.

LINUS: Tu te dai peste cap.

SARA: Gata!

LINUS: Ca pe vremuri. SARA: Eşti un dobitoc. LINUS: Scuze.

SARA: Eşti un caz patologic. LINUS: Tu eşti psihic labilă.

SARA: Ce mai vrei acum de la mine?

LINUS: Vreau să-ţi arăt ceva. (*Linus se duce la comodă, scoate un plic. I-l dă Sarei*)

SARA: Ţi-am spus că nu pui mâna pe mine. (*deschide plicul. Scoate afară nişte bilete de avion*) Mexic.

LINUS: Tu şi eu şi copilul. Luăm totul de la capăt. Ce zici de asta?

SARA: E o glumă, fireşte.

LINUS: Nu vrei să spălăm puţina? Rex. Nu vrei să spălăm puţina? (*Lătrat de câine*) Ciudat, m-am obişnuit cu el, cu toate că nu m-aş fi aşteptat.

SARA: Merg la W.C. LINUS: Spune ceva. SARA: Ce?!!

LINUS: Ceva logic. SARA: Mi-e rău.

Scena 5

LINUS (*strânge farfuriile*): Nu-i nicio fereastră în closet.

N-ai cum ieşi afară!

SARA: Ştiu asta.

LINUS: Ce faci acolo?

SARA: Aş fi vrut să vomez. Dar nu iese nimic. LINUS: Din nimic nu vine decât nimic.

SARA: De unde o mai ştii şi pe asta?

LINUS: Mâncarea te mai aşteaptă! Şi toată lumea vede că toate ţoalele ţi-au rămas largi.

SARA: Nesimţit! LINUS: Ce? Din nou! SARA: Ce?

LINUS: Iar ţipi!

SARA (*revine din W.C.*): Şi tu?

LINUS: Spre deosebire de tine sunt un om echilibrat. SARA: Chem poliţia.

LINUS: De ce? Doar nu s-a întâmplat nimic.

SARA: Lasă-mă să plec. (*Sara aruncă farfuria cu mâncare pe podea*)

LINUS: Aduc o mătură.

SARA: Te dau pe mâna poliţiei. Trebuie să mă apere de tine. Pe mine şi pe toată lumea.

LINUS: Păcat de mâncare. (*Linus adună farfuria şi spaghetele de pe jos. Sara merge la telefon*) Uită.

SARA: Nu pune mâna pe mine!

LINUS: Asta-i o chestiune familială. (*Linus taie firul de la telefon. Sara fuge la uşă*)

SARA: Ajutor! Ajutor! Ajutor!

LINUS: De ce nu putem discuta ca între oameni normali? SARA: Tu nu eşti normal.

LINUS: De ce plângi? Doar nu s-a întâmplat nimic. SARA: Trebuie să plec, să plec, trebuie să plec.

LINUS: Dar deocamdată eşti aici. SARA: Trebuie să plec de aici.

LINUS: Vrei odată sau nu? SARA: Ce?

LINUS: Să vorbim.

SARA: Eşti... Nu ştiu ce eşti... LINUS: Îţi aduc ceva să bei. SARA: Nu rânji aşa.

LINUS: Nu rânjesc aşa. Nu rânjesc de loc.

SARA: Faci mutra aia idioată, o cunosc eu, imediat o să începi să rânjeşti.

LINUS: Nu. SARA: Ba da.

LINUS: Mă duc să-ţi aduc ceva de băut. Şi pe urmă discutăm.

SARA: Tacă-ţi gura, ciuleşte urechile.

LINUS: Nu ar fi bine, acum să o iei la sănătoasa. SARA: De ce faci asta. Mă faci să sufăr.

LINUS: Dar nu-ţi fac nimic.

SARA: Decât să semene puştiul cu tine, mai bine îl omor cu mâna mea.

LINUS: Seamănă cu mine? SARA: Nu.

LINUS: Mai desenează peste margini? (*Sara bate cu*

pumnii în uşă)

SARA: Vreau la copilul meu. LINUS: Doar are cineva grijă de el.

SARA: Habar n-ai ce vorbeşti, eu şi copilul avem propriul nostru ritm.

LINUS: Dacă Lena şi Paul ar fi venit, ai fi rămas aici, sau? SARA: Sau nu.

LINUS: De ce gâfâi? SARA: Nu ştiu.

LINUS: Ţi-e rău? SARA: Nu ştiu.

LINUS: Eşti verde la faţă. Vrei să ieşi aşa pe stradă? SARA: Mi-e sete.

LINUS: Mi-am închipuit eu. Îţi aduc ceva de băut. (*Linus îi aduce un pahar mare de scotch. Sara îl dă peste cap*) Am putea s-o luăm de la capăt.

SARA: Am aşa o sete în mine. (*Linus îi mai aduce un pahar de scotch. Sara îl bea dintr-o sorbitură*)

LINUS: Am putea să ne cumpărăm o căsuţă la ţară.

SARA: Când o să fii mort o să mă piş pe mormântul tău. (*Linus îi mai aduce un pahar de scotch pe care Sara îl dă peste cap*)

LINUS: Acolo clima e prietenoasă. Casele sunt făcute din materiale solide. Nu ca aici în oraşul ăsta întunecos în care câini sunt călcaţi de maşini şi cu tot gunoiul aruncat peste tot.

SARA: Mi-e sete! (*Linus îi mai aduce un pahar de scotch pe care Sara îl dă peste cap*)

LINUS: Trebuie să trăim! SARA: Puţi.

LINUS: Cum?

SARA: Odată te-am visat pe tine şi tot jegul de pe tine. LINUS: Şi eu te-am visat. (*Sara vomează*)

SARA: Totul e verde.

LINUS: Of, covorul.

SARA: Îmi pare rău pentru covorul tău.

LINUS: E în regulă. E în regulă. Totul o să fie în regulă. (*Sara fuge la toaletă*) Pe ăsta l-am ales împreună. Mai ştii? Ascultă. Eu îmi mai aduc aminte. IKEA în vară, era vară. Iulie sau august. Tu şi cu mine. Noi amândoi. La IKEA! (*Sara vomează la toaletă*)

Scena 6

SARA (*vine de la toaletă. Linus şterge covorul. Sara se aşază în faţa uşii. Linus lângă ea*): Şi acum?

LINUS: Ai mai avut pe altul? SARA: Ce?

LINUS: După ce te-ai despărţit de mine, te-ai mai culcat cu cineva?

SARA: Ce?

LINUS: Te-ai mai futut cu cineva? SARA: Nu. Ce te priveşte pe tine?

LINUS: Mă interesa numai aşa. Pentru că mi-am închipuit că ai pe cineva.

SARA: Eşti oribil. (*tăcere*) LINUS: Scuze.

SARA: Şi tu? Ai pe cineva?

LINUS: Ce? Cu care să mi-o trag? Nu, nu, nu am.

Niciodată. Numai odată.

SARA: Şi?

LINUS: I-am spart capul.

SARA: Şi mie mi l-ai spart. (*tăcere*) LINUS: De ce te uiţi aşa de încrâncenata?

SARA: Să fiu închisa undeva a fost cel mai urât coşmar al meu.

LINUS: Hai s-o întindem, s-o ştergem. Împreună.

SARA: În viaţa mea nu mi-a fost mai frig şi văd lucrurile ca prin ceaţă.

LINUS: Ne împachetam lucrurile.

SARA: Culoarea tapetului se schimbă încet-încet. Totul devine gri, un gri întunecat.

LINUS: O să ieşim afară din gaura asta întunecoasa, în altă parte, o luăm de la început, fără nicio teamă.

SARA: Ridică-te, blochezi uşa. (*Linus se ridică şi scotoceşte într-un cufăr. Sara scutură de uşă, dar uşa e închisa*)

LINUS: Ia uite aici. SARA: Porcule.

LINUS: Mai ţii minte? (*Linus scoate o fotografie veche la lumină. Sara s-a aşezat în faţa uşii*) Mai ţii minte? Important era să fii obraznic şi să te opui. Ce vremuri

frumoase. Uite, aici eşti tu. Ai îmbătrânit.

SARA: Şi tu arăţi ca un mort.

LINUS: Uită-te, uită-te aici. (*Sara se uită la fotografie*)

SARA: Paul cu proteza dentară. De ce te ţine aşa de idiot aia de mână? M-ai înşelat?

LINUS: Nu putem spune aşa ceva. Eram împreună pe vremea aia?

SARA: Aia se chiorăşte… LINUS: Aşa se pare…

SARA: Atunci.

LINUS: Ce vrea să însemne asta? SARA: Bună seara şi la revedere. LINUS: Uită-te şi la celelalte fotografii. SARA: Nu mai vreau.

LINUS: Lumina e bună. Arăţi foarte crispată. SARA: Fireşte!

LINUS: Mereu îţi pierzi nervii în faţa mea. SARA: O tâmpenie! Vreau înapoi la viaţa mea. LINUS: Şi ce fel de viaţă mai e şi aia, mă rog? SARA: Una care îmi aparţine numai mie.

LINUS: Nu mai bate aşa de tare în uşă. SARA: M-am săturat, îmi vuieşte capul.

LINUS: Am putea să ne apropiem din nou unul de altul, să o luăm de la capăt, în Mexic.

SARA: Glumeşti.

LINUS: Trebuie să funcţioneze. O să discutăm despre asta. SARA: Tu discuţi. Eu nu ascult.

LINUS: Ştiu că mă asculţi. Situaţia ta din prezent nu arată prea roz.

SARA: Situaţia mea din prezent nu te priveşte în niciun fel.

LINUS: Trecutul ne apasă. M-am gândit mult. Am făcut un pas mai departe ca tine.

SARA: Tu?

LINUS: Am fost la terapeut.

SARA: Nu vreau să aud de asta, nu vreau să aud nimic despre asta acum. Mai umplut toată pe faţă cu balele tale. Termină! Termină odată!

LINUS: Voiam… Ştiu că totul s-a întâmplat din cauză

că te-am lovit.

SARA: Nasul plin de sânge, coaste rupte... Medicul a făcut poze.

LINUS: Arată-mi-le.

SARA: Glumeşti, doar n-o să le port la mine! LINUS: N-o să se mai întâmple!

SARA: Pe hol nu vine nimeni. La naiba!

LINUS: Aduc două pături. (*Linus aduce două pături*) SARA: N-am nevoie de pătură. Am nevoie de-o rachetă. LINUS: Pătură pentru tine, o pătură pentru mine.

SARA: Nu mai plouă. Putem ieşi afară.

LINUS: Pe stradă, împreună cu toată lumea, ce căutăm noi acolo?

SARA: Uşile închise mă enervează.

LINUS (*se înfăşoară într-una din pături*): Am avut un vis.

SARA: Orice vis este în principiu pierderea unei perspective.

LINUS: Ca să mă pot concentra, ceea ce înainte de a adormi găsesc întotdeauna că e bine, mi-am încrucişat braţele peste piept şi mi-am pus palmele pe umeri, ca să stau întins ca un soldat împachetat. Puterea visului a luminat în mine încă înainte de a adormi. Am visat că pot fi Libertatea, că pot fi Libertatea ta, a mea, Libertatea noastră, şi nu am dormit.

SARA: Aveai stomacul greu, nu poţi dormi, pentru că înfuleci prea mult seara.

LINUS: Eram uşor! Nu puteam să scot din mine decât lucruri incredibile! Asta a fost ceva!

SARA: Ai o problemă de identitate. Şi ea stă trează într-un colţ al creierului tău, pe care nimeni nu-l ştie, şi are ca efect imobilizarea, faptul că te retragi în tine.

LINUS: De ce faci totul praf? SARA: Eu? Tu ai făcut praf totul!

LINUS: Ai fost atras de partea mea animală!

SARA: Hai că mă faci să râd, la o faţă bleagă ca a ta nu pot decât foarte greu să găsesc ceva animalic.

LINUS: Aşa gândeşti acum. SARA: Aşa am gândit tot

timpul.

LINUS (*Linus se ridică şi mângâie doi hamsteri împăiaţi*): De fapt ţinem unul la altul ca şi ăştia doi.

SARA: Ăştia sunt împăiaţi.

LINUS: Ştiu, dar nu are nicio importanţă. SARA: Cândva am încetat să-i mai hrănesc.

LINUS: Aparţinem unul altuia. Suntem o pereche. SARA: Poate tu, eu nu.

LINUS: Aşa nu-i bine. Dacă rămân aici mor de dorul casei şi după ţara corectă. O ţară care nu pune preţ decât pe istorie şi politică, nu oferă condiţii normale pentru o viaţă fericită. Veşnic singur, sau înconjurat de oameni mult prea reci. Putem începe din nou, doar am mai făcut-o odată. Noi trei suntem un singur tot, un om, un lucru, o echipă.

SARA: De ce nu iei medicamente, dacă ajungi la stări ca asta?

LINUS: În ce să mai crezi, dacă nu în aşa ceva, cum ar fi profeţia unui vis*?* Nici tu nu ştii de fapt ce te ţine aici.

Nimeni nu ştie ce-l ţine pe loc. (*tăcere*) Pentru mexicani până şi moartea e un prilej de bucurie.

SARA: Ai înnebunit.

LINUS: Pari încă foarte crispată. SARA: Nu sunt crispată. Nu mă atinge.

LINUS: Ştii ce-i ciudat, tocmai am simţit un lucru straniu. SARA: Tu?

LINUS: Nu, nu asta. Trăiesc un anume sentiment. SARA: Tu?

LINUS: Se pot face atâtea lucruri, dacă o iei de la capăt fără să-ţi fie teamă.

SARA: Suntem prea obosiţi ca să ne mai fie teamă. Trebuie însă să recunoşti că noi doi am dat-o în bară de mult. Nu mai pot să deosebesc stările mele bune de cele rele. E şi o parte comodă. Aşa miroşi cam cum e viaţa pe aici. Fiecare în felul lui. Aşa că dacă tu o iei iar razna şi pleci într-o ţară străină fără bani. Ca şi cum synapsele tale ar mai putea scoate ceva bun din tine, şi ar mai fi în stare să primească între ele o limbă nouă. Nu mai ţine să

plecăm. Încet-încet se aşterne liniştea.

LINUS: Cine-i persoana despre care vorbeşti? SARA: Cine? Nimeni. (*Lătrat de câine*) LINUS: Iar exersează. (*tăcere*)

SARA: Nu te uita aşa la mine! Mi-e neplăcut! N-auzi. Uită-te în altă parte. Nu vezi că toate astea nu duc nicăieri? Lasă-mă să plec. (*tăcere*)

LINUS: Eşti fericită?

SARA: Mulţumesc. Nu. Azi nu. Poate mâine din nou. Cine ştie.

LINUS: Ar trebui să ştii dacă eşti sus sau jos. Sus nu-i jos şi jos nu-i sus. Trebuie să ştii dacă mergi la culcare sau te trezeşti.

SARA: Tu ai câinele, eu copilul. Sunt fericită când în sfârşit pot merge la culcare.

LINUS: Aici nu poate să funcţioneze. Nu poate să funcţioneze decât într-un ţinut călduros.

SARA: Da ce-i aici, şi-a băgat dracu' coada? LINUS: Priveşti lucrurile mereu în negru.

SARA: Păi tocmai, şi-a băgat dracu' coada.

Scena 7

Linus şi Sara stau în faţa uşii cu genunchii la gură. Sara începe să îşi mănânce unghiile.

LINUS: Termină. SARA: Nu doare.

LINUS: Mă doare pe mine când văd aşa ceva.

SARA: Nu trebuie. (*tăcere*) Nu vezi că toată chestia asta nu duce la absolut nimic.

LINUS: De ce?

SARA: Pentru că îţi închipui ceva greşit în privinţa mea. LINUS: M-am schimbat total.

SARA: Singurul lucru total a fost că ai uitat tot. LINUS: Am ajuns la un înalt grad al conştiinţei de sine. SARA: Glumeşti.

LINUS: Se pare că te-ai apucat de băut. SARA: N-o să mai fim niciodată împreună. LINUS: Tocmai suntem pe

cale s-o facem.

SARA: Tu poate, eu nu. (*tăcere*) Afară e o femeie în faţa geamului.

LINUS: Etajul cinci. Nu urcă nimeni până aici. SARA: Tocmai a stat o femeie în faţa gemului. LINUS: Cine ar fi putut să fie?

SARA: Du-te şi uită-te. LINUS: Nu deschid geamul. SARA: Uită-te.

LINUS: Nu.

SARA: Hai, du-te! LINUS: Ce?

SARA: Uită-te! LINUS: E frig.

SARA: Mişcă-te odată.

LINUS: E frig şi îmi curge nasul. SARA: Trebuie să te uiţi.

LINUS: Aşa o prostie. SARA: Biata femeie. LINUS: Şi ce face afară?

SARA: Întreab-o pe ea. Dar nu o speria. Pentru Dumnezeu, n-o speria. Hai, du-te. du-te odată.

LINUS: Eu?

SARA: S-o fac eu? LINUS: Nu văd pe nimeni.

SARA: Trebuie să te mişti un pic. LINUS: Nu văd nimic.

SARA: Deschide geamul.

LINUS: Poate nu mai poate fi salvaată. SARA: Hai odată. E aşa de greu?

LINUS: E ud peste tot. SARA: Trebuie să te uiţi. LINUS: Nu ştiu.

SARA: Hai odată.

LINUS (*se apleacă cu grijă spre fereastră*): Voiam să petrec o seară fericită. Cu tine.

SARA: Şi?

LINUS: Nu-i nimeni. Cine să fie. Etajul cinci. Aşa o tâmpenie. Nu văd nimic.

SARA: Geamul e prost. LINUS: Vino şi tu.

SARA: Şi dacă a căzut jos, şi zace acolo, nu mai arată ca un om, fără braţe, fără picioare, tot ce ai în burtă iese afară, cu faţa în pământ, dacă nu se mai mişcă, şi o maşină trece peste ea şi o împinge în crăpăturile drumului, sau

oasele care se frâng. Cu zgomot să trezească tot oraşul. Nu vreau să văd cum totul se crapă şi se face praf. Aş sta în patul meu cu ochii în tavan şi nu aş mai putea niciodată dormi. Stau cât pot să rezist pe un scaun. Pentru că am permanent asta în faţa ochilor. Nu o să mai pot adormi niciodată.

LINUS: Şi eu?

SARA: Tu eşti o bestie. LINUS: Nu.

SARA: Trebuie să deschizi fereastra. LINUS: Nu pot.

SARA: Ce?

LINUS: N-am meritat aşa ceva.

SARA: Gândeşte-te că sunt numai oase. LINUS: Vrei să mă torturezi.

SARA: Cu lucruri din astea nu glumesc.

LINUS: Se poate vedea aşa ceva de la înălţimea asta? SARA: Cu siguranţă e o mare porcărie.

LINUS: Nu vreau.

SARA: E linişte. Poate că şi-a pierdut numai echilibru. Poate că nici nu voia să sară. Poate că nu a fost decât un nenorocit de accident. Poate a căutat numai ceva pe afară.

LINUS: Stai liniştită. Nu faceţi decât să strici şi mai mult lucrurile.

SARA: Mă gândesc numai. LINUS: Nu văd pe nimeni.

SARA: Şi acum deschide cu grijă fereastra. (Linus *deschide fereastra prudent*) Cu grijă am spus.

LINUS: N-ai decât s-o faci şi singură, dacă tot fac totul fals.

SARA: E departe bine ceea ce trebuie să vezi. (*Linus mai deschide un pic fereastra*)

LINUS: Am ştiut de la început. Totul e ud. E o umezeală cleioasă.

SARA: Acum trebuie să strigi. LINUS: Ce trebuie să strig?

SARA: Hallo! E cineva? LINUS: Hallo! E cineva?

SARA: Nu aşa de tare! Nu trebuie s-o sperii. LINUS: Hallo! E cineva?

SARA: Nu aşa încet! Nu te poate nimeni auzi. LINUS: Nu-i nimeni.

SARA: Zace cineva pe jos? LINUS: Nu.

SARA: Imposibil.

LINUS: Nu-i nimeni. Vino-n-coace. SARA: Dar…

LINUS: Ce ţi-am făcut? Spune-mi, ce ţi-am făcut? Ok. Pleacă. Pleacă unde vrei. Du□te în pivniţa ta! Rămâi singură. Repetă mereu cuvintele tale. Când vorbeşti cu alţi oameni, alegeţi unii pe care nu o să-i mai vezi niciodată. Să nu-ţi pese de timp. Să nu-ţi pese de viitor. Să nu pomeneşti niciodată cerul. Uită că există stele, aruncă-le la gunoi! Mergi clătinându-te de una singură! Nu te dărui nimănui! Şi pentru Dumnezeu nu mai te ruga nimănui pentru nimic. Nu te ruga pentru nimic. Sări peste toate găurile. Şi mai ales nu te dărui nimănui până nu ai părăsit de tot lumea asta.

SARA: Au, mă doare!

LINUS: Ia-ţi lucrurile şi cară-te. SARA: Lasă-mă-n pace!

LINUS: Ce mai cauţi aici?

SARA: Dacă mă loveşti de perete trimit poliţia după tine!

LINUS: Şterge-o! Ia-ţi catrafusele şi cară-te! SARA: Nu mai vin niciodată pe aici!

LINUS: Foarte bine!

SARA: Ar trebui să mergi la spital.

LINUS: Hai, îmbracă-te cu ceva. Altfel o să te îmbolnăveşti.

SARA: Ai înnebunit de-a binelea. LINUS: Ţine-ţi gura.

SARA: Au!

LINUS: Ar trebui să te îmbraci. SARA: Bucuroasă.

LINUS: Minunat!

SARA: Nu mai vorbi ca un idiot!

LINUS: Atunci o să-ţi spun altceva. Nu o să mai găseşti niciunul care să ţină la tine aşa cum am ţinut eu. Ai pielea lăsată şi miroşi urât. Alte femei au un corp moale. Eşti mult prea uscată.

SARA: Nu vreau să ascult! LINUS: Bine!

SARA: Bine! LINUS: S-a terminat!

SARA: Era de mult terminat! LINUS: Închide-ţi

paltonul.

Scena 8

În faţa ferestrei de la etajul 5 stă o femeie.
SARA: Deci.
LINUS: Deci.

Femeia bate în geam.
LINUS: Ce face aia acolo?

Femeia bate în geam.
SARA: Nu vrei să deschizi? LINUS: Dacă-i o nebună?
Femeia bate în geam.
LINUS: Rex, arată ce poţi! (*nu se aude niciun lătrat*) Nu latră decât pentru haleală. Pleacă! Pleacă! (*Linus face din braţe mişcări de aripi*)
SARA: Arăţi ca un tâmpit. LINUS: Mulţumesc.
Femeia bate în geam.
LINUS: Huş, huş!
SARA: Nu mă pot uita la aşa ceva. LINUS: Aici nu intră nimeni.
SARA: Vrei s-o laşi acolo să bată mai departe în geam? (*tăcere*)
LINUS: O să las rulourile. SARA: Ce tot vorbeşti acolo.
LINUS: Nu suntem acasă. A greşit adresa. SARA: Ce zice?
LINUS: Nu aud nimic.
SARA: Ar trebui s-o laşi să intre. LINUS: Nu ştiu de ce aş face-o.
SARA: Ce întrebări mai poţi să-ţi pui. LINUS: Plecaţi la dumneavoastră acasă.
SARA: Nu te poate auzi. LINUS: Uite că asudă.
SARA: A început din nou să plouă. LINUS: Oamenii marilor metropole. SARA: Deschide odată!
LINUS: Nu avem nevoie de nicio vizită în clipa asta. Poate să apară, dar poate să-i dispară la loc.

SARA: S-o fac eu?

Scena 9

Sara deschide fereastra.

FEMEIA: Pe aici pe undeva e o pasăre. O vrabie, sau aşa ceva.

LINUS: Poftim!

SARA: Ce mai e şi asta?

LINUS: Nu mă duci dumneata cu şmecherii ieftine, ai priceput? Cu toate şicanele. E la modă acum.

FEMEIA: Sunt o laşă. Îmi tremură genunchii. Se poate să mă aşez? Numai o clipă.

LINUS: Ce?

SARA: Ar trebui pur şi simplu s-o ajuţi! Chiar nu ai niciun pic de inimă?

LINUS: Dacă aş avea i-aş da să se aşeze pe un ziar vechi, dar nu am niciun fel de inimă.

FEMEIA: Era aşa de mică. Vrabia.

LINUS: Ce dragoste cuceritoare pentru natură!

FEMEIA: Cum mai ţopăia, ca şi cum nu ar fi avut altceva de făcut pe lumea asta. Vin cu mine, dacă te iau? Încotro cu ţopăitul ăsta? Nu mai vreau, nu te mai iau. Acum s-a terminat.

LINUS: Mai e ceva? SARA: Ad-o înăuntru. LINUS: I-ai văzut mâinile?

SARA: Nu face nimic, pentru Dumnezeu…

LINUS: Nu am văzut niciodată mâini mai murdare. Nu mi-am putut închipui că aşa ceva există. Mâini atât de mizerabile.

FEMEIA: Îmi tremură genunchii. Nu sunt obişnuită. Asta-i. LINUS: Nu vreţi să vă întoarceţi acasă?

FEMEIA: Iar a apărut. LINUS: Asta glumeşte cu noi!

FEMEIA: Poftim? (*femeia alunecă de pe pervazul ferestrei. Sara îi întinde mâna şi o ajută să intre în locuinţă. Linus stă şi se uită*) Vă rog să nu atingeţi. (*Sara îi aduce femeii un prosop. Linus stă şi se uită*)

LINUS: Oare de ce nu poate să spună Bună seara ca oamenii normali? (*Linus se uită la ea fără să se mişte din loc*)

FEMEIA: De două ori mi-au îngheţat genunchii. Ar fi trebuit să-mi pun nişte mănuşi. Dar e exagerat să afirmi că e ger.

LINUS: Alţii trebuie să-şi pună mănuşi ca să apuce, să vă adune, când o să ajungeţi jos.

FEMEIA: Toate acoperişurile sunt acoperite cu o ceaţă rece. Noiembrie îşi arată cele mai tari părţi ale caracterului.

LINUS: Ar fi putut fi o seară frumoasă. (*tăcere*)

FEMEIA: Se uită la mine de parcă ar vrea să mă pocnească. SARA: Aşa face mereu.

LINUS: Aşa o tâmpenie. SARA: Iar începi.

LINUS: Sara!

SARA: Acum vrea s-o şteargă în Mexic, şi vrea să mă ia şi pe mine, pentru că lui nu-i mai place aici. Toţi ceilalţi sunt vinovaţi că a ajuns aici.

LINUS: Nu vreau să fiu obligat să trăiesc într-o societate tâmpită care aer o politică şi mai tâmpită! Aşa nu se mai poate trăi! Asta nu mai are de mult nimic de-a face cu Viaţa!

SARA: Lumea a treia trăieşte şi ea! LINUS: Sara!

SARA: Du-te şi fă bagajele! Acolo sunt biletele, pe masă! (*Sara vrea să ia biletele, Linus o apucă de braţ*)

LINUS: De ce faci asta? De ce faci asta acum cu mine? SARA: Fac ce anume?

LINUS: Te apuci să vorbeşti cu oameni străini despre mine. SARA: Despre vreme discuţi cu oameni străini.

LINUS: Vremea nu are importanţă! SARA: Ceva de băut?

LINUS: Vrei să mă provoci? SARA: Ţine de regula jocului. LINUS: Ea nu-i invitată.

SARA: Ai putea să te culci, sau să faci bagajele, pentru călătoria ta. Sau poţi să te încui în cămara pentru mături până dispari cu totul.

LINUS: Protestez.

SARA: Pentru că eşti un idiot.

LINUS: Nu mai vreau să te văd pe aici!

FEMEIA (*începe să sughiţă*): Cum stăteam eu afară, m-a cuprins dintr-o părerea de rău pentru aia care vor trebui să mă strângă de pe jos. Ce bine dacă apucam să sar! Oare de ce nu am sărit? Unul ca dumneavoastră m-ar fi împins cu mătura în tomberon şi ar fi spălat după mine cu furtunul.

SARA: Sărmana femeie!

LINUS: Unul ca mine? Ce ar fi făcut?

SARA: Iar începi? Eşti un om agresiv! Nu te plac şi nu îmi place felul ăsta de viaţă.

LINUS: Viaţa mea nu-i o farfurie de mâncare pentru copii! O dată şeful meu mi-a zis să mă duc să vărs. În biroul lui nu voiam. Hai cu trenuleţul morţii, mi-am spus eu. Deci mă urc în el, şi brusc lângă mine stă şeful. A trebuit să înghit tot la loc! Toată mizeria! Eu sunt cel năpăstuit! Eu sunt victima! (*Linus aruncă în perete o fotografie înrămată, cioburile se împrăştie în toate direcţiile*) Calul nu trebuie decât biciuit ca lumea! Săi împingi încet pintenii, ca să îşi ia un avânt puternic, dar în primul rând să-l laşi să fugă cu toată viteza! Nu-i de mirare că toţi care nu au un ţel fug care unde văd cu ochii! (*Linus mai aruncă o fotografie de perete. Cioburile se împrăştie în toate direcţiile*) Şi nimeni nu-mi aduce nicio mătură!

SARA: Încetează!

LINUS: Şi mereu imaginea unui cuţit uriaş care se mişcă dintr-o parte în alta, aproape mecanic, şi taie la fiecare mişcare bucăţi subţiri din câte unul, care fuge de el, când începe să-şi facă tot felul de gânduri tulburi. (*o apucă pe Sara de braţ şi o trage la el*)

SARA: Au.

LINUS: Ce-am făcut?

SARA: Vezi că-mi rupi şira spinării!

LINUS: Nu am habar de multe lucruri, dar împreună cu tine şi cu puştiul o să pot să evoluez, să stăpânesc din nou situaţia. Am devenit atât de slab în ultimul timp, dar asta nu a fost vina mea!

SARA: Ce mai înseamnă şi asta acum?

LINUS: Toţi cei căsătoriţi, pe care noi îi cunoaştem, sunt fericiţi. Asta nu pot să pricep!

SARA: Dă-mi drumul! FEMEIA: Dă-i drumul!

LINUS: Nu te băga că altfel o să vezi tu! FEMEIA: Nu mă atinge!

SARA: Îmi faci mai mult rău decât toate bolile mele la un loc!

LINUS (*îi dă drumul Sarei*): De ce? (*tăcere*) Cândva o să trebuiască să se aranjeze toate lucrurile.

SARA: Linus! (*Lătrat de câine*)

LINUS: Nu acum, acum trebuie să mă gândesc! FEMEIA: A mai auzit cineva? Aici a lătrat cineva.

LINUS: Linişte! (*tăcere. Linus vine cu o sticlă de vin*) Trebuie să alung crampa din minte. (*Linus deschide fereastra. Pune un picior pe pervaz*)

SARA: Ce faci acolo? LINUS: Schimb ceva.

SARA: Trebuie să ai forţă ca să ţii asta? LINUS: Trebuie să mă iei în serios!

SARA: Lapte! LINUS: Ce?

SARA: Ar trebui să bei lapte ca să îţi vii în fire.

LINUS: Nu am fost niciodată într-un ospiciu, aşa că sunt normal.

FEMEIA: Poate că ar fi mai bine să veniţi să vă aşezaţi aici lângă noi.

LINUS: Dacă acum aş sări, ţi-ar păsa?

FEMEIA: Dacă sare, ştiţi că dedesubt e o fundătură? LINUS: Ştiu.

FEMEIA: Poate ar fi mai bine să faceţi cale întoarsă. LINUS: Dacă aş sări, ţi-ar păsa?

FEMEIA: Şi dacă acum sare cu adevărat?

SARA: Aşa de departe nu a ajuns. Din cauza unui stomac stricat şi a unui cap plin de aiureli nu sare nimeni pe fereastră.

LINUS: Şi dacă acum nu văd nicio altă soluţie?

FEMEIA: Totu-i din cauza mea. Totu-i din cauza mea. Totu-i din cauza mea. Mereu mi se întâmpla.

LINUS: Gândeşte-te unde ai fi ajuns dacă nu aş fi

existat eu, dacă eu nu aş fi fost!!

SARA: La Hollywood!!!

Scena 10

Linus stă pe pervazul din afară cu un picior, şi se ţine de rama ferestrei. Plouă în valuri. Femeia stă şi sughiţe. Sara îşi aprinde o ţigară.

SARA: Aerul proaspăt o să-ţi facă bine.

FEMEIA: Asta mi se întâmpla mereu. Dar ce pot să fac, e aşa o obişnuinţă. Nu sunt de loc atentă.

SARA: Şi acum?

LINUS: Ar fi fost aşa de simplu să-mi dai un răspuns pozitiv. Un DA răspicat.

SARA: Cu siguranţă nu o să-ţi mai spun a doua oară da.

LINUS (*se caţără şi cu al doilea picior pe pervazul exterior*): Tu îmi aparţii numai mie!

SARA: Te rog termină cu absurdităţile!

LINUS: Îmi aparţii numai mie, din cap până-n picioare! SARA: Hai, vino-ncoace.

LINUS: Vino tu aici! SARA: Vino-ncoace!

LINUS: Nu trebuie să mă întristezi tocmai acum! SARA: Vreau ca tu să vii aici.

LINUS: Nu a fost nicio întâmplare, faptul că noi ne-am întâlnit. Eu am venit în lume pentru tine! Numai pentru tine!

SARA: Pune-te în genunchi aici! Te rog să îngenunchezi aici!

LINUS: Am nevoie de tine, asta e limpede că am avut întotdeauna nevoie de tine.

SARA: Mi-e teamă.

LINUS: Mie nu mi-e teamă. Ar trebui să fie pe dos?

FEMEIA: Dacă nu aş avea nişte dureri cumplite v-aş putea ajuta. Mă trec junghiuri din talpa piciorului până în cap, nu mă pot opri să nu gem, ochii îmi sunt plini de lacrimi.

LINUS: Ştii că ar trebui să-ţi împachetezi nişte

lucruri grele?

SARA: Hai, că nu mai e nostim.

LINUS: Vreau să vii cu mine! Tu şi eu, şi nimeni nu are dreptul să ne despartă. Tu şi eu. Tatăl şi fiul. Asta are viitor.

SARA: Lasă copilul în pace! Lui îi e bine!

LINUS: Uită-te în jur, ce poţi să mai găseşti pe aici? Totul e înghiţit de mlaştină!

SARA: Tacă-ţi gura! Copilului îi merge minunat! LINUS: Şi dacă sar?

SARA: Îţi ordon să vii imediat aici, înăuntru!

LINUS *pendulează pe pervaz de pe un picior pe altul.*

FEMEIA: Care parte credeţi că nu a înţeles-o? SARA: Imediat!

LINUS (*stă pe pervaz şi se gândeşte*): Dă-mi te rog mâna.

E aşa de alunecos.

FEMEIA: Nu mă pot mişca. Sunt îngrozitor de sensibilă la curent.

SARA: Aş fi vrut să locuiesc la parter. Înţelegi?

LINUS: Aşa o tâmpenie, ţi-am mai spun odată, doar avem lift la dispoziţie. (*Sara se apropie de Linus*)

SARA: Simt cum mă cuprinde ura, fie că vreau sau nu!

LINUS: Sunt aşa cum sunt, altceva nu am! (*Sara întinde mâna vrea să-l ajute să intre în cameră*)

FEMEIA: Limba mi-e grea.

Scena 11

Linus îşi pierde pentru un moment echilibru, se pare că va aluneca. O prinde cu putere pe Sara de braţ. Se lasă pe spate încercând s-o tragă lângă el, se ţine strâns de ea. Sara se ţine cu toate puterile de calorifer. Sara scoate un strigăt, Femeia scoate şi ea un strigăt scurt.

LINUS: Întotdeauna am suferit din cauza asta. Din

cauza acestor imagini oribile. Eu am să pregătesc mâine micul dejun şi tu vei…

SARA: Nu am niciun chef să crăp odată cu tine! LINUS: Ai dificultăţi de înţelegere a situaţiei!

SARA: Nu mai pot să mă ţin!

FEMEIA: Trebuie făcut ceva. Trebuie făcut ceva.

LINUS: Sper că nu te îndoieşti că noi doi suntem făcuţi unul pentru altul. Ne e scârbă de lumea asta.

SARA: Linus!

FEMEIA: Ce întorsătură au luat lucrurile! SARA: Ajutor!

FEMEIA: Nu mă pot mişca! Nu mă pot mişca! SARA: Linus!

LINUS: Ce frumos e aici afară! Am stat tot timpul în mirosul ăla pentru că nu am lăsat aerul proaspăt înăuntru!

SARA: Îmi rupi mâna! LINUS: Eziţi, eziţi mereu! SARA: Eşti nebun!

LINUS: Vreau să fim fericiţi, în rest nu ai decât să crezi despre mine ce vrei.

SARA: Mi-ai făcut un copil, javră ticăloasă ce eşti! Ar fi trebuit să iau o pernă noaptea şi să te sufoc în somn!

LINUS: Orgasmul îl simte fiecare de bunăvoie!

FEMEIA: Nu pot să mă mişc! Nu pot să mă mişc! Aşa mi se întâmpla mereu!

LINUS: În clipa asta vreau să vii lângă mine! SARA: Nu.

LINUS: Nu mă poţi lăsa singur tocmai acum, nu poţi să-mi faci una ca asta! Nu vei putea supravieţuii fără mine!

SARA: Îmi rupi mâna! LINUS: Nu-ţi dau drumul! SARA: Ajutor!

FEMEIA: Ah, nu astăzi!

LINUS: Trebuie să vedem cum trecem dincolo! FEMEIA: Ah, nu astăzi!

Scena 13

Femeia îşi frânge mâinile.

FEMEIA: Trebuie să fac ceva! Trebuie să fac ceva!

(*dă peste cap restul sticlei de vin pe care Linus a lăsat-o lângă ea*) Ceva aici se întâmpla greşit. Nu pot să mă mişc. (*femeia soarbe ultimele picături din sticlă*) Să ridic receptorul şi să formez un număr. (*se pune în faţa telefonului şi se uită la taste*)

SARA: Cablu! FEMEIA: Acum nu!

SARA: Nu mai pot să mă ţin! (*femeia înţepeneşte uitându-se fix la telefon*)

FEMEIA: Se ridică receptorul şi se formează numărul. Îmi curge apa în rotule. (*câinele latră*) Tacă-ţi fleanca, ticălosule!

LINUS (*încearcă s-o tragă cu forţa pe Sara lângă el pe pervaz. Femeia se uită fix la telefon*): Ce a fost odată unit, rămâne împreună!

SARA: Sub nicio formă! LINUS: Ce vrei să fac fără tine?

FEMEIA: Oribil. (*Femeia ia receptorul în mână*) LINUS: Nu mă asculţi? (*se bate violent la uşă*) VOCE: Poliţia!

FEMEIA: A mers repede!

VOCE: O femeie stă pe fereastră afară! FEMEIA: Unde?

LINUS: Vino! Nu există nimic mai rău pe lume decât să rămâi singur cu tine!

SARA: Să fii împreună cu tine!

FEMEIA: Nu pot să fiu femeie care stă pe pervaz, e altul care stă în faţa mea!

LINUS: Nu reuşesc nimic fără tine! SARA: Ai tulburări de comportament!

FEMEIA: Mai e pe undeva o femeie pe acoperiş. Totul e atât de deprimant. Totul e atât de deprimant.

SARA: Mă doare!

LINUS: Nu vreau! Nu vreau! SARA: Dar o faci! Cară-te!

VOCE: Am fost informaţi de trecători că o femeie stă afară pe pervaz.

FEMEIA: Unde?

SARA: Asta mă termină! Ajutor! VOCE: Venim

înăuntru!

Linus lasă mâna Sarei. Sara cade pe spate. Femeia descoperă cablul tăiat de la telefon.

FEMEIA: Mă gândeam eu.

Sfârşit

Cum aş a, Ohio?!

de *Gabriel Barylli*

Subiect:

Martin şi Maria, doi oameni care s-au fript în ceea ce priveşte legăturile şi căsătoria, se cunosc la un vernisaj.

Faţă de Andreas, cel mai bun prieten al lui, care, la rându-i, se află într-o fază în care nu-şi doreşte nicio relaţie, Martin se aruncă cu toată puterea, uită ceea ce şi-a promis şi îndrăzneşte să facă un pas dincolo de „zona de siguranţă" şi se aruncă cu ochii închişi în noua iubire. De data asta nu va mai ateriza forţat în sala de tribunal la divorţ, şi înainte de căsătorie îşi va analiza toate amănuntele relaţiei cu un terapeut.

Şi Maria, căreia cea mai bună prietenă, Clarabella, îi aminteşte răspicat de ultimele „lupte" din ultima legătură, vrea să mai încerce încă odată.

De ce să nu fie posibil, odată în viaţă să menţină o relaţie normala între două persoane egale în drepturi la acelaşi nivel şi la aceleaşi pretenţii?

Martin şi Maria îi conving pe scepticii lor prieteni şi îi roagă să le fie martori la căsătorie. Dar, peste trei ani se află în faţa ruinelor proprii lor căsnicii. După nesfârşite certuri din cele mai banale, discuţii sterile şi recunoaşterea faptului că celălalt îşi înţelege greşit partenerul, se adresează din nou avocaţilor. Acum nu mai pot fi de ajutor nici Andreas, care între timp trăieşte fericit alături de o păpuşă de plastic, şi nici Clarabella care îşi mărgineşte legăturile la o relaţie pe internet cu cineva din

Ohio. Nimeni nu mai poate face nimic.

Căsnicie este desfăcută în bună înţelegere de ambele părţi. Dar în loc de un împăciuitor „Rămâi cu bine” cei doi se implică din nou într-o ceartă, 11 luni după divorţ. Certa matrimonială se aprinde din nou de data asta cu cele mai nemiloase arme, la modul propriu. În urma unei certi violente, în care Martin scoate ca un isteric pistolul. Se declanşează două focuri. Cei doi cad atinşi mortal, unul peste altul. Foşti martori de la ceremonia nupţială stau fără grai în faţa mormântului celor doi. Cum de s-a ajuns aşa departe? „Orice altceva ar fi fost probabil prea plictisitor, ceva ar fi lipsit”, o alină Andreas pe Clarabella, „şi pot să vin cu tine la Ohio”. „Ohio? De ce?”

Scena e complet goală în afara unui cub verde, mare de cam 2 metri pe 2

*Acest podest va fi de-a lungul piesei folosit ca pat, masă, bancă, operă de artă. La stânga şi la dreapta se mai află două fotolii. Muzica****: Elina Mozart-Arie „che cosa e amore”****. Se luminează. Andreas apare păşind lent pe scenă şi se aşază gânditor într-o parte. Maria şi Martin nu îl vor baga în seamă. Odată cu intrarea lui auzim cearta orbilă în spatele scenei: Martin loveşte în uşa Mariei şi urlă.*

MARTIN: Deschide, deschide… deschide odată rahatul ăsta de uşă! DESCHIDE!!! *(etc.)*

MARIA: Dispari! Cară-te! Nu vreau să te mai văd! Nu mai vreau să te văd! Cară-te!!

MARTIN: Deschide odată rahatul ăsta de uşă! Deschide!

Deschide uşa! MARIA: Dispari!!!

MARTIN: Deschide sau sparg uşa!! O să fac ţăndări rahatul ăsta de uşă!! O sparg şi o să fac praf tot ce îmi cade în mâini!!! Deschide!

MARIA: Dispari!!

MARTIN: Deschide! O sparg! *(se aruncă ameninţător în uşă)*

MARIA: Oricum n-o să fii în stare de aşa ceva, neputincios, nenorocit! Ticălosule. Slăbănogule!! Împuţitule!

MARTIN: Aşteaptă! Aşteaptă numai, tu, bestie!

Nemernico!! *(uşa începe să cedeze)*

MARIA: Ajutor!!!

MARTIN: Ei – cine acum slăbănogul?!! Acum pot să intru!! Şi am să intru!!

Maria fuge pe scenă apucă un telefon.

MARIA: Chem poliţia! *(formează panicată numărul)*

MARTIN: Ăştia oricum nu te mai pot ajuta! (*Un trosnet infernal. Martin intră prin uşă)*

MARTIN: Aahh!!!

MARIA: Ajutor! Ajutor! Ajutor!

MARTIN: Au! Să fie al dracului... Au! Au! *(apare clătinându-se pe scenă şi se ţine de un umăr)*

MARIA: Ajutor!!! Ajutor!! Dispari!! MARTIN: La naiba. Au!! Au!

MARIA: Da! Hallo, Maria... aici! Eu... am fost atacată...

Veniţi repede...

MARTIN: Au... Dumnezeule! Aua!! Of, Doamne – mi-am rupt clavicula...

MARIA: Ce?! Ce?! Eu... Pentru Dumnezeu...

Steinwegstraße 4! Uşa

11! Scara 2! Etajul 4, în spatele casei... trebuie să luaţi liftul...

— Ce?!

MARTIN: Mor!!

MARIA: Nu! în spate...

— Etajul 4, nu etajul 2.

— Vrea să mă omoare!

MARTIN: Of, Doamne!!

MARIA: Bărbatul meu! Ce naiba!!!

— Ce?! MARTIN: *(urlă)* Fostul soţ... Fost! Fostul soţ! MARIA: Tacă-ţi gura – nu înţeleg nimic!

MARTIN: Au! *(se întinde pe pat)*

MARIA: Da – fostul meu bărbat. A intrat cu forţa.

Nu!!!

Nu

Stemweg!! STEIN – weg!! Steinwegstraße 4!! Ce?! Ce?! MARTIN: Am nevoie de un pahar de apă!!

MARIA: Eşti înarmat?!! MARTIN: Da!! Of Doamne!

MARIA: Da, e înarmat – Ce?! Ce?!! Da – veniţi odată, pentru Dumnezeu!

(lasă receptorul să cadă). Eşti un…

— Ce eşti tu?!

— Cu ce?!

MARTIN: Oh… Oh… Dă-mi ceva de durere – mă doare al naibii!

MARIA: Cu ce?! MARTIN: Ce?!… Ah…

MARIA: Cu ce eşti înarmat?!!

MARTIN: Vrei deja să vezi – te omor! *(scoate revolverul, care îi cade pe jos, pentru că umărul îl doare foarte tare)* … Au!

MARIA: Ce faci – Ce mai e şi asta?! Ce-i asta?!! *(se apleacă după revolver)*

MARTIN: Dă-l încoace!! MARIA: De unde îl ai?!

MARTIN: Nu te priveşte! – suntem divorţaţi!!

— Dă-l încoace!

MARIA: Nu! Nu!

MARTIN: Îmi aparţine! Dă-l încoace!! *(se ridică în picioare, se apleacă spre ea)*

Dă-l încoace!

MARIA: Eşti nebun! Eşti nebun!!

MARTIN: Au trecut clipele în care tu mă puteai face în toate felurile şi eu te lăsam – Dă-l încoace! Dă-l încoace!

MARIA: Nu! *(se încaieră pe armă)*

MARTIN: Scroafa naibii, dă-l încoace!

MARIA: Lasă-mă! Dă-mi drumul nemernicule! *(cad pe pat)*

MARTIN: Au!!!

MARIA: Ai grijă la umăr! Coboară! *(el stă întins şi nu se ridică)*

MARTIN: Tu eşti vinovată! Eşti vinovată! Eşti vinovată de tot şi toate!!

Tu – numai tu… *(se încaieră)*

MARIA: Ba tu eşti vinovat… Tu… Tu… E vina ta!!

Aceste învinuiri atât de diferenţiate vor fi repetate până când se va ajunge la strigăte, şi până se va declanşa o împuşcătură. O scurtă pauză. Martin se ridică şi geme.

MARTIN: Eşti nebună? Eşti nebună? M-ai omorât. Eu… eu… eu… eu…

MARIA: Martin!… Martin!!

MARTIN: Mor… Mor… Nu pot să cred una ca asta!… Eu… mor… tu… tu… *(cade peste ea, se aude a doua împuşcătură, Maria e atinsă)*

MARIA: Nu!! Oh… Oh Dumnezeule! Ai şi tu odată grijă! Ai grijă totuşi… au… tu… tu… Idiot… tu… *(încearcă să se elibereze, dar puterile ei sunt paralizate, moare)* … tu… tu… Idiot… (*amândoi sunt morţi*)

Muzica se termină. Andreas îşi aprinde o ţigară şi respiră adânc. Vorbeşte publicului.

ANDREAS: Nu-i îngrozitor?… Ha… Deci eu, personal… găsesc aşa ceva îngrozitor… oribil… şi mai eşti şi cu mâinile legate, nu-i aşa?! Absolut fără nicio soluţie…

— Doi oameni maturi!

Inteligenţi, eleganţi, cu un venit respectabil, culţi! „Destinul ca şansă!” „Boala ca soluţie!” „De la Eu la Tu!” – Totul a fost studiat – totul pe degeaba. Hârtia e răbdătoare.

„Iluminării îi este indiferent cum ajungi la ea”. Şi apoi: aşa ceva. De ce? se întreabă toţi. De ce… „Karma”… ha!

Ca observator din afară îţi este uşor, nu? Deci… mai uşor. Omul se uită cum două trenuri expres se repede într-un tunel, în care nu e loc decât pentru unul… şi doreşte să strige: Opriţi! Opriţi, macazul!! Aţi uitat macazul în poziţia greşită!! Dar trenurile se reped înainte aşa de tare, încât strigătele nu pot fi auzite. Niciunul… Dimpotrivă: acela care stă în tren, crede că acel macaz poziţionat greşit e de fapt… ceva plin de viaţă… de temperament… şi de pasiune… Mda… fie! Nu trebuie să se termine de fiecare

dată aşa… dar… s-ar putea ca celelalte mari iubiri să nu aibă la îndemână un revolver… Şi atunci ce rămâne? Speranţa la o viaţă următoare?… Sau, ce?

Priveşte pe cei doi morţi. Aceştia se ridică încet, îşi pun hainele în ordine şi se aşază pe marginea patului. Fredonează:

MARIA: „Time to say goodbye…”

În timp ce cântă se întrerup, se ridică şi îşi strâng mâna.

MARIA: Acum e totul aşa de uşor, nu-i aşa? MARTIN: Da, aşa de uşor…

MARIA: Oare de ce nu am putut să murim mai devreme?! MARTIN: (*zâmbind*) Tocmai am făcut-o…

MARIA: Da? Când?!

MARTIN: Atunci când mi-ai frânt inima.

MARIA: (*zâmbind*) Eu… ţi-am frânt inima? Bine dragul meu, dar TU mi-ai frânt inima…

MARTIN: Da? MARIA: Da!

MARTIN: Atunci mi-ai frânt-o şi tu… – ha! MARIA: Da?

MARTIN: Da…

MARIA: Hm… o prostie…

MARTIN: Da… de fapt voiam cu totul şi cu totul altceva… MARIA: Şi eu la fel… cu totul altceva…

MARTIN: Poate data viitoare…

Merg mână în mână spre fundul scenei, îşi zâmbesc şi pleacă unul la stânga, altul la dreapta. Andreas începe să fie nerăbdător.

MARIA: Da… poate.

MARTIN: Crezi că o să ne mai revedem? MARIA: În 11.000 de ani… poate.

MARTIN: O nimica toată… (*zâmbeşte*)

MARIA: Mai am încă nişte socoteli neîncheiate cu tine…

(*zâmbeşte*) MARTIN: Şi eu cu tine…

MARIA: Ok, rămâi cu bine!

MARTIN: Şi acum ce ai de gând să faci? MARIA: Merg spre Lumină.

MARTIN: Păi tocmai asta voiam să fac eu… MARIA: Eu am spus prima…

MARTIN: (*zâmbeşte*) Ha… Bestie… MARIA: (*zâmbeşte*) … Idiot… *(ies amândoi)*

ANDREAS: Ei, de ajuns!! Dacă mă întrebaţi pe mine toată pălăvrăgeala asta cu reîncarnarea… nu ştiu… e aşa o chestie… aşa o amestecătură de toate pentru toţi numai să te zăpăcească de cap… e pentru leneşi.

Aici să cânte muzica! Acum! A trăi lenevind, şi să arunci răspunderea faptelor pe întâmplarea că acum 2.873 de ani au pus prea multă sare în supa lui Nabucudonosor şi de aia i-au biciuit… Dovada ar fi semnele din naştere de pe umărul stâng… Şi cel care a dat cu biciul pe atunci în reîncarnarea asta va pune el prea multă sare în supă… Totul e o tâmpenie curată! Adevărul este: merge, atunci când merge – şi dacă nu mai merge, nu mai merge… acum şi aici!

Toate bune… poate totuşi că este aşa… şi într-o bună zi ne vom reîntâlni. La porţile cerului. Dar până atunci am să pun mereu întrebarea: Cum a fost posibil să se ajungă atât de departe?! Până la omorul reciproc?! Poate o să găsim o soluţie împreună. Dar pentru asta ar trebui să privim lucrurile de la început, de la primul strigăt – ca să spunem aşa.

Andreas a aranjat patul pe ultimele fraze şi s-a aşezat la loc

ANDREAS: A fost odată o zi în care cele două persoane cultivate, citite, arătând bine… s-au întâlnit la un vernisaj în centrul oraşului. (*scoate un catalog al expoziţiei)*

Se cunoşteau de 17 ani şi s-au întâlnit din nou într-o epocă în care el nu era legat de nicio femeie. Şi atunci s-au întâmplat următoarele:

Martin se apropie de Andreas, care se uită în catalog.

MARTIN: Pur şi simplu nu mai vreau, mă înţelegi… Nu mai vreau, nu mai vreau. Nici nu pot să-ţi spun, cât de bine mă simt, în sfârşit să fiu singur, în propriul meu pat, atunci când mă trezesc.

ANDREAS: Mhm…

MARTIN: Să mă trezesc încet… să mă întind… să mă gândesc… să surâd zilei…

ANDREAS: Mhm…

MARTIN: Să fiu pur şi simplu destins… destins şi liber… Fără să mă mai întreb din zori, în timp ce mă pitulesc pe partea stângă a patului, dacă a apărut deja sindromul premenstrual sau nu e decât ecoul fazei postmenstruale care se aseamănă cu simptomele fazei premenstruale, şi care mă obligă să îmi măsor cu grijă fiecare cuvânt şi fiecare sentiment, ca să evit dizarmoniile.

ANDREAS: Mhm… Aha…

MARTIN: „Aşa – aşa”… ANDREAS: Hm?

MARTIN: „Aşa – aşa”! Ai uitat: „Aşa – aşa”! Ştii care au fost ultimele indicaţii de la Susanne înainte să se termine de tot?

ANDREAS: Hm?

MARTIN: „Mhm… Aha… Aşa – aşa „ANDREAS: Hm? (*se uită din nou în catalog*)

MARTIN: „Mhm… Aha… Aşa – aşa”… Citise într-un îndrumător în lupta dintre sexe, că bărbaţii vor mereu să dea câte un sfat, atunci când la femei apare câte o problemă. Noi vrem să dăm un sfat şi să oferim o soluţie, când de fapt comoara noastră vine cu un necaz despre care vrea să vorbească până în cele mai mici amănunte.

ANDREAS: Aha…

MARTIN: Şi exact asta este fundamental greşit. Ele nu vor nicio soluţie – ele vor numai să vorbească. Să vorbească fără oprire până când totul se repetă şi se repetă ca şi moara unei rugăciuni şi plângeri despre toţi şi toate – şi noi, şi noi ar trebui să nu oferim nicio soluţie. Ar trebui numai să ascultăm plini de înţelegere şi să spunem numai „Mhm – Aha – Aşa – aşa”.

ANDREAS: Mhm… o nebunie! MARTIN: Aşa ceva ar

fi deja prea mult! ANDREAS: Aha…

MARTIN: Mai bine… Dar cu simţire adevărată în glas!

ANDREAS: Aşa – aşa…

MARTIN: Exact… Ha… Şi toate ăstea le făceam eu… niciodată… din nou. Mă înţelegi!

ANDREAS: În sala 4 sunt expuse păpuşi în mărime naturală după Cindy Crawford şi Claudia Schiffer… de Estefan Dala Siera!

MARTIN: Păi du-te… ha… *(se aşază pe pat, Maria apare şi studiază un catalog)*

ANDREAS: Goale!

MARTIN: Nu – mai – am – nevoie – de – asta! ANDREAS: Ok – eu însă…

MARTIN: N-ai decât să te duci. ANDREAS: te găsesc aici…

MARTIN: Mă găseşti aici. *(Andreas iese)*

Martin stă visător pe pat şi începe să fredoneze: „Don Quijote”.

MARTIN: „To dream the impossible dream…” *(În timp ce cântă se ridică de pe bancă şi vine în faţa scenei cu mâinile larg deschise.)*

MARIA (*l-a ascultat zâmbind*): Minunat… dar staţi pe numărul 4.

MARTIN: Poftim?!

MARIA: Pe numărul 4. Aşa stă scris aici în catalogul expoziţei. (*Îi întinde catalogul, se apleacă peste podest şi arată un mic înscris de pe bara metalică.)*

MARTIN: *(citeşte din catalog)* „Numărul 4: Bancă în Muzeul de arte moderne.

Piele cu stofă şi lemn în prelucrare originală”?

MARIA: Exact acelaşi lucru stă şi aici! (*îi întinde plăcuţa*) Numărul 4!

MARTIN: Dar… arată la fel ca şi banca de vis-à-vis?!

MARIA: *(citeşte din catalog)* „Bancă de stat, este una din operele reprezentative ale lui Jost Schneiderhahn. Prin „Bancă de stat” Schneiderhahn ne aduce aminte de nivelul

percepţiei conştiente, aşa cum o preluăm în viaţa de zi cu zi. Prin copierea 1: 1 a băncilor care sunt aşezate în sălile de expoziţie... Prin „Bancă de stat" Schneiderhahn reuşeşte să producă o iritatare a convenţiilor. „Bancă de stat" este împrumutată de artist şi nu trebuie confundată cu o bancă de stat obişnuită..."

Martin ia plăcuţa din mâna ei şi dispare cu ea. Se reîntoarce.

MARTIN: Gata!

MARIA: Ce înseamnă „Gata"?

MARTIN: „Bancă de stat" este acum expusă acolo. Vă rog să luaţi loc!

MARIA: *(râde, se aşază)* Învârtiţi mereu lucrurile aşa cum vă convine dumneavoastră?!

MARTIN: Dacă după aceea o să strigaţi, atunci – Da! MARIA: Tare!

MARTIN: Practic! *(se uită unul la altul)* Şi? MARIA: Ce: „şi?"

MARTIN: Ce vă aduce în aceste preacuvioase săli într-o zi însorită, ca cea de azi?!

MARIA: Interesul... MARTIN: Pentru bănci?!

MARIA: Pentru un anume mod de a vedea lucrurile... MARTIN: Aha...

MARIA: Mhm... *(se uită unul la altul)* Şi Dumneavoastră? MARTIN: Claudia Schiffer!

MARIA: (*râde*) Ce??!

MARTIN: Deci... nu pe mine... pe prietenul meu de acolo... care tocmai îşi potriveşte ochelarii... *(arată într-o direcţie)*

MARIA: *(răsfoind catalogul)* Oh!... Oha!!... numerele 5 şi 6. MARTIN: Exact!

MARIA: Vinil pe o structură metalică – flexibile... MARTIN: În mărime naturală... visul lui.

MARIA: Claudia Schiffer?!

MARTIN: Nu... deşi e ea, îşi ţine totuşi gura! MARIA: Oha! *(râde)*

MARTIN: Mhm…

MARIA: Oare nu ar trebui să fim ceva mai indulgenţi cu femeile?

MARTIN: Mai realist?! MARIA: Experienţe proaste? MARTIN: Practica…

MARIA: Deja mama era prea posesivă, nu-i aşa? Tata lipsea des şi când era prezent, nu era de fapt accesibil la nivel emoţional. Mama dorea să înlocuiască partenerul şi îşi proiecta asupra Dumneavoastră aceasta dominantă imagine feminină de care v-aţi putut elibera numai printr-o distanţare cinică. Frumuseţea, da – dacă era accesibilă. Alte plângeri vă rog să nu depuneţi în cutia poştală.

— Da?!… Nu?!

MARTIN: Vorbiţi mai departe.

MARIA: Să nu mă înecaţi acum în vinil? MARTIN: Nu pare să fie necesar.

MARIA: Oh… mulţumesc! MARTIN: Vă rog…

MARIA: S-a nimerit?!

MARTIN: A fost cel puţin o analiză interesantă… MARIA: Ok… Lămuriţi-mă şi pe mine… *(Pauză)* MARTIN: De ce singură?!

MARIA: Poftim?

MARTIN: De ce aţi venit singură aici? Unde vă este bărbatul, prietenul, logodnicul, „admiratorul”… frizerul homosexual?

MARIA: … nu există. MARTIN: Nu?

MARIA: Nu…

MARTIN: Hm… cam tâmpit… Nu? MARIA: Ca în vacanţă.

MARTIN: Oh… Da… Exact…

MARIA: Te poţi întinde în voie în pat şi nu e nimeni care sforăie cât e noaptea de lungă…

MARTIN: Hmm…

MARIA: … şi nu e blocată nicio discuţie… MARTIN: Aha…?

MARIA: …şi nu se adoarme după ce se execută datoria celor cinci minute de sex…

MARTIN: Aşa – aşa…

MARIA: Aşa va să zică. MARTIN: Vorbim despre asta? MARIA: Nu… flirtăm.

MARTIN: Ha?… Hahaha! *(se ridică.)*

MARIA: Ce este?

MARTIN: „Flirtăm…” Cuvântul ăsta l-a folosit mereu bunica atunci când ne uitam la filme cu Gregory Peck şi Jean Simmons… hahah… „să flirtăm”… – amuzant!

MARIA: Deci totuşi copilăria…

MARTIN: *(Pauză)* Mai avem chef să vorbim unul cu altul? MARIA: Noi doi?

MARTIN: Da.

MARIA: Poate.

Martin scrie numărul de telefon pe o bucăţică de hârtie şi io întinde Mariei.

MARTIN: Te rog să mă suni.

MARIA: Nu mă întrebi ce număr de telefon am? MARTIN: Am încredere în tine…

Maria se ridică şi merge spre ieşire. Rămâne o clipă locului şi se uită la Martin.

MARTIN: Cred că eşti o femeie fascinantă… poate fi aşa ceva adevărat?

Maria se uită la el mişcată. Martin începe să cânte „Little Bird” din „Omul din La Mancha”. Tandru. Încet. Maria fredonează cu el. Apoi iese. Martin se aşază mişcat la loc. Vine Andreas.

ANDREAS: Doamne Dumnezeule, astea sunt nişte ţâţe! Aşa nişte chestii! Adevărate bidoane! O nebunie… şi aşa, aşa de elastici. De zece ori mai bune decât unele adevărate! Nebunie… nebunie… nebunie! Cum s-a uitat supraveghetorul în altă parte am şi pus mâna pe ele… era atât de excitant. Îmi cumpăr una. Vreau s-o am. Sunt convins… Acum m-au cucerit!”

MARTIN: Nebunie… *(el e atât de diferit)*

ANDREAS: Tu ai spus-o… Abia dacă mi-am plimbat palma de jur-împrejur… aşa… aşa!!

MARTIN: Ce vrei să-ţi cumperi?

ANDREAS: O păpuşă… din Los Angeles… în mărime

naturală. Am găsit pe internet. „Real Doll” se numeşte firma. Totul ca şi cum ar veritabil. Niciun fel de înfrumuseţare, aşa ca şi cum… deci… merită preţul, aşa cum scriu ei… aşa bidoane!!… Nebunie! Îmi cumpăr… şi pe urmă o îmbrac şi o aşez cu mine la masă la micul dejun.

MARTIN: Pentru ce?

ANDREAS: Ciorapi albi, cu jartiere! Şi un corset galben…

şi îi pun şi ochelari de soare! Nebunie!!

MARTIN: De ce ochelari?

ANDREAS: Din cauza ochilor! Ăsta e singurul loc, unde poţi să remarci, că e ceva inert… deci… adică că nu trăieşte… de fapt… În rest… ca în viaţă… numai… că plină de pasiune!

MARTIN: Da?

ANDREAS: Da! Nu o să mă critice, o să mă placă. Un lucru vreau să-ţi spun, de la bun început, fiecare legătură este întemeierea unui stat – mă înţelegi?!

MARTIN: Hm.

ANDREAS: Şi fiecare stat are o constituţie, ca să poată funcţiona. Şi în constituţia noastră stă scris: „Tăcerea înseamnă că eşti de acord”. Tăcerea este aprobare!! Cu asta s-a spus tot. 6.000 de euro! O nimica toată. Şi toate astea fără acte la primărie, contracte matrimoniale. Nebunie!

MARTIN: Andreas. ANDREAS: Hm?

MARTIN: Am întâlnit pe cineva… *(Pauză)*

ANDREAS: Mhm… MARTIN: Aha… *(Pauză)* ANDREAS: Aşa şi aşa…

Muzica: „That’s Li***fel”.***

Merg în spate şi se alătură corului. Un spot cade pe Clarabella. Ea cântă plină de dăruire. În cor apar şi ceilalţi trei. Andreas şi Martin ies. La versul „… Get back in the race…” Maria o întrerupe pe Clarabella.

MARIA: Stop!… Stop stop stop – *(Zâmbeşte.)* Stop! CLARABELLA: Hei!!?

MARIA: Nu… Nu! Nu!!! Nu! Eu nu mă mai întorc în cursă!

Niciodată – niciodată!

CLARABELLA: Dar ăsta nu-i decât un cântec?!

MARIA: Dar ce fel de cântec! Lozinci de încurajare pentru războinicii singuratici, al căror singur scop este acela ca în august să ucidă din nou!

— Nu!

CLARABELLA: Mai!! MARIA: Ce?!

CLARABELLA: „Shot down în May" – nu în august!

MARIA: Tot aia. Nu am venit, ca să renunţ în sfârşit la caruselul de repetiţii care este structura convingerilor mele psihosociale, sau numai să apuc firul care mă conduce din nou în labirint!

— Nu!

CLARABELLA: Asta nu vrea nimeni!

MARIA: Ba da! Compozitorul lui Frank Sinatra! CLARABELLA: Te-am întrebat numai aşa, cum e tipul.

MARIA: Şi eu am aşteptat întrebarea ta – pentru care m-am şi pregătit.

(*Scoate o fiţuică de pe care citeşte…*) „Nu mă mai întorc la grădina zoologică. Nu mă mai las asuprită de dorinţele lor, oricare ar fi ele, şi care le exprimă conştient sau inconştient. Şi exprimate atât de mult timp până când eu am inhalat mesajul şi încep cu adevărat, să mă port, aşa cum a fost exprimat conştient sau inconştient, că vrea să mă aibă! Sincere mulţumiri! Ştiu şi singură, cine sunt şi ce vreau să fiu în viitor. Sunt o femeie sănătoasă, conştientă, plină de viaţă, cu conştiinţa propriei valori, veselă, plină de umor, şi cu adevărat atractivă, şi care este gata să păşească pe drumul de la Eu la Tu ca o femeie inteligentă, prudentă şi fără ifose, dacă acest drum de la Eu la Tu duce la stabilirea unei legături, care de defineşte prin prudenţă, încredere, bunăvoinţă, umor, toleranţă, erotică, conştiinţă de sine, inteligenţă şi concepţii comune despre viaţa de zi cu zi, idei sociale şi de istorie a artei! Dacă s-ar întâmpla să apară divergenţe, care vor scoate la lumină un potenţial conflictual, mă aştept şi sper, ca timp de ore întregi, plin

de încredere şi prin discuţii deschise să ne putem hotărî la un numitor comun care să ducă la evitarea sau chiar la eliminarea agresiunilor în sensul clasic al cuvântului, şi acestea ar fi: Loviturile atât cu mâinile cât şi cu picioarele, jignirile şi sexul fierbinte şi excitant pe la spate pe podea în faţa camerei de baie! Ca mod de împăcare!! Am avut parte destul din toate astea, mult timp şi până peste cap. Mulţumesc! Din toate aceste motive doresc – poftim – să fiu „back" în acest „race"!! (*Pauză*) (*trage aer în piept şi împătureşte fiţuica la loc.*)

CLARABELLA: Şi cum se poate compune o melodie din chestia asta?!

MARIA: Exact asta-i problema! CLARABELLA: Frank Sinatra?! MARIA: Mafia!

CLARABELLA: Deci totuşi Frank!

MARIA: (*ia fiţuicile 2. Şi 3. Şi citeşte… pe măsură ce conferinţa înaintează creşte treptat şi furia ei spre un Furioso care te lasă fără aer!*) Simplificatorii! Nenumăraţii, de nedescrişii simplificatori. Simplificatorii care picură simplificare până şi în dulcele lapte matern. Aşa pur şi simplu! Dar de la o vârstă în sus – să spunem de la 3 nu mai este aşa de simplu. Trebuie să se poată doar să fie puse întrebări, cum poate fi construit un viitor dintr-un haos prezent, şi dacă vrem să ajungem la concluzii acceptate de ambele părţi, pentru că fiecare început nu poate fi decât un haos. Şi poate fi haos.

— Da, trebuie să fie haos! Pentru că altfel nu ar mai fi niciun fel de început! Niciun fel de relicve care se apleacă sub vântul primăvăratic din inimi şi corpuri, şi care pe durata unei clipe ar avea voie să zăpăcească creierul Nimic altceva… ar trebui… Da, trebuie! Numai haosul uimirii asupra prăpăstiilor şi culmilor înăuntrul unei noi experienţe naşte creatura nou apărută ca o dezvoltare. O dezvoltare a spiritului, un nou sunet al sufletului şi corpului, care suntem noi acum şi aici!! De aici şi unirea în faţa păcătuirii: „Iubesc, trăiesc! Simt, simt!!" Da, bine… frumos… chiar foarte frumos… minunat! Un vis! O nebunie!!! Dar în următorul moment trebuie să ne facem

loc cu coatele din extaz spre limpezimea minţii, şi a propriului Eu!!

— Nu!! Nou! Cu totul nou!! Sau niciodată! Niciun „Back to the race”! Te-ai prins?!! Şi tu însuţi, chiar dacă el îţi oferă un, Da, care poate fi înţeles, şi dacă la un nivel care poate fi ţinut sub observaţie nu ni se va părea posibil să înţelegem, ceea ce încerc să comunic nu numai ţie, dar şi mie. Nu voi înceta înăuntrul meu să mă străduiesc veşnic să ajung de la o diletantă la o artistă. Artistă a propriului imperiu al simţurilor, pentru că eu doresc să formez acest imperiu – altfel decât amatorii care din cauza prea marii cantităţii de sentiment eşuează în putere. Arta vine din a putea şi nu… *(aruncă fiţuica)* şi aşa mai departe şi aşa mai departe! Vreau în SFÂRŞIT… să pot!!! *(Pauză)*

CLARABELLA: Vrei să te culci cu el? MARIA: Da.

Scena e goală. După 10 secunde apare Andreas în grabă pe scenă. Face semn spre cabina de sunet.

ANDREAS: Gata!… terminaţi vă rog!… finalizaţi cât mai iute!!

ANDREAS: Mulţumesc!… ah… următoarele: în timpul discuţiei mele anterioare cu prietenul meu Martin… mă distanţez public şi în mod cât se poate de hotărât. Nu de prietenul meu Martin, şi de formulările cinice, ruşinoase, nepotrivite care nu exprimă poziţia mea reală faţă de păpuşi… deci femei!… faţă de femei!… În general şi faţă de păpuşi în mod special. Această scăpare este de neiertat şi nu se poate explica decât prin aceea că mă aflam în aşa numitul curent de spargere a unor tabuuri, care ascund sub stratul de umor, cinism şi dispreţ faţă de oameni, care sub această mască astăzi, se pare că şi-a permis să se manifeste din nou. Dar asta nu poate fi o scuză. Aici nu are loc niciun fel de „Trendy-Late-Night-Show”! Şi aceste declaraţii acum – mai ales ultima propoziţie

— Nu constituie niciun fel de atac la adresa unui Showmaster anonim. Da?!! Da…? Ok. Femeile şi păpuşile au fost şi sunt pentru mine egale în drepturi… au fost… cu bărbaţii… deci… şi cu părerile mele…

— Da!

Minorităţile sunt primele care au nevoie de protecţia noastră. Deci şi femeile, copii, câinii, oamenii de culoare, negri, cei urmăriţi religios, arabii, evreii, turcii, albanezii, sudanezii, bengalezii şi chiar şi americanii... poporul originar al Canadei... Inuiţii –

asta în orice caz! Asta ar fi tot!... Ok e aşa, cum e. Cu totul ok... Hei! Peace!!... Ok?!

— Mulţumesc!!

Face semn către tehnic şi muzica reîncepe. Iese. Martin şi Maria se plimbă fără ţel prin scenă. El culege smulge dintr-o margaretă petalele una câte una. Muzica se face tot mai puţin auzită. Se aude ciripitul unor păsări.

MARTIN: Mhm... Aha...

MARIA: Aşa – aşa... MARTIN: Mhm!!...!! MARIA: Da?

MARTIN: Poate!

MARIA: Eşti un romantic?

MARTIN: Oh... Ce întrebare mai e şi asta... *(Se loveşte peste inimă.)*

MARIA: O întrebare ca oricare alta. MARTIN: Şi ce ar trebui să răspund... MARIA: Ha?! Da – sau nu?!

MARTIN: Dacă ar fi aşa de simplu... MARIA: Şi nu este simplu?

MARTIN: Depinde de punctul de vedere... şi... ceea ce tu înţelegi prin a fi romantic. Vreau să spun: eu mai plâng atunci când Leonardo di Caprio se afundă mort în apa rece... dar...

MARIA: Oh Doamne – şi eu.

MARTIN: Vezi. Aşa ne apropiem noi punctele noastre de vedere. Dar, asta de fapt nu înseamnă mare lucru... E destul de romantic dacă unul din cei doi trage concluzia la vreme că legătura lor nu are nicio şansă... în faţa eşecurilor din viaţa de zi cu zi? Vreau să spun: Care este aisbergul care aşteaptă vaporul unei legături cum e a noastră, spre exemplu? Hm? Asta ar fi cu adevărat interesant de aflat.

MARIA: Avem o legătură?! *(Pauză)*

MARTIN: Ca romantic aş spune: există destule puncte de plecare care să ducă la presupunerea, că noi doi am putea să construim o apropiere, care să ne ajute să putem… să eliminăm la timp anume neînţelegeri…

MARIA: Mhm… Mhm… aha… *(Pauză)*

MARTIN: Nu am putut să vorbesc cu adevărat cu nicio femeie.

MARIA: Nu? MARTIN: Nu.

MARIA: De ce nu?

MARTIN: Puh… De ce nu?… Pentru că nu ar fi posibil… în ciuda sentimentelor şi „romantismului" să păstrăm capul limpede şi să privim realitatea în ochi. Gândirea clară a apărut abia în clipa în care a trebuit să facă fiecare apel la respectivul avocat, pentru a declara nul şi fără valabilitate contractul de căsătorie.

MARIA: Ai fost căsătorit? MARTIN: De două ori.

MARIA: Oh. MARTIN: Şi tu?

MARIA: O dată. MARTIN: De ce a eşuat?

MARIA: Avea mereu mâna pe telecomandă.

MARTIN: Oh… la naiba… MARIA: Da.

MARTIN: Mereu?

MARIA: După primele 3 – 4 luni… mereu. Până acolo încât… după faza în care eu am urmărit alături de el Liga campionilor, în care am scos şi strigăte de uimire şi încântare, şi el mi-a adus Pop-Corn la „Tânăr şi neliniştit".

MARTIN: Super serial!! Super! super! MARIA: Da?!

MARTIN: Dar bine! Partea în care este răpită de arabi… MARIA: Şi Rick crede că ea este moartă!

MARTIN: Şi se întoarce la Bruke, pe care de fapt o urăşte!! MARIA: Ăsta-i romantism.

MARTIN: Da… înţeleg MARIA: *(bucuroasă)* Adevărat? MARTIN: Oh… Da…

MARIA: Da… Hm… deci eşti un tip rar.

MARTIN: Dacă poţi să trăieşti cu ideea că tu e ti numai o parte din mine.

MARIA: O parte importantă.

MARTIN: Da… Da, Da… Dar există şi alte părţi.

MARIA: Şi care sunt?!

MARTIN: Individualist. Workoholic. Fanatic ai dreptăţii.

Şi îmi plac câinii MARIA: „Golden Retriever!?” MARTIN: Aşa-i.

MARIA: Am ştiut.

MARTIN: Da… şi am nevoie de sfera mea de libertate… Să fiu singur şi departe de orice apropiere. Şi nu ori-ori!

MARIA: Şi eu la fel. MARTIN: Minţi!! *(râde)* MARIA: Ce?! Poftim?!

MARTIN: Minţi… Haha… Fiecare femeie spune la început noului bărbat, că are nevoie de un fel libertate, atâta vreme, până când el crede şi îndrăzneşte să se aşeze lângă ea.

MARIA: Ca vulpea din „Micul prinţ”.

MARTIN: Ca micul prinţ din „Micul prinţ” lângă vulpe. MARIA: Dacă zici tu.

MARTIN: Şi când el se opreşte, o săptămână, o lună, două luni… şi vrea odată o săptămână liberă să meargă la pescuit… În linişte şi cu veselie, vrea el să se ducă, îşi agaţă octopusul braţele în jurul lui. Sunt 8 la număr – şi îl sugrumă, pentru că o lasă singură. (*Pauză*)

MARIA: Dă-mi o şansă. (*Pauză*)

MARTIN: Cred că… fac pe mine de frică. *(Pauză)*

MARIA: Ce îţi place mai mult? MARTIN: Deci… serialul cu Enterprise. MARIA: Dar nu seria cu Janeway!

MARTIN: Eşti nebun?! Piccard! MARIA: Mai departe!

MARTIN: Ciocolata italienească lichidă, pregătită foarte dens.

Rupert Sheldrake… şi… teoria lui. MARIA: Aia cu câmpurile morfologice.

MARTIN: Mhm…!…!! Apusurile de soare la Roma, pe Capitoliu.

Dean Martin. Bruce Springsteen. Carl Barks Donald-Comics. Wilhelm Reich. Gwyneth Paltrow… Da…

MARIA: Şi desuurile negre.

MARTIN: Ah… ha! Îhm… Da… dar cu tocuri cât mai

înalte…

MARIA: În negru… lac, strălucitor. MARTIN: Da… Şi tu…

MARIA: *(Pauză)* Pe tine.

Se uită unul la altul. ***Muzica: Frank Sinatra: „Softly as I leave you…"***

Maria se ridică. Şi Martin. Se uită unul la altul… niciun sărut. Martin iese. Maria se aşază visătoare într-un fotoliu… îndrăgostită până peste urechi… Clarabella apare. Se aşază în celălalt fotoliu, şi o priveşte pe Maria care pare fermecată. Face semn muzicii

CLARABELLA: Stop!… Opriţi pentru o clipă muzica – vă rog! Da – Mulţumesc. Avem timp pentru asta mai târziu. Mor de curiozitate: cum a fost?

MARIA: El este acela!! El este acela!!! El este acela!!! El este acela… El este acela!

CLARABELLA: Sigur?

MARIA: Sută la sută!

CLARABELLA: Ok. Asta aud pentru a 7-ea oară. Asta de când ne cunoaştem noi două.

MARIA: Dar de data asta este cu totul altfel!

CLARABELLA: A 7-ea oară!

MARIA: Ştiu – dar este cu adevărat cu totul altfel, pentru că…

CLARABELLA: A 7-ea oară!

MARIA: Pentru că alături de el pot să îmi folosesc toată experienţa dinainte, pe care am câştigat-o alături de ceilalţi…

CLARABELLA: A 7-ea oară!!!

MARIA: Gura!!! Am câştigat! Şi ştiu, cu mare exactitate că aşa a sunat şi la Johann, Stefan, Richard, Markus, Peter, Uwe şi François, ceea ce spun acum. Dar e altceva pentru că este cu adevărat altceva, pentru că el este primul bărbat care este gata, să nu îmi spună, cine este el, ci poate să asculte, ceea ce vreau să îi spun. *(Clarabella ridică 7 degete în sus, şi le arată publicului.)* Şi

dovada că este cu adevărat aşa, cum încerc să îţi povestesc, este cel puţin nevoia stringentă să te conving că este aşa cum îţi spun. El este acela, aşa cum este – şi asta e suficient. *(vrea să iasă, dar Clarabella o reţine)*

CLARABELLA: Ok. Ascult!

MARIA: Nu minte. CLARABELLA: *(râde în hohote)*

MARIA: A auzit de Rupert Sheldrake…

CLARABELLA: *(râde)* Şi spune că înţelegerea dintre parteneri, tandreţea şi căldura, mângâierile şi apropierea sufletească sunt mai importante decât sexul. *(râde)*

MARIA: La întrebarea cu desuurile a răspuns cu da?

CLARABELLA*: (serioasă)* Necondiţionat? MARIA: Mhm…

CLARABELLA: Aha…

MARIA: Ştie cine este… şi mai ştie, că minciuna nu are niciun sens. Nu la mine… şi mai ales nu…

CLARABELLA: Aha.

MARIA: Îi este frică.

CLARABELLA: Oh, Dumnezeule! Un romantic. O să te arzi!!

MARIA: Nu… Este un porc al naibii de atrăgător! *(Pauză)*

CLARABELLA: Cum a fost? MARIA: Încă nu – dar ştiu!

CLARABELLA: Ce mai vrei tu în afară de „apropiere sufletească şi tandreţe”? (r*âde)*

MARIA: *(serioasă)* Ce vreau… Ce vreau? Să încerc, mai înainte să uit cum e, să stau în braţele lui, să îi simt căldura şi să mă uit la surâsul lui. Are nişte riduri mici, aşa de drăguţe în jurul ochilor…

CLARABELLA: De la vârsta asta…? MARIA: Când râde!! Şi plânge…

CLARABELLA: Fireşte.

MARIA: Vreau din nou să ies… din locul strâmt… din izolare… din „atotştiinţa mea” faţă de toţi şi toate. Vreau din nou să respir… să simt… să sper… să cred… să privesc… să râd… să zbor… să mă risipesc… să mă rătăcesc şi să fiu din nou ridicată, dacă… mă împiedic.

CLARABELLA: Să nu-ţi fie teamă. O să fiu lângă tine.

Se îmbrăţişează şi ies. Muzica răsună câteva clipe – „Softly as I leave you…”

Apar Martin şi Andreas.

ANDREAS: Nu ştiu… nu ştiu… ceva… MARTIN: Ce?!

ANDREAS: „Lupul bătrân se fereşte de drumurile înfundate”…

MARTIN: Poftim?

ANDREAS: „Timeo Danaos et dona ferrentes”.

MARTIN: Poţi să te ştergi la fund cu toată cultura ta generală.

ANDREAS: Ah, am devenit mitocani?! Interesant. MARTIN: Să numim asta „plin de viaţă”.

ANDREAS: Păi atunci gagica are asupra ta o influenţă de luat în seamă.

MARTIN: Aici ai dreptate. Ea este o gagică. ANDREAS: Oh Dumnezeule, Nu. Nu. Nu. Nu! MARTIN: Ce „nu” – ba da!

ANDREAS: Nu! Te rog, să nu recădem în epoca de piatră a cavaleriei medievale cu visele sale romantice după piatra preţioasă din femeie!! Din punctul meu de vedere este o nebunie, o turbare… o senzaţie… o pierdere a raţiunii… o… o… o…

MARTIN: Băiete!

ANDREAS: Acum asta – din partea mea! Dar te rog, te rog… te rog! N-o mai stiliza în dorinţa ta de înţeles după marea iubire ca pe o icoană a unicităţii, a cărei măreţie ar trebui s-o strivească! Las-o să fie ce este! Nicio madonă, nicio vrăjitoare, niciun care ţine locul cald… niciun fel de gagică! Înţeleg că prin asta ai vrea să exprimi un fel de respect, dar las-o. Las-o de la bun început. Este un om! O muiere! O femeie! O fiinţă, în fine ce-ţi place ţie să fie. Păi cum vrei să te fuţi cu doamna ta ca şi cu o curvă de lux?! Şi invers?! Te rog, uită!!

— Toate viziunile şi adjectivele… de la bun început pune-le deoparte!!! Mergi pas cu pas şi dă-i o şansă, să nu îţi îndeplinească numai planurile tale, dacă vrei să fii cât de cât iubit! Te rog! Te rog! Nu mai rezist!! Nu mai vreau

să mă găsesc peste 7 luni în locul ăsta şi să ascult ce vacă fără minte e şi cât de mult suferi tu asuprit de

„Personalitatea" ei pe care tu în cele 7 luni a trebuit s-o descoperi, şi anume că nu are niciuna, şi ceea ce, tu ai crezut a fi o personalitate, nu e decât o mască superficială a bestialităţii ei, care prin natura ei ucide bărbaţii şi îi sfâşie nemilos, şi că Satana personal a trimis-o pe pământ ca să distrugă din rădăcinii toţi bărbaţii şi pe tine în mod special!! Te rog, să nu se mai întâmple niciodată să se ajungă atât de departe. Priveşte măcar odată lucrurile relaxat şi destins şi înaintează pas cu pas. Te rog!! Şi atâta vreme cât o să fie bine, atunci e bine. Şi când nu mai e bine – dă-i drumul…

— Te rog! *(cade epuizat pe sofa)*

MARTIN: Am fost atât de rău?

ANDREAS: Mi-e atât de frică… te rog… te rog… MARTIN: Andreas.

ANDREAS: Da?!… Da?!

MARTIN: Linişteşte-te.

ANDREAS: Nu… Nu… Promite-mi. Promite-mi! MARTIN: Îţi promit.

ANDREAS: Ce?! Ce?!… ce promiţi? MARTIN: Să fac tot ceea ce mă sfătuieşti. ANDREAS: Ce? De ce?

MARTIN: Pentru că este corect… şi înţelept… şi bine. ANDREAS: Nu…

MARTIN: Ba da. Simt o influenţă spirituală, puternică, revigoratoare care ajunge la mine de la tine.

ANDREAS: Da?

MARTIN: Da. Este atâta luciditate şi adevăr. Atât de multă… experienţă matură… o înţelegere născută din durere…

ANDREAS: Mhm…

MARTIN: Şi bunătate, şi… o voinţă adevărată… o voinţă veritabilă care arată o intenţie şi o putere cu adevărat binevoitoare. *(se aşază lângă el)*

ANDREAS: Mda… Ok…

MARTIN: Şi eu care nu pot să spun decât „Mulţumesc". ANDREAS: Ok.

MARTIN: Şi pe tine te rog să mă ajuţi. ANDREAS: Ok.

MARTIN: Şi să fii martorul de onoare la căsătoria mea.

Andreas ridică încet privirea la Martin, apoi se îmbrăţişează, şi se despart. Andreas merge la rampă. Îşi aprinde o ţigară şi vorbeşte cu publicul.

ANDREAS: Mda… Ce mai puteam să spun? Hm… Nu ştiu, cum e la dumneavoastră, dar eu sunt mereu rupt între experienţa, care m-a învăţat să păşesc mereu prudent, şi dorinţa mea după viaţă şi nebunie, care aruncă peste bord toate experienţele avute. Cunoaşteţi, nu? Cine nu cunoaşte? Dar ceva trebuie să adaug.

— Odată cu creşterea numărului iubirilor moarte prudenţa a devenit tot mai mare ca şi nebunia. Şi mă întreb pe mine, ce-i mai bine? Să risc următorul salt în necunoscut cu conştiinţa faptului că ar putea să fie şi ultimul salt, care mai lipseşte ca să îmi rupă inima plină de doruri neîmplinite, sau… o caldă… liniştită, fără agitaţii inutile, continuitate în singurătatea mea. Deci, ca să punem lucrurile la punct: asta-i ce se întâmplă, atunci când cineva devine înţelept şi vrea să se ferească din calea greşelilor. Singurătatea. Altfel formulat: „Cine fuge de furtuni, moare de foame sub linişte”. Mda… de asta… şi ţin atât la el… şi la… nebunia lui. Iubirea lui. Speranţa lui. Dorinţa lui. Bun

— Este cu 11 săptămâni mai tânăr ca mine. Dar asta nu trebuie să fie o scuză. Adevărul este că drumul meu, duce la singurătate şi mie această Solitudine îmi sună frumos… *(răsuflă adânc).* Din nefericire mai e şi problema hormonilor. Am fost acum jumătate de an la un control hormonal. Anti-aging şi aşa mai departe… Şi aveam prea puţin testosteron pentru… o ultimă speranţă… hahaha!

— Nu!

— O mică durere!

— Acum serios: i-am spus doctoriţei – era o doctoriţă,

care era chiar drăguţă pe deasupra – i-am spus: Să lăsăm lucrurile aşa. Asta uşurează unele lucruri, mai ales nevoie de a fi mereu implicat”. Asta i-o las lui… şi i-au parte doar aşa – mă înţelegeţi?

Clarabella a apărut în timp ce rostea ultima frază şi s-a aşezat.

CLARABELLA: Şi asta ar trebui după tine să fie soluţia? ANDREAS: Cine ştie – deocamdată o încerc pe asta.

CLARABELLA: Cum adică, să dormi mereu singur, să te scoli mereu singur, la patru dimineaţa să bei un lapte cald cu miere – şi nu-i nimeni în preajmă?

ANDREAS: Asta ştiţi şi dumneavoastră singură.

CLARABELLA: Hm… „Mai bine să nu simţi nimic decât să simţi numai durere?”

ANDREAS: În clipa asta: Da. CLARABELLA: Şi mie îmi merge la fel. ANDREAS: Aşa ceva apropie.

CLARABELLA: „Ar putea”… ANDREAS: Hm?

CLARABELLA: Ar putea apropia. ANDREAS: Da.

CLARABELLA: Ce-i mai nostim, está că în asemenea situaţii, aceia care au înţeles ceva, stau singuri pe sofa acasă deşi ar putea fi împreună cu alţii care stau şi ei singuri pe sofa acasă pentru că au înţeles şi ei ceva din chestia asta…

ANDREAS: Să stea împreună pe o sofa. CLARABELLA: Da.

ANDREAS: Cei mai curajoşi se aruncă în internet. CLARABELLA: Am fost deja pe acolo.

ANDREAS: Şi?

CLARABELLA: A fost acolo cineva… care m-a înţeles.

ANDREAS: Mhm…

CLARABELLA: Cel puţin aşa a părut. ANDREAS: Şi?

CLARABELLA: Acela stătea în Ohio. La primul etaj.

Deasupra unui magazin cu unelte de pescărie.

ANDREAS: Super.

CLARABELLA: Dar eu nu vreau să merg în Ohio. ANDREAS: Atunci?

CLARABELLA: Visez mai departe. *(se uită pentru prima oară unul la altul)*

ANDREAS: Nu ne cunoaştem încă, nu-i aşa?

CLARABELLA: Mhm… Dar ei ne vor prezenta unul altuia… copii noştri…

ANDREAS: Chiar că sunt aşa, adevărat?

CLARABELLA: Da… Şi ne vom privi şi vom avea senzaţia că ne ştim de mult.

ANDREAS: Aşa stau lucrurile, dacă… fără să ştim unul de altul am căpătat aceeaşi părere despre viaţă.

CLARABELLA: Aşa stau lucrurile… un fel de vis. ANDREAS: Mhm. Mda… să vedem… *(vrea să iasă)* CLARABELLA: Apropo…

ANDREAS: (se opreşte) Hm?

CLARABELLA: „Somewhere… over the rainbow…

Cântă melodia. Andreas o acompaniază – a capella. Poate la o chiatară solo – dar nu neapărat. Melodia ajunge la sfârşit. Andreas şi Clarabella ies.

Martin şi Maria intră într-un restaurant franţuzesc. Iau loc pe bancă. El se aşază după ce o clipă şovăie, lângă ea. Ea studiază Meniul…

MARIA: Tâmpenia în localurile astea super în este că unul trebuie mereu să se sacrifice şi să stea cu spatele la intrare.

MARTIN: De asta stăm unul lângă altul. MARIA: Hm…

MARTIN: Pe această atât de comodă „Bancă de stat". MARIA: Asta a fost de mult. *(zâmbeşte)*

MARTIN: 5 zile. MARIA: Le numeri? MARTIN: Tu nu?

MARIA: (*râde*) Totuşi… (*Pauză*)

MARTIN: Mereu mă întreb cum poţi reuşi să iei masa pe scândura asta subţire. Până şi farfuria de supă ajunge peste marginea mesei.

MARIA: Şi unde să-ţi mai ţii şi coatele? MARTIN: Chiar aşa. (*Pauză*)

MARIA: Ce serveşti? MARTIN: Hm?… Peşte…? MARIA: Hm?

MARTIN: Şi tu?

MARIA: Mă mai gândesc… MARTIN: Înţeleg. *(Pauză)*

MARIA: Trece pe la noi azi cineva să ne ia comanda?

MARTIN: Au importat de la Paris nu numai masa, ci şi aroganţa.

MARIA: Aşa se pare. O să comand ceva cu carne de pui. MARTIN: Şi eu*. Pun cărţile de menu deoparte)*

MARIA: *(răsuflă)* Totul e în regulă când omul ştie ce îşi doreşte.

MARTIN: Mhm. *(Pauză)*

MARIA: Ştii să găteşti?

MARTIN: *(râde)* Aha… Prima împărţire a rolurilor? MARIA: Evident.

MARTIN: Omletă! MARIA: Nu!?

MARTIN: Ba da. MARIA: Nu!!

MARTIN: *(râde)* Da!!

MARIA: Cu stafide?! MARTIN: Fireşte.

MARIA: La mine ajunge mereu lipicioasă. Nu pot să culeg bucăţile mari, şi nici părţile moi.

MARTIN: Prea multă făină! MARIA: Aşa mi-a spus şi mama.

MARTIN: Vrea să facă cunoştinţă cu mine? MARIA: Mama?

MARTIN: Mhm…

MARIA: Moare de nerăbdare. MARTIN: Atunci?!

MARIA: Credeam… că pot să te scutesc de gesturile astea… convenţionale…

MARTIN: Dar se spune că trebuie să te uiţi la mamă. MARIA: De ce?

MARTIN: Numai aşa… din cauza moştenirii genetice!

MARIA: Mhm. *(zâmbeşte)* Şi ea mi-a spus mereu că aşa nu o să mă mai ceară nimeni…

MARTIN: Cum? „Aşa”…

MARIA: Spun mereu ce gândesc, şi nu ţin seama de nimeni şi de nimic… spre exemplu… de călcâiul lui Achille de la bărbaţi… care este vanitatea lor.

MARTIN: Asta-i o prostie. MARIA: Aşa am spus şi eu.

MARTIN: Ai încercat. Vreau să spun, cu prudenţă?

MARIA: Oh Doamne... De unde să încep? Spune-i unui pigmeu: „Eşti un adevărat watusi”, atunci când e penibil?

MARTIN: Ce vrei să spui acum?! Despre mărime?!

MARIA: Nu-ţi fie frică. E vorba numai de grosime... nu-i aşa?! (*râde*)

MARTIN: Îhm... despre ce vorbim noi acum? MARIA: Numai despre valorile interioare.

MARTIN: Mulţumesc lui Dumnezeu.

MARIA: Toleranţă, calm, înţelegere, umor, compasiune... Dacă toate astea intră într-o geantă mică şi nu sunt solicitate niciodată, ce se poate face atunci? Lucruri muiereşti... Înţelegerea ipocrită pentru paturile nefăcute şi pentru ciorapii murdari uitaţi în baie? Spun toate astea la figurat... din punct de vedere interior – acum.

MARTIN: Asta ar fi fatal.

MARIA: Fireşte. Mai ales că totul se răzbună mai devreme sau mai târziu.

MARTIN: Da?

MARIA: Oh da. Tot ceea ce este recunoscut ca atare, dar asupra căruia se tace, se răzbună. Mai bine să discutăm despre tot, fără să ţinem seama de pierderi.

MARTIN: Da, aşa... Da. MARIA: Dar?

MARTIN: Mda, se mai întâmplă... Dar e corect, sincer... eu... vreau să spun, poate că nu... depinde de ton...

MARIA: Bună, mami!

MARTIN: Pari a fi o femeie inteligentă... MARIA: Ştiu... îmi dau silinţa.

MARTIN: Deci, asta cu masa a fost un exemplu foarte bun. MARIA: Da?

MARTIN: Tu nu ar fi trebuit, şi nici nu ai fi vrut în mod firesc să stai cu spatele la uşă. Şi nici nu trebuie, pentru că eşti o femeie...

MARIA: Ce?

MARTIN: Femeie... deci cineva de care trebuie avut grijă, aşa cred. (*râde*)

MARIA: Asta e ceva nou… Şcoală veche, sau ce?! MARTIN: Bunicul meu era ofiţer.

MARIA: La dracu'. Şi tu eşti… Regele?! MARTIN: May be… *(Pauză)*

MARIA: Aha… nu trebuie să aflu…

MARTIN: Dar cum am spus: dificultăţile le-am recunoscut amândoi. Să nu lăsăm nimic nevorbit în interiorul nostru ca să nu putrezească. Dimpotrivă să actualizăm, să discutăm, şi să vorbim deschis despre fiecare din nevoile noastre.

MARIA: Şi acum s-au înmuiat amândoi – şi cu toate astea nu se lasă niciunul.

MARTIN: Asta este… da, chiar, slab!

MARIA: Hm… *(Pauză)* Se pare ca altfel nu merge.

MARTIN: Cum?!

MARIA: Să scrie o carte de telefon despre fiecare nimic şi să tai firul în patru după aia.

MARTIN: Mda… poate nu-i chiar un nimic, ci rezultatul unui nimic, pentru că nu trăim în paradis, unde totul se înţelege de la sine

MARIA: Se… toate se înţeleg de la sine…

MARTIN: Spre exemplu. Aşa că va trebui fiecare să-şi învârtă aluatul comunicării, până când cealaltă ţară, a celuilalt suflet, a celeilalte personalităţi, a celuilalt om, primeşte corect cartografia şi atunci poate că o să meargă, în mare parte cel puţin, ca în Paradis. Şi anume: fără cuvinte. Dar nu trebuie să credem, că al doilea pas poate fi făcut înaintea primului, şi mai ales înainte de a porni la drum. *(Pauză)*

MARIA: *(se uită la el)* „Să-şi „învârtă…

MARTIN: Am să zic da… Încă odată: Tonul tău de dinainte era… fermecător.

MARIA: Ca şi cum am fi vrut să stăm unul lângă altul ca două fiinţe gata îmblânzite?

MARTIN: Exact. Am intuit că tu vrei o înţelegere de care să fim amândoi mulţumiţi.

MARIA: Te-am tratat… aproape… ca pe o doamnă de companie?

MARTIN: *(râde)* Ceea ce a condus la faptul că eu acum mă simt ca un rege!

MARIA: Cel de Sus fie binecuvântat. O grijă mai puţin.

(Pauză)

MARTIN: Eşti aşa de frumoasă…

MARIA: *(râde)* Holla?!

MARTIN: Şi miroşi al naibii de bine. MARIA: Mulţumesc.

MARTIN: Şi mă uit de o vreme la sânii tăi şi nici nu bagi de seamă.

MARIA: Ba da! Nu sunt o damă de companie? MARTIN: Nu numai…

MARIA: „Domnul meu!!?”

MARTIN: Azi nu mai vine nimeni pe aici… *(Pauză)*

MARIA: Am nişte ouă acasă… şi făină. MARTIN: Lapte, stafide, zahăr?!

MARIA: Zahăr vanilat.

MARTIN: Am întârziat destul prin Paris!

MARIA: Şi mai fac nişte mese aşa de scurte, numai ca s-o tai cât mai scurt direct acasă. *(Pauză)* ***Muzica: „La Mer”*** *Se ridică şi merg la dreapta şi la stânga în jurul podestului, se întâlnesc în spatele lui.*

MARIA: Pap. MARTIN: *(râde)* Ce?!

MARIA: Voiam să văd dacă mai funcţionează… MARTIN: Ce?

MARIA: Mă gândeam că nici măcar „Pap” n-o să mai fiu în stare să pronunţ…

MARTIN: Aha…

MARIA: Asta a fost cea mai, cea mai, cea mai bună omletă pe care am mâncat-o în viaţa mea.

MARTIN: Oh… Mulţumesc.

MARIA: O s-o trimit pe mama la tine. MARTIN: Şi dacă mai vrea şi fiica? *(Pauză)*

MARIA: Vrei…? *(Pauză)* MARTIN: Şi încă cum… *(Pauză)* MARIA: Şi eu… *(Pauză)* MARTIN: Da?

MARIA: Şi încă cum… *(Maria începe să-şi dea jos bluza încet, iese, Martin o urmează)*

Andreas şi Clarabella apar din dreapta şi din stânga scenei. Ciripit de păsărele.

ANDREAS: Sunteţi Clarabella! CLARABELLA: Şi dumneavoastră Andreas! ANDREAS: Da!

CLARABELLA: Da*! îşi dau mâna.* ANDREAS: Vrei să ne aşezăm o clipă?! CLARABELLA: Bucuroasă…

ANDREAS: Frumos, cunoaşteţi acest parc. Vin cu mare bucurie pe aici.

CLARABELLA: Haha… vreţi să spuneţi că vă întâlniţi cu bucurie cu lumea aici. Scuze… pălăvrăgesc cam mult…

ANDREAS: De ce… Ah! Da… fireşte! Hahah. Pe mine însumi mă întâlnesc mult prea rar… hahah…

CLARABELLA: Şi la mine e la fel. *(râde)*

ANDREAS: À-propos – îl ştiţi pe ăla?: „Doi vânători se întâlnesc…” *(Pauză)*

CLARABELLA: Şi?!

ANDREAS: Amândoi morţi!! *(râd amuzaţi)*

CLARABELLA: Frumos… foarte frumos… De fapt ar trebui să fie spus: Unul pe celălalt. Dar atunci nu ar mai fi nicio poantă… haha.

ANDREAS: Aşa-i. Mulţumesc, că aţi venit. CLARABELLA: Şi eu voiam să vă sun.

ANDREAS: Ah! Ce?

CLARABELLA: Maria mi-a povestit că Martin îi istoriseşte atât de mult despre un anume Andreas, care îi este probabil cel mai bun prieten din universul ăsta.

ANDREAS: (*râde*) Ce?

CLARABELLA: Că la un moment dat se gândea că de fapt e cu dumneavoastră şi nu cu Martin.

ANDREAS: Asta-i o onoare sau o povară? CLARABELLA: Cine ştie: cât un pic din fiecare! ANDREAS: Dar le port cu demnitate.

CLARABELLA: Vă citează fără încetare.

ANDREAS: Şi eu pe el. Asta îţi dă un sentiment… de bine. CLARABELLA: Mda, mda… Prietenia dintre bărbaţi.

ANDREAS: „Cine a avut experienţa iubirii ştie să preţuiască prietenia” – ha-ha!

CLARABELLA: Oh… totala resemnare, sau numai pe

cale de a ajunge la ea?!

ANDREAS: Ahem… Pe drumul de ieşire din ţara iluziilor – pentru început. Restul o să vină cu vremea.

CLARABELLA: Ah da… *(zâmbeşte)* ANDREAS: Cel puţin: la Maria e acelaşi lucru. CLARABELLA: Ce?

ANDREAS: Şi ea vă citează… fără oprire. CLARABELLA: Nu pot să cred.

ANDREAS: „Cumpără-ţi o sofa… atunci devii tandră!”

CLARABELLA: *(râde)* Nu!! Nu a putut face aşa ceva… aşa deci…! Şi mai ce încă?!

ANDREAS: Mai departe trebuie să păstrăm tăcere. CLARABELLA: Trebuie să mă simt penibil?

ANDREAS: Mai bine să vorbim despre motivul întâlnirii noastre.

CLARABELLA: Cu plăcere… *(zâmbeşte)* ANDREAS: Sunt îngrijorat – Sunt îngrijorat. CLARABELLA: Cu plăcere.

ANDREAS: Să mă întrerupeţi dacă vorbesc prostii, bine? CLARABELLA: Pe loc!

ANDREAS: Bine. Suntem martorii unei pasiuni! CLARABELLA: Aşa se pare.

ANDREAS: El cară multe prostii pe spinare… în privinţa asta.

CLARABELLA: Maria la fel. ANDREAS: Ştiu.

CLARABELLA: Aşa că trebuie să întreprindem tot ce ne stă în putinţă ca să-i protejăm pe amândoi.

ANDREAS: Corect!

CLARABELLA: Unul de altul, dar pentru început de ei înşăşi – aici e întrebarea!

ANDREAS: Parcă aş fi spus eu vorbele astea. CLARABELLA: Ce propuneţi?

ANDREAS: Ce propuneţi?

CLARABELLA: Vrem să-i încurajăm să ne spună mereu cum stă legătura lor, ca apoi să ne spunem unul altuia ceea ce ei ne-au spus?

ANDREAS: E modalitatea cea mai simplă!

CLARABELLA: Ascultă de dumneavoastră?! ANDREAS: Nu – şi ea?!

CLARABELLA: Nu!

ANDREAS: Atunci e absolut fără rost, ce vrem aici să punem pe picioare.

CLARABELLA: Da – absolut.

ANDREAS: Minunat. Văd că suntem de aceeaşi părere. CLARABELLA: Am ştiut asta înainte de a veni aici.

ANDREAS: Aşa am simţit şi eu.

CLARABELLA: Ştiu mai multe despre dumneavoastră decât propria dumneavoastră mamă.

ANDREAS: Şi asta înseamnă ceva. Că e geamănă. CLARABELLA: Mama dumneavoastră?!

ANDREAS: Da… Eu sunt rac cu scorpion. CLARABELLA: Simţire şi sex.

ANDREAS: Cu ceva timp în urmă! CLARABELLA: Na na na…

ANDREAS: De ce ar trebui să mint? CLARABELLA: Berbec cu scorpion! ANDREAS: Dumneata?!

CLARABELLA: Mhm…

ANDREAS: Fără comentarii… *(Pauză)*

CLARABELLA: Am impresia că vă cunosc de o veşnicie. ANDREAS: Aşa simt şi eu…

CLARABELLA: Cred că nebunia nu poate fi împiedicată.

ANDREAS: Nu… Asta se numeşte să strângi experienţe. Şi asta numai atâta vreme cât hormonii ne împing de la spate.

CLARABELLA: Din păcate.

ANDREAS: Prudenţă şi înţelepciune sunt numai concepte cosmetizate pentru situaţia în care nu mai avem puterea să ducem lupta pentru victorie.

CLARABELLA: Ăsta-i cinism… Andreas. Te rog! ANDREAS: Clara…

CLARABELLA: Să ne păstrăm capul limpede şi inima luminoasă.

ANDREAS: Dar putem deja vedea ce se va întâmpla. CLARABELLA: Eşti un om fericit!!

ANDREAS: Tocmai!!

Oftează şi se ridică amândoi. Merg încet în jurul

patului, se aşază pe fotolii.

Apar Maria şi Martin. Cad pe pat. Stau plini de fericire şi cântă: „You're simply the best". Se îmbrăţişează cu pasiune.

MARIA: Oh, Doamne Dumnezeule… Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule…

MARTIN: Hmm…

MARIA: Nu am ştiut că poate fi aşa de frumos. MARTIN: Nici eu.

MARIA: Te-am simţit aşa de… MARTIN: Şi eu pe tine… foarte… MARIA: Aşa de profund… de aproape… MARTIN: Aşa de bine…

MARIA: Iisuse şi Maria… MARTIN: Şi toţi sfinţii… (*Pauză*) MARIA: Deci ei nu mint.

MARTIN: Cine?

MARIA: Spun că pământul poate să se cutremure alături…

MARTIN: În Mexic sigur… MARIA: (*râde*) Idiot…

MARTIN: Mda…

MARIA: Trebuie să faci mereu câte o glumă?!

MARTIN: Nu… mereu nu… *(se uită unul la altul)* … Te iubesc.

MARIA: Şi eu te iubesc.

MARTIN: Eşti… tot ceea ce mi-am dorit. MARIA: Şi tu la fel… pentru mine.

MARTIN: Pe când eram puşti am visat mereu să găsesc o prinţesă, să pot rămâne lângă ea.

MARIA: Şi mai există? Puştiul?

MARTIN: Oh da… Şi a găsit ce a căutat. Pe tine, prinţesa mea… iubirea mea… cea mai iubită dintre iubite… regina mea.

MARIA: Regele meu. *(se sărută)* MARTIN: Presimt că totul se va schimba. MARIA: Cum „se va schimba"?

MARTIN: Mă simt ca un arc care… o viaţă întreagă a stat încordat… şi tot mai mult… şi mai mult… până aproape să plesnească… Şi nu eram decât tristeţe… cinism… pierdut şi „nostim"…

MARIA: Ştiu.

MARTIN: Ai văzut asta, nu-i aşa?

MARIA: Din prima clipă. Erai aşa de disperat. MARTIN: Mda… dezamăgit ar fi fost suficient. MARIA: Ok.

MARTIN: Dar şi tu.

MARIA: Oh da! Toţi pigmeii ăia…

MARTIN: Hahaha!! Da?!! MARIA: Pot să-ţi spun ceva… MARTIN: Nu… *(el râde)*

MARIA: Tu eşti Watussi-ul meu. (*râd – Pauză)*

MARTIN: Te iubesc atât de mult. MARIA: Dumnezeule, şi eu pe tine!

MARTIN: Şi acum ai apărut tu… şi coarda arcului se eliberează… şi săgeata poate în sfârşit să zboare. Şi totul, totul, totul este bine.

MARIA: Da.

MARTIN: Sunt acasă. MARIA: Şi eu la fel.

MARTIN: Toate precauţiile sunt inutile… Toate experienţele nu sunt valabile decât pentru trecut şi…

MARIA: … acesta a trecut. MARTIN: Da. Pentru totdeauna! MARIA: Pentru totdeauna.

MARTIN: Vreau să-ţi promit ceva. MARIA: Nu trebuie.

MARTIN: Dar vreau. MARIA: Ok.

MARTIN: Vreau să îţi promit, că nu am să-ţi promit decât ceea ce de acum încolo va rămâne pe veşnicie. Îţi promit însă, ca mereu, mereu, mereu, să rămân atent, şi să văd la timp atunci când ceva vrea să se schimbe… în mine… în tine… în noi… şi îţi promit, să ţin piept şi să rămân pe drumul nostru, pe care ne vom afla cât de repede amândoi. Şi voi lua mâna ta, şi am să vorbesc cu tine… despre tot, ceea ce se poate discuta. Pentru că vreau să te cunosc, tu cea mai frumoasă şi mai iubită dintre toate femeile, pe care am cunoscut-o de o veşnicie şi pe care o voi iubi pe vecie… Da. Asta îţi jur.

MARIA: Asta vreau şi eu… Şi voi face tot ce îmi stă în puteri, ca să îţi dau putere şi curaj ca să ai grijă de toate sentimentele şi ca simţul adevărului şi al deschiderii să fie cultivate, ocrotite şi să poată înflori… (*Pauză)* … pentru

veşnicie.

MARTIN: Unde-ai fost atâta amar de vreme? MARIA: Am aşteptat să mă găseşti tu.

MARTIN: Şi am reuşit? MARIA: Oh, da.

MARTIN: Sau... tu pe mine?

MARIA: Ce importanţă are? E cum este... şi e bine aşa. MARTIN: Da... Da...

MARIA: Da...

— Martin...?

MARTIN: Vreau un copil de la tine. *Se uită unul la altul, se îmbrăţişează, se despart – se uită din nou.*

MARTIN: Să devenim bărbat şi femeie. *Maria surâde, îi mângâie obrazul şi începe să cânte.*

MARIA: „Şi din culoare gri pe gri se face dintr-odată o frumoasă zi! Printr-un singur cuvânt:

MARTIN: Căsătorie: ...

Amândoi: „Dintr-un parter, se naşte o poveste terrea-terre".

Cântă melodia din „Cabaret" până la final. Linişte.

Se ridică se îmbrăţişează şi ies.

Clarabella urmează după câteva clipe. Se uită întrebătoare la Andreas. Acesta face semn aprobator din cap. Andreas respiră adânc, iese gânditor, se opreşte, se uită în public... lung... dă din cap. Iese. Vânt şi tunete!!

Se luminează. Lângă podest sunt două fotolii: moi, comode. În faţă spre stânga stă o mică placă: „3 ani mai târziu..." După o vreme apare Andreas. O cară pe „Mitzi".

— O păpuşă care stă îmbrăcată ca o târfă. O pune să stea într-un fotoliu, o sărută în trecere, şi surâde fericit. Aruncă un ziar pe un scaun şi se bucură de „sosirea acasă". Scoate o ţigară, îşi toarnă un coniac şi cântă textul: ... to be on your own... like a rolling stone..." Face semnul norocului cu paharul către Mitzi, îşi desface cravata, aprinde ţigara, fumează, bea, este fericit. Despătureşte ziarul şi începe să citească. Muzica scade, linişte.

ANDREAS: (*râde*) De necrezut... haha... Este... (*către*

Mitzi) Ce?!… Nu, e numai… tocmai citesc un articol suculent pe tema asta… (*citeşte mai departe)*

Hm? Nu, este… într-adevăr! Ok… ascultă aici: „O escrocherie artistică iese la iveală! Artistul acţionist şi sculptorul de 53 de ani Jost Schneiderhahn este dat în judecată de muzeul de artă modernă pentru o despăgubire de 380.000 de euro. Schneiderhahn a vândut muzeului piesa împrumutată de el, „Bancă de stat" pentru această sumă. Experţii au stabilit, că piesa era numai un fals. Piesa cumpărată de muzeu este de fapt o simplă bancă aflată în muzeu. Aceasta a putut fi stabilit cu ajutorul numărului de ordine înscris pe pielea artificială şi care a ieşit la iveală cu ocazia lucrărilor de restaurare. Schneiderhahn nu recunoaşte că ar fi falsificat obiectul. Cazul va fi judecat în tribunal, pentru că toate obiectele identice cu „Bancă de stat" au fost casate de muzeu la sfârşitul anului… Hahahah!!

(către Mitzi) Da!! Exact! Hahaha… 380.000… La naiba – Mhm… (*fumează şi citeşte mai departe)*

Abia acum apare şi Martin.

ANDREAS: Bună! MARTIN: Bună.

ANDREAS: După tine se poate pune ceasul.

MARTIN: Mă ţin de programul întâlnirilor. Bună, Mitzi – nu e nevoie să te ridici.

ANDREAS: Coniac? MARTIN: De ce nu? ANDREAS: Zi grea… Ce? MARTIN: Mhm…

ANDREAS: Ţigară? MARTIN: Mhm…

ANDREAS: „Până la 30 bărbatul îşi încearcă norocul la femei, apoi descoperă ţigara…"

(*Îşi dă seama de starea de spirit a lui Martin şi nu mai se duce după ţigară.)*

MARTIN: *(râde amar)* Da… Da… Da…

ANDREAS: Ai citit? *(îi dă un ziar) Martin se uită rapid peste un articol.*

MARTIN: Mhmh… Da Da…

ANDREAS: Ce mai face Maria? MARTIN: Ha!!

ANDREAS: Nu voiam să fiu indiscret.

MARTIN: „Indiscret!” Mhm… Hm… „Nimic nu fac femeile mai cu pasiune decât atunci când cineva le împlineşte dorinţele lor aparente”.

ANDREAS: Aha… MARTIN: Mhm…

ANDREAS: Ascult.

MARTIN: *(către Mitzi)* Dar asta rămâne aici, între patru pereţi.

ANDREAS: E mormânt. MARTIN: (*Pauză*) Nu mai merge. ANDREAS: *(oftează)* Mhm…

MARTIN: Nu mai merge… Nu mai merge… Nu mai merge… Nu mai merge.

ANDREAS: Înţeleg. MARTIN: Mhm… ANDREAS: De ce?

MARTIN: Ha! Aceasta-i întrebarea. Întrebarea întrebărilor. Pentru că nu mai merge. Se pot aminti un miliard de motive, dar adevăratul motiv este că nu mai merge.

ANDREAS: Nu, Nu… Încet, încet… Doar nu sunt orb. Se putea vedea cu ochiul liber că ceva… deci, ca pe voi vă apasă ceva.

MARTIN: Ha!

ANDREAS: Şi niciunul dintre voi nu e un idiot. Deci… MARTIN: Pe amândoi?! Ha!

ANDREAS: Nu, Nu… Încet… Rămâi cu mintea limpede, limpede… Ce anume a declanşat totul??

MARTIN: Păi faptul că nu mai merge. Şi asta la pătrat… foarte nostim, pentru că noi nu suntem doi oameni proşti. Vreau să spun niciunul din noi doi.

ANDREAS: Bravo!

MARTIN: *(oftează)* Aşa că nu ni se poate aduce reproşul că am fost beţi sau orbi în ceaţă când ne-am izbit de aisberg. Nu – mult mai rău. Marea era liniştită, vizibilitatea perfectă… Poc! Şi dacă mă întrebi, de ce

— Pentru că bărbatul şi femeia nu se potrivesc unul cu altul! *(lui Mitzi)* Scuze!

ANDREAS: În ordine… eşti enervat.

MARTIN: Şi asta se datorează faptului că trebuie să vorbim neîntrerupt… să vorbim despre tot… să discutăm…

să analizăm. Celălalt dă din cap aprobator. Şi a doua zi iese la iveală, că nu s-a înţeles de fapt nimic – Nimic! Şi faptul că aparent fusese totul clar, şi aplecările aprobatoare din cap, au fost interpretate greşit de către celălalt într-o asemenea măsură, că începi să te întrebi de unul singur, şi mai ales să intri la îndoieli: De ce am început discuţia la urma urmelor? A avut acelaşi efect ca şi grohăitul unui Neardenthal sau râgâitul unui Cro-Magnon. Rezultatul e cunoscut.

ANDREAS: Cro-Magnon a supravieţuit.

MARTIN: Asta aşa e. Întrebarea este numai: cine este cine? Cine supravieţuieşte… Neînţelegerea, absurdul, eşecul, războiul, extincţia?! Cine?!

ANDREAS: Uşurel… uşurel…

MARTIN: De ce uşurel – De ce? Nu sunt cine ştie ce de surescitat – nu mi-am pierdut controlul, nu sunt disperat, fără măsură, scârbit, iritat, distrus, terminat!

ANDREAS: Mhm…

MARTIN: Deci: Detalii! În săptămânile de logodnă am discutat totul…

totul… totul a fost gândit şi discutat, tot ceea ce ar fi putut să fie un obstacol în calea legăturii noastre. Totul! Tocmai ca să nu se ajungă la catastrofă. Pentru că…

să ne prefacem că avem şaptesprezece ani e nostim în pat şi… pe locurile de parcare de pe autostradă. Dar numai şi numai planul de viaţă a doi oameni obişnuiţi care trăiesc în ziua de azi, care sunt plini de stres, de frici, de griji, de îndoieli şi nevroză!!

ANDREAS: Mhm.

MARTIN: Am discutat pe atunci şi tema fidelităţii sexuale. ANDREAS: Mhm.

MARTIN: Ar fi – cred eu – iresponsabil să se creadă, că este total exclus, ca doi adulţi, poate odată, în cursul căsniciei lor, care poate va dura până la moarte, nu or să cunoască – să spunem aşa – şi „altceva”!

ANDREAS: Mhm.

MARTIN: O temă complicată, complicată temă! *(către Mitzi)* Scuze! *(Andreas dă din cap aprobator)* Deci

am spus: Mai înainte să pleci într-o croazieră împreună cu Clarabella şi când întâlneşti un steward drăguţ să nu crezi că trebuie mai întâi să te desparţi de mine, şi abia pe urmă ai voie să te apuci să i-o sugi – sau invers – uită preceptele astea catolice antice şi de demult! „Ego te absolvo” – lasă lucrurile să meargă de la sine, nu face din ele o dramă. Uită, taci din gură şi mergi mai departe!! Mă înţelegi, am încercat, ca să las ventilul din cap deschis, şi să clarific în felul ăsta că nu trebuie să ne temem de nicio catastrofă fără rost!!

ANDREAS: Aha!

MARTIN: Ce vrei să spui cu: „aha”?!! ANDREAS: Sună ok, dar: unicul lucru… MARTIN: Ce?!

ANDREAS: Chiar în timpul lunii de miere…

MARTIN: Na, şi atunci când? Când e deja prea târziu? Atunci când totul e proaspăt şi poţi impune la punct câte ceva. Asta-i ca şi Michelangelo în capela sixtină: trebuie să meargă una din alta, atunci când grundul frescei încă nu-i uscat de tot!! Atunci se mai pot pune încă semne! Al fresco – Ok?

ANDREAS: Ok. Şi?!

MARTIN: Ieri ne-am permis să facem întreaga mobilă de bucătărie aşchii şi aproape că ne-am omorât unul pe altul.

ANDREAS: De ce? *(Pauză)*

MARTIN: Pentru că se fute cu stewardul!!! ANDREAS: Nu?!!

MARTIN: Ba da!!! ANDREAS: De ce?!

MARTIN: De ce?!

— De ce?! Ştii tu, de ce? ANDREAS: Ar trebui să ştiu?

MARTIN: S-a inspirat din discuţia de la început, din timpul lunii de miere, şi mi-a spus că şi-a impus să se fută cu stewardul!!! Dar i-am dat replica: Tu poţi… şi din partea mea ai voie să te fuţi cu un steward, dar pentru numele lui Dumnezeu, să fiu eu al dracului, numai dacă trebuie neapărat, şi nu că…

ANDREAS: Nu! Te rog!! *(face semn către Mitzi)*

MARTIN: Scuze! *(către Mitzi)* Dar nu am spus, tu ar

trebui să te fuţi cu un steward. Firea-ar al dracului de porcărie! De ce mă apuc să vorbesc cu acest creier descreierat avortat de gaura iadului, şi pe care Cel de Sus l-a făcut într-un moment de proastă inspiraţie, ca să arate lui Satan, cine are fantezia mai bolnavă dintre ei?! De ce?! De ce?! De ce i-am dăruit toată ştiinţa mea, înţelepciunea, puterea, viaţa şi toată iubirea mea şi încrederea şi totul, şi le-am pus în faţa ei pe o tavă de aur şi i-am oferit-o! Dacă tot, tot, tot ce spun e folosit numai şi numai ca să nu fie înţeles şi să se întoarcă împotriva mea, şi să-mi frângă inima... De ce?! *(Pauză)*

ANDREAS: Nu ştiu.

MARTIN: *(epuizat)* Nici eu. *(Pauză)* ANDREAS: I-ai dat un motiv pentru asta? MARTIN: Cum?... Ce?

ANDREAS: Ai lovit-o? Scuze! MARTIN: Sunt eu, Martin!

— Hallo! Eu! ANDREAS: O altă femeie...

MARTIN: *(oftează)* Nu întru totul... ANDREAS: Atunci ce?

MARTIN: A fost un ventil... nimic mai mult. OK? ANDREAS: Mhm.

MARTIN: De ce?!

Schimbare rapidă. Bărbaţii şi Miţi dispar. Clarabella se aşază pe sofa. Maria se plimbă neliniştită de sus în jos. Muzica se sfârşeşte.

MARIA: Înţelegi, problema pe care o am nu-i că se culcă ca un apucat cu stewardesa aia de la Economieclass. Am o problemă în aceea că a dispărut orice bază de discuţie cât de cât de bun simţ, omenească şi comună. Şi – ceea ce de fapt e mult mai rău – dacă am ajuns la concluzia că această bază de discuţie se pare că nu a existat niciodată, ci a fost numai rodul unei închipuiri bolnave din partea mea, atunci... Am crezut, că se poate discuta cu acest om, dar aceasta s-a dovedit a fi

— Privit în perspectivă – numai un one-way message. Pentru că el niciodată, niciodată, niciodată! – se pare că

într-adevăr niciodată – nu mi-a aparţinut. Fie şi numai dacă, a făcut-o numai ca să destabilizeze şi să ia orice logică a structurii mele argumentative limpede ca lumina soarelui. E ca şi cum aş fi dus discuţii cu o gorilă africană, sau cu Yeti sau cu un… un… un Australopitecus!!

CLARABELLA: Na deci… Nu s-a ajuns aşa de departe!! MARIA: Ce?!!!

CLARABELLA: Pentru că ai spus: „… privit aşa în perspectivă”.

MARIA: Fireşte că spun „în perspectivă” pentru că suntem deja în postfaze, draga mea, după ce totul s-a petrecut, şi putem avea o perspectivă clară. Chiar dacă împrejurările exterioare ar putea să înşele şi să arate ca şi cum am mai duce o viaţă comună. Nu a mai rămas decât învelişul. Unul gol, un cocon uscat, care a fost pierdut de omidă. Nu au mai rămas decât procedurile.

CLARABELLA: Ce proceduri?

MARIA: Na, tot ceea ce avocatul meu are de spus! CLARABELLA: Maria!!!

MARIA: Ce?

CLARABELLA: Doar nu ai fost deja la avocat?! MARIA: Fireşte. Şi cred că şi el!

CLARABELLA: Ce înseamnă cred că şi el? Da sau nu?

MARIA: Ce ştiu eu… nu ştiu nimic. Dar ar fi o prostie să stau cu mâinile în sân şi să mă uit cum îmi ia casă, numai pentru că am fost prea naivă ca să mă apăr!

CLARABELLA: Doar nu s-a ajuns aşa de departe!!!

MARIA: Dar poate în fiecare clipă să se ajungă – şi nu o să mă las jumulită ca o găină bleagă de tot ce am! Niciodată de acum încolo! Ştii doar foarte bine ce s-a întâmplat cu Richard!

CLARABELLA: Richard!!?! Ha! Richard era un cretin de prima mână şi ţi-am spus asta din prima seară când l-am cunoscut. Şi tu era cât p-aci să mă sugrumi când mi-am exprimat părerea mea sinceră, pe care voiai se asculţi cu orice preţ.

MARIA: Trei săptămâni mai târziu ţi-am dat dreptate!

CLARABELLA: Atunci când aproape era prea târziu şi

aproape că nu-l mai puteam scoate pe domn din casa ta.

MARIA: Tocmai! Şi exact asta nu vreau să se mai întâmple şi de data asta!!

CLARABELLA: Dar Martin nu-i Richard! Trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu odată! Sunteţi căsătoriţi şi sunteţi doi oameni inteligenţi şi aţi fost toată speranţa mea, ca cineva pe planeta asta cândva să poată să o aibă o altfel de relaţie decât toată lumea!

MARIA: Ha!

CLARABELLA: Şi ca martoră la căsnicia ta îţi cer ca să te linişteşti şi după ce te îţi verşi maţele de venin, să analizezi cu o privire liniştită, din nou, şi să îţi faci o listă cu ce e bine şi ce e rău, şi pe urmă să mergi cu mine sau singură la un terapeut care se ocupa cu problemele ivite în cadrul căsniciei…

MARIA: Hahaha!

CLARABELLA: …să cauţi cu acest terapeut soluţii, care dau tuturor celor implicaţi o soluţie care să îi facă să ajungă din nou la un dialog!!

MARIA: Tu eşti mult prea bună pentru lumea asta!

CLARABELLA: Pupă-mă-n fund! Vreau să împiedic, ca tu să te porţi ca o idioată cu unica ta şansă!

MARIA: Oh, devenim nişte mahalagioaice ordinare?!

(râde)

CLARABELLA: Se pare că din când în când ai nevoie de aşa ceva.

MARIA: Nici vorbă… dar totuşi: înţeleg ce vrei să spui.

CLARABELLA: Şi… *(Pauză)* Iisuse! MARIA: M-am calmat deja… (*Pauză*) CLARABELLA: Ce înseamnă asta? MARIA: Că nu o să mai sun…

CLARABELLA: Unde?

MARIA: La Hapag-Lloyd! CLARABELLA: De ce ai sunat acolo?

MARIA: Am anunţat şapte atentate cu bombe. Mereu la zborurile în care se afla în echipaj şi ei… Adică spre Palma de Mallorca. Nu au putut să plece la timp. *(râde din toată inima)*

CLARABELLA: Eşti…?

MARIA: Nu de la telefonul meu. Că nu sunt tâmpită. De la un telefon public… cu o batistă la gură. Asta derutează.

CLARABELLA: *(oftează)* Ok… Ok… Ich… Ok…

MARIA: Hei! Nu mai fac. Jur… jur că nu o mai fac… Tu…

Hei! Ce-i?

CLARABELLA: Sunt aşa de tristă. (*Pauză)* MARIA: Da…

CLARABELLA: Aşa de al naibii de tristă. MARIA: Da… şi eu la fel… Dar ce putem să facem?

Muzica începe: „Let it be” *Clarabella începe să cânte încet. După primele două versuri o acompaniază şi Maria. Cântă împreună până la capăt melodia. (Pauză)*

CLARABELLA: Asta poate fi făcut: să te opreşti. Să te opreşti din nebunie. Să stai locului, să rupi cercul vicios. Să îţi aminteşti ce era odată frumos şi bun, lucrurile în care credeaţi amândoi, şi care v-au dat forţa să porniţi împreună la drum. Nu mai permite să se sfârşească mereu aşa cum… s-a sfârşit mereu până acum… te rog!

MARIA: Spune-i lui asta.

CLARABELLA: Nu – ţi-o spun ţie, pentru că se pare că amândoi aţi trecut cu vederea câte ceva. Şi ţi-o mai spun pentru că tu mai poţi salva poate, ceea ce vă uneşte.

MARIA: Ce am trecut noi cu vederea? CLARABELLA: Să vă spuneţi adevărul.

MARIA: Ha?! Nu am vorbit în primul an de căsnicie decât despre asta.

CLARABELLA: Aţi vorbit unul pe lângă altul. (*Pauză*) MARIA: Aşa se pare.

CLARABELLA: Ce perfectă bunăvoinţă şi deschidere sufletească.

MARIA: Aşa se pare… CLARABELLA: Ce vei face? *(Pauză)* MARIA: O să-i dau ceva de citit!

CLARABELLA: Ce?!

MARIA: O carte în care e scris cum trebuie făcut. CLARABELLA: Ce?

MARIA: Acolo stă scris ce fac fals bărbaţii atunci când vorbesc cu femeile!

CLARABELLA: Şi anume?

MARIA: Vor mereu să ofere soluţii. Ca şi cum inima unei femei, sufletul unei femei, feminitatea unei femei, ari fi o biela de motor pe care o poţi schimba, când a început să dea rateuri. Dar eu vreau ceva fără sfârşit. Dar eu nu am nevoie de interminabilele lui „Ştiu cum se rezolvă, baby – ascultă-mă numai, şi o să fie bine". Sunt o femeie şi vreau, ca să fiu tratată aşa cum natura mea interioară, structura mea psihosocială, genetică şi mentală o cere!! Şi nu ca pe prietenul lui Andreas, cu care se înţelege de minune, şi cu care nu are niciodată nicio neînţelegere.

CLARABELLA: Şi ce stă scris în carte, despre cum suntem noi aşa în aparenţă?

MARIA: Altfel… pur şi simplu altfel, şi asta trebuie respectat!

CLARABELLA: Cum?

MARIA: Deci acolo stă scris, că atunci când soţia povesteşte soţului despre problemele ei, vrea orice, numai soluţii nu. Trebuie să asculte plin de atenţie şi cu tandreţe, să te ia în braţe şi să fie acolo prezent – fără să se transforme imediat în mecanic de suflete.

CLARABELLA: Pot să spun şi eu ceva? MARIA: Da – dar fără să dai nicio soluţie. CLARABELLA: Şi atunci?!

MARIA: Mhm… Aha… aşa – aşa… – plină de înţelegere.

(Pauză)

CLARABELLA: Asta-ţi doreşti? MARIA: Da.

CLARABELLA: Adevărat?! MARIA: Da…! Adevărat.

CLARABELLA: Mhm… Aha. *(Pauză)*

MARIA: Hm?

CLARABELLA: Aşa şi aşa…

MARIA: Ce-ai rămas aşa cu gura căscată?

Muzica începe: Clarabella începe să cânte. Andreas

şi Martin

*Se alătură. Maria stă în stânga. Martin în dreapta băncii în fotoliu. Clarabella şi Andreas pe bancă. Toţi patru cântă****: „It's sad... se sad... – it's a sad, sad situation – but sorry seems to be the hardest word..."*** *Martin începe să bată ritmul. Klara şi Maria fac la fel. Cântă melodia lui Elton John în quartett. La final linişte.*

CLARABELLA: Mhm… Ce crezi tu despre o discuţie între opt ochi?

ANDREAS: Cred profund.

CLARABELLA: Întrebarea este ce or să spună despre asta copii?!

MARTIN: Ce o să spun eu? Nu am fost niciodată împotriva unui dialog constructiv!

MARIA: Asta înseamnă că eu sunt aceea care se împotriveşte dialogurilor constructive?!

MARTIN: Exact asta înseamnă! Pentru că la tine dialogul nu este decât un interminabil monolog, cu care eu trebuie să fiu de acord în întregime şi până în cel mai mic detaliu, pentru că altfel nu mai se poate discuta nimic constructiv!!

MARIA: Şi ăsta nu a fost poate niciun fel de monolog?!! În ultimele cinci secunde au curs mai multe jigniri decât…

MARTIN: Dacă consideri totul o jignire, când eu de faţă cu prietenii te critic în cuvinte măsurate, atunci…

MARIA: Asta-i veşnicul tertip!! Veşnicul tău tertip, pe care nu mai sunt gata să îl accept!

MARTIN: Care tertip?! Îţi aduc argumente concrete şi tu emoţionalizezi totul într-o cincime de secundă, pentru că nu eşti capabilă să te ridici la nivelul unei discuţii civilizate.

MARIA: Asta afirmi tocmai tu! Tu eşti deci acel care duce discuţii civilizate! Tocmai tu! Se vede pe tine civilizaţia de care dai dovadă, şi dacă suport să fiu de faţă atunci când mă umpli cu jigniri fără limită şi întâmplător îmi însuşesc răceala ta sufletească şi o fac să fie şi a mea,

numai asta observă crasul tău egoism?!

ANDREAS: Noi…

MARTIN: E fără rost, Andreas – fără rost! Cunosc bine punctul ăsta. Acum s-a încălzit şi nu mai poate să o oprească nici măcar un regiment de blindate.

CLARABELLA: Noi…

MARIA: Asta e corect. Asta este, în mod excepţional, de data asta, corect! Că e fără rost. Pentru că vrei să îmi furi ultimul lucru care mă mai face să mă simt omul, care eram odată, mai înainte să te fi cunoscut pe tine!! Emoţiile mele!

ANDREAS: Noi…

MARTIN: Eu am fost acela… fireşte eu, cine altcineva.

Asta-i tipic!

CLARABELLA: Noi…

MARIA: Dar, cine altcineva – Bugs Bunny?!

MARTIN: Tu ai intrat prima dată în vorbă cu mine, pe vremea când liniştit şi cu inima curată stăteam pe bancă. Cu inima curată şi liniş…

MARIA: Până când ai putut din nou – aşa cum se întâmplă de atâtea ori în viaţă – te-ai împiedicat de ceva deosebit, ca o ţestoasă, care fără să ştie adevărata valoare a lucrului descoperit, şi ai…

MARTIN: Ha! „Adevărata valoare”.

MARIA: …să recunoască, şi ai călcat peste ea, aşa cum faci şi acum cu discuţia asta „de împăcare” pe care o duci acum. Dar de data asta, fie binecuvântat Cel de Sus, am martori pentru modul tău nemilos şi fără scrupule cu care intri peste inimile oamenilor, şi cu care ai nimicit orice speranţă…

MARTIN: Şi chiar încerci de o mie de ori cu cea mai înaltă frecvenţă a benzii tale vocale feminine să te caţeri la înălţimea discuţiei purtate, ei bine, tot nu o să-ţi reuşească.

ANDREAS: Noi…

MARTIN: Pentru ca exact aşa cum spui – avem martori la încercările tale continue de a a sufoca puterea

mea de…

MARIA: Eu sufoc?! Ha! Eu sufoc!!? Eu?!! MARTIN: Sufoci.

MARIA: Nu pot să cred că tocmai tu vorbeşti despre sufocare, atunci când toată lumea ştie, că tu…

MARTIN: Ce ştie – na?! Na?! Ce ştie toată lumea? Acum chiar am devenit curios?! Foarte curios. Probabil va fi amintită aici o antică formulă despre cum specia femeii este sufocată în societatea umană. Numai pentru că avem un penis, pe care din nefericire din când în când îl folosim ca să vă sufocăm!

MARIA: Măcar dacă ar fi un penis ca lumea, am putea spune că avem o latură pozitivă a temei de discuţie în această clipă!!

MARTIN: Nu!… Nu… nu… Da?! Nu aşa!!

MARIA: Dar când cineva nu are şi nu poate, urlă şi se bate cu pumnii în piept ca o gorilă africană, ca să creadă lumea că el „ar avea" şi el „ar putea"!

MARTIN: Nemaipomenit nivel! Nemaipomenit nivel! Foarte elevat! Nu pot face nimic pentru cele 11 minute ale tale de frigiditate. În cazul tău nu ar fi de folos nici măcar un ciocan pneumatic!

MARIA: Din ce în ce mai jos! Tot mai jos!! Excelent. Mulţumesc Domnului că aude cineva, cum…

CLARABELLA: Noi…

MARIA: …te afunzi în mlaştina ordinăriilor tale şi te lăfăi în ea ca un porc lăţos şi impotent!

MARTIN: Asta-i prea de tot! *(se duce la ea)*

MARIA: Şi acum violenţa! Nu-i aşa? Minunat… argumentele bărbăteşti, când creierul lui mic şi sărman „de înapoiat genetic, e prea la strâmtoare!

MARTIN: Ţine-ţi gura! *(o împinge)*

MARIA: Da, loveşte! Excepţional! Minunat! *(îl loveşte)* Asta o să aibă urmări – boule!

MARTIN: Tacă-ţi gura. MARIA: Te repeţi.

MARTIN: Tacă-ţi gura.

O loveşte şi o împinge. Andreas şi Clarabella vor să intervină, dar sunt daţi deoparte. Se ajunge la o

încăierare.

MARIA: Împuţitule. MARTIN: Curvo! MARIA: Cretin şi idiot. MARTIN: Au! Bestie!!

MARIA: Pupă-mă-n fund, bestie!! MARTIN: Bestie eşti tu, nenorocito!! ANDREAS: Noi…

CLARABELLA: Termină! Termină… *(ad infinitum)*

MARIA: Au! MARTIN: Aua!

MARIA: Ajutor!!

Ea fuge – Martin o urmăreşte.

MARTIN: Stai locului!!

MARIA: Ajutor! *Se pierd în culise. Andreas şi Clarabella se uită perplex şi neputincioşi.*

ANDREAS: Noi… ar trebui să întrerupem… discuţia. CLARABELLA: Da… Da…

ANDREAS: …Da… *Clarabella se ridică. Iese.*

ANDREAS: Cine crede că ăsta e finalul se înşală. Se înşală foarte tare. Încă nu trăim pe o planetă unde domneşte ordinea divină care are grijă de prudenţă şi bine. Încă nu am ajuns în acel punct al dezvoltării noastre ca fiinţe cugetătoare în care să înţelegem că suntem legaţi toţi unul de altul. În acţiuni şi reacţii. Şi încă nu ne dăm seama că avem în orice clipă posibilitatea să scăpăm de nebunia şi patima care ne stăpâneşte – pur şi simplu aşa! *(scutură scrumul de la ţigară)* Încă nu scăpăm nicio ocazie ca să împingem ceaşca care stă pe marginea mesei, pe jos. De ce e aşa? Nu ştiu. Poate pentru că nu suportăm adevăratul noroc? S-ar putea, că nu vrem să permitem, ca un război total şi fără milă să ajungă la o iluminare…? Se spune că este egal modul în care s-a ajuns la iluminare. Ce ne opreşte, ca la capătul unei întâlniri, care a fost plină de iubire… şi… momente pline de tandreţe… şi în parte schimbate în apropiere sufletească să spune în linişte şi fără să avem remuşcări, simplu, „rămâi cu bine”? Cu accentul pe bine…? Hormonii?! Exemplu părinţilor? Liz Taylor şi Richard Burton? Am o bănuială cumplită: ar fi prea plictisitor pentru noi! Asta-i, lucrul de care mă tem… Dar: vă rog să nu faceţi referinţă la mine cu privire la tema asta!

Martin apare încet pe scenă, cu o sticlă de coniac şi o bea în cursul viitoarei scene până la ultima picătură.

ANDREAS: Ah…

MARTIN: Curva dracului, blestemata, căcăcioasa… o târâtură…

ANDREAS: Ia loc.

MARTIN: Poţi să mă pupi în cur, tu… tu… Mizerabilo, gaură puturoasă.

ANDREAS: Martin, te rog… Despre ce e vorba?

MARTIN: Da… „Martin, te rog”. Pur şi simplu am s-o omor, mă înţelegi? O omor, haha… Şi pe urmă s-a terminat… Se termină în sfârşit definitiv. Aşa cel puţin nu mai ajung electronii din aerul respirat de ea în atmosferă. O omor. Am să omor această… această… această…!

ANDREAS: Pe cine? MARTIN: Pe cine?!! ANDREAS: Pe cine?!

MARTIN: Maria!! Am văzut-o! Pe stradă!! ANDREAS: Na şi?

MARTIN: Cu un… un… un… un altul!!! ANDREAS: Martin!

MARTIN: Ce!!

ANDREAS: Sunteţi divorţaţi de 11 luni! MARTIN: Na şi!?! *(Cade plângând pe sofa.)*

ANDREAS: *(spre public)* Asta e ce voiam să spun.

MARTIN: Şi după tine asta îi dă dreptul ca în faţa casei mele, pe strada mea, lângă maşina mea, pe care acum o săptămână mi-am cumpărat-o nou nouţă, cu un asemenea… cu un profesor de sport… să se vânture în sus şi în jos?! Cu un rânjet, cu un… un… un… Asta o face numai ca să o văd eu… ca să văd că… cu acest… acest…

ANDREAS: Această stradă e înscrisă în planul oraşului, la a cărui viaţă participă două milioane de oameni, şi…

MARTIN: Exact!!! Unde se află 10367 de străzi!

— Dar nu!! Ea trebuie să şi-o tragă la greu în faţa uşii mele cu acest…

ANDREAS: A fost o coincidenţă, poate…

MARTIN: Ce?! Coincidenţă?!! Ai auzit vreodată de ideea sincronizării de la C.G. Jung? Nu există coincidenţe – şi nu la muierea asta!

ANDREAS: Dar până acum au fost 9 luni de linişte, cum aşa dintr-odată…

MARTIN: Pentru că o să mă urmărească până şi în mormânt cu rânjetul ei, cu legănatul ei din şolduri, cu

…(dă scârbit din cap şi tace)

ANDREAS: *(spre public)* Asta era, nu-i aşa?! Ar putea să fie interesant să vedem detaliile care au dus la eşecul acestei legături… dar cu adevărat… pentru privitorii uimiţi… detaliile ar putea să ne facă să înţelegem, că avem în faţă o soartă excepţională: trădări amoroase, lipsă de tandreţe, cine a pus prima oară mâna pe telecomandă… În realitate toate acestea sunt neinteresante. În realitate primele şeptimi ale unei secunde dintre doi oameni decid tot! Totul! Totul! Pot chiar să pretind că înăuntrul celui mai adânc subconştient al nostru există un soi de film al vieţii, care se desfăşoară înainte de a începe o relaţie – ca o viziune a viitorului. Asemănător cu un film al vieţii, care rulează în mintea muribunzilor, în care se poate privi din nou totul, ca o provocare, ca să încercăm să facem aceste lucruri într-o viitoare viaţă altfel… cine ştie… aşa – cred cu adevărat… sufletul nostru ştie tot despre noii oameni, care au intrat în viaţa noastră. Şi ca să trăim o dramă, ne agăţăm şi spectacolul poate să înceapă! Şi în final rămâne această ciudată putere a sexualităţii, care ne împinge pierduta apropiere de celălalt să o scoatem din lada de amintiri, ca un fel de acord final, să spune aşa… şi dacă asta nu merge, mai bine faci praf castelul de nisip mai înainte de a construi un altul. C’est la vie”.

MARTIN: Eşti un om bun, Andreas! ANDREAS: Haha!

MARTIN: De asta nu ai nicio femeie. ANDREAS: Mhm.

MARTIN: Eşti prea plictisitor pentru ele! ANDREAS: Aha!

MARTIN: La tine nu există nicio dramă… eşti un bleg!

Haha! Scuze!

ANDREAS: Aşa va să zică… MARTIN: Mhm…

ANDREAS: Ai perfectă dreptate.

MARTIN: Şi acum plec şi… mă omor… Chem un taxi, nu-ţi fie teamă.

ANDREAS: Super.

MARTIN: *(rămâne locului)* Voiam să se întâmple totul altfel… cu adevărat. Cu totul altfel… am visat să întemeiez o familie, copii, sfârşituri de săptămână… la cinema… Cartea Junglei… mi-a plăcut aşa de mult pe când eram copil. Ca şi Mowgli care la final totuşi se duce în sat şi ursul Balou şi pantera Bagheera… se uită după el… şi nu pot să-l mai ajute. Am plâns… atunci în sala de cinematograf… nu am ştiut, de ce. Ha… asta aş fi vrut să fac… numai că… *(răsuflă adânc şi iese)*

Apare Clarabella. Maria fuge după ea.

CLARABELLA: Nu… Nu… te rog, nu… nu! Nu, Nu… Nu… Ai grijă!!!

MARIA: Dar chiar aşa este… şi eu ştiu de ce fugi tu. Pentru că şi tu cauţi acelaşi lucru ca mine dar nu ai curajul.

CLARABELLA: „Acelaşi lucru”?! Ha… Nu! Te rog nu!

MARIA: Clara! Cu Sergej este aşa de minunat, cum nu a fost cu nimeni altul! El este… El este! Acestui bărbat îi reuşeşte tot, tot ceea ce nu le-a reuşit celorlalţi dinainte…

CLARABELLA: Of Doamne!!

MARIA: El mi-a deschis inima! CLARABELLA: Nu!!

MARIA: Ba da… De la divorţul de Martin eram doar o corabie la ale cărei pânze nu mai ajungea niciun vânt, pentru că acest bărbat mi-a luat totul, tot ce mai înainte era bun şi frumos şi adevărat şi cinstit şi deschis în mine… I-am dat totul şi el a călcat totul în picioare.

CLARABELLA: Nu vreau să mai ascult… Oh Nu! Nu! Nu! MARIA: Sergej şterge toate astea cu puterea lui, cu tandreţea lui, cu înţelegerea lui. Mă ascultă. Mă ascultă cu adevărat. Nu ca Martin, care numai s-a prefăcut, ca să

observe pauza dintre frazele mele, şi să îşi dă drumul acolo la propriul monolog… Dar Sergej…

CLARABELLA: Gata!!! MARIA: Ce?!

CLARABELLA: Gata! Am citit ieri un articol cu ce trebuie făcut cu alcoolici dacă vrem să-i vindecăm.

MARIA: Ai început din nou să bei?!

CLARABELLA: Da… dar nu despre asta vorbesc. Vorbesc despre vicii! Este greşit să fii atent cu ei, greşit să îi asculţi, greşit să porţi cu ei discuţii. Asta le întăreşte viciul. Ştii, ce trebuie făcut?! Să le dai poate o palmă care să îi lumineze?!

MARIA: Ce?

CLARABELLA: Trebuie lăsaţi în pace şi plecat de lângă ei!!!

Se întoarce şi părăseşte scena.

MARIA: Nu am ştiut că îţi merge aşa de prost!

Linişte. Martin apare fără grabă pe scenă. Se uită fix la Maria.

MARTIN: Ah! Nu?!

MARIA: De unde ai apărut aici?! MARTIN: De acolo – o pură întâmplare. MARIA: Aha… frumos…

— La revedere! MARTIN: Stai! *(el i se pune în cale)* MARIA: Te rog nu, da?

MARTIN: Stai locului! MARIA: *(oftează)* Ce mai vrei?

MARTIN: Mie nu-mi merge bine. MARIA: Îmi pare rău.

MARTIN: Şi ţie?

MARIA: Mulţumesc… foarte bine.

MARTIN: Oha… deja o criză?! MARIA: Ce?

MARTIN: Ce vrea să însemne: „foarte bine”? La acest noroc nou măreţ – nu i se mai scoală – sau ce anume?

MARIA: Martin… Să lăsăm… te rog!

MARTIN: Oh… Suntem „atinşi”. Nu mai vrem să avem nimic de a face cu trecutul şi viziunile lui.

MARIA: Exact.

MARTIN: Asta-i un rahat. Ascultă-mă! Tu mă poţi uita la fel de puţin cât pot eu să te uit pe tine!

MARIA: Asta-i corect. Nebunia pe care tu şi eu am trăit-o, nu poate fi uitată aşa de uşor.

MARTIN: Aha… Dar a fost totuşi bine… atunci cu Watussi ăla, al tău!

MARIA: Acum ajunge.

MARTIN: Asta nu poţi să uiţi… Chiar dacă îţi dai toată silinţa, niciodată nu o să poţi uita asta…

MARIA: E deja uitată. *(trece pe lângă el)*

MARTIN: Ok… Ok… La naiba…

— Rămâi cu bine! *(scoate un pistol)*

MARIA: Ce vrea să însemne asta! Termină! MARTIN: Bunicul meu a fost ofiţer!

MARIA: Dă-l încoace! MARTIN: Mă omor. MARIA: Termină odată!

MARTIN: Vino la mine… vino lângă mine, te rog! MARIA: Te rog!!!

MARTIN: Am spus te rog… eu!!!

MARIA: Atunci nu ai decât să te omori… Tâmpitule. Oricum nu ai curajul pentru asta!! Fir-ai al dracului să fie de treabă – că pe urmă se termină în sfârşit totul!! *(iese)* Taxi! Taxi! Taaxi!!!

MARTIN: Mă omor, mă omor… *(se aşază)* Dar asta nu e logic!

— Te omor! *(iese în fugă)* Te omor… (etc.) Taxi

…Taxi! Taxi!!!

Intră Andreas.

ANDREAS: Cunoaşteţi teoria universurilor paralele? Nu? Da? Pentru cei care nu o cunosc: unii savanţi spun, că tot şi toate câte ne înconjoară apar încă odată într-o nesfârşire de universuri paralele. Şi viaţa noastră trăieşte, cu unele diferenţe microscopice încă odată. În viitorul univers spre exemplu Mitzi va purta o rochie verde de femeie uşoară… Mă înţelegeţi? Bine. Ceea ce ni se pare aici şi acum de neînchipuit… egal… În următorul univers s-ar fi putut întâmpla spre exemplu aşa…

Se dă deoparte.

Maria se refugiază în locuinţa ei, umblă agitată în sus şi în jos.

MARTIN: Deschide… Deschide… Deschide… Deschide odată rahatul ăsta de uşă!!

MARIA: Dispari! Cară-te!! Nu mai vreau să te văd! Nu mai vreau să te văd. Dispari!!

MARTIN: Deschide! Sparg uşa…

MARIA: Oricum nu o să reuşeşti, sulă bleagă ce eşti.

Porcule. Blegule!! Fanfaronule!

MARTIN: Las că vezi tu! Las că vezi tu, bestie. Bestie! MARIA: Ajutor!!

MARTIN: Na, cine-i aici un bleg! Acum vin la tine! Vin la tine!!

MARIA: Să ştii că sun la poliţie!!

O hărmălaie infernală. Martin sparge uşa şi intră prin ea.

MARTIN: Aah!!

MARIA: Ajutor!!! Ajutor!!! Ajutor!!! MARTIN: Au!! La dracu'! Au!! Au!

Aua! Of Dumnezeule… mi-am rupt umărul… aua! Of Doamne…

Cad amândoi, arma se rostogoleşte pe podea.

MARIA: De ce faci acum teatru?!!

MARTIN: Nu… niciun fel de teatru… of Doamne! La naiba… doare de te scoate din minţi… te rog… ajută-mă!

MARIA: Minţi!

MARTIN: Nu… of, Doamne! Îţi jur că nu… Mie rău.

MARIA: *(închide telefonul)* Aşteaptă! *(vine cu un pahar de apă)* Da… bea ceva!

MARTIN: Mulţumesc… auu! oh… Mulţumesc… Aua! MARIA: Chiar aşa de rău?

MARTIN: Aş putea să urlu… auu!

MARIA: Of Doamne, acum chiar îmi pare rău… sincer. MARTIN: Aua…

MARIA: Care-i umărul? MARTIN: Ăsta.

MARIA: Vino aici, vino. MARTIN: Doare atât de tare. MARIA: Da…

MARTIN: Nu numai umărul… MARIA: Da.

MARTIN: Aua… *(el plânge)*

MARIA: Da… Da… descarcă-te în plâns.

MARTIN: Nu voiam ca totul să ia întorsătura asta… MARIA: Nici eu…

MARTIN: Cu adevărat… cu adevărat… MARIA: Ştiu.

MARTIN: Totuşi te iubesc.

MARIA: Da… Da… şi eu te iubesc totuşi, tu, prostule. *(ea plânge)*

MARTIN: Adevărat?!

MARIA: Adevărat*. Plâng amândoi)*

MARTIN: Te rog… te rog, hai să mai încercăm odată. Numai o dată. O să fiu cu totul altfel… cu totul!

MARIA: Nu totul. MARTIN: Ba da. MARIA: Nu.

MARTIN: Ok… te iubesc atât de mult*. Plânge)*

MARIA: Comoara mea… şi eu pe tine la fel de mult… *(plâng amândoi)*

MARTIN: Aua…

MARIA: Te duc acum la spital. MARTIN: Da, te rog… au!

Se ridică greu în picioare, părăsesc scena.

MARIA: Vino… vino… vino încoace…

ANDREAS: De fapt totul e în ordine… dar… Iluzie… Vreau să spun că ar fi putut de fapt să fie mai departe aşa… într-o altă lume. Spre exemplu…

Zgomotele galeriei de artă. Martin apare şi se aşază pe bancă. După o vreme apare şi Maria cu un catalog al expoziţiei în mână. Se uită la Martin, se uită în catalog.

MARIA: Scuzaţi… MARTIN: Hm?

MARIA: Staţi pe numărul 4. MARTIN: Poftim?

MARIA: Acesta e un obiect din expoziţie… – aici!

Martin se ridică şi aruncă o privire în catalog, i-a

numărul scris pe un carton în care există şi descrierea obiectului.

MARTIN: Adevărat.

MARIA: M-am gândit să vă spun eu mai bine, mai înainte ca cineva…

MARTIN: Aveţi absolută dreptate… mă simt foarte penibil… Vă mulţumesc.

MARIA: Cu plăcere.

MARTIN: La revedere. MARIA: La revedere.

Martin iese, se opreşte, se uită scurt la ea, zâmbeşte şi iese. Maria iese răsfoind catalogul în partea cealaltă.

ANDREAS: Lipseşte ceva, nu? Hahaha…

În timp ce vorbeşte apare Clarabella şi se aşază lângă crucea albă care va desemna imediat mormântul celor doi.

ANDREAS: De ce? Aceasta-i întrebarea. Pentru că ştim ce s-a întâmplat de fapt. Pentru că avem impresia că am înşelat viaţa cu urcuşurile şi cu coborâşurile ei. Tot ce am trăit cu Martin şi Maria, Clarabella, Mitzi şi cu mine, unde ar fi fost să fie…

CLARABELLA: Ar fi existat mai puţină… dramă… şi niciun mort.

ANDREAS: Pot să-ţi spun ceva? CLARABELLA: Hm?

ANDREAS: Ar fi fost plictisitor. *Păşesc în spatele mormântului şi tac.* ANDREAS: Asta-i deja straniu.

CLARABELLA: Ce?

ANDREAS: Că au lăsat un testament, în care stă, ca el să fie înmormântat lângă ea. Într-o sută de ani.

CLARABELLA: Poate nu a fost decât o glumă… ANDREAS: Poate… *(pauză)*

Clarabella începe să cânte încet. Andreas cântă cu ea: „Little Bird" din „Omul din La Mancha".

CLARABELLA: Asta le plăcea atât de mult.

ANDREAS: Da.

CLARABELLA: Ei bine… poate într-o viaţă viitoare. ANDREAS: Andreas: Da… Poate.

CLARABELLA: O să plec… ok… ANDREAS: Ok.

Se îndepărtează încet.

ANDREAS: Să o fac sau să nu o fac…? Aceasta-i aici întrebarea. Hm…? Într-un fel, totul spune că ar trebui s-o fac, O fac. Nu o fac… O fac!

— Nu ai chef să bem ceva?

CLARABELLA: Noi doi?! ANDREAS: Mhm.

CLARABELLA: De ce cu mine?

ANDREAS: Pentru că am trăit lângă tine… şi, ha… pentru tine aş fi gata să merg până în Ohio…

CLARABELLA: Ohio…?? Cum aşa?!

ANDREAS: Cred că eşti o femeie fascinantă… Poţi să fii tu aceea?

Ea se uită lung la el. Muzica sună ca la început.

Elina Garance: „Voi che sapete che ***cosa e amor***” *numai pentru 45 secunde.*

Clarabella se duce la podest. Se aşază în stânga, în partea din spate şi se uită spre spatele scenei.

Andreas se aşază în faţă şi se uită în direcţia publicului.

Lumina slăbeşte treptat. Cu puţin înainte de finalul muzicii şi scurt înainte de întunericul total se uită unul la altul… se văd unul pe altul…

Muzica: se termină Lumina: Întuneric

Final

Piele şi Cer

de *Dimitré Dinev*

Personajele:

EL EA

SOLDATUL

Un luminiş în pădure. O grămadă de gunoaie: saci de plastic, hârtii de ziar, doze goale, sticle, cârpe, lăzi goale de muniţie… De departe se pot auzi împuşcături. Printre copaci se vede din când în când lumina de la rafalele unor pistoale mitralieră. Pe scenă apare o siluetă. E îmbrăcată cu o geacă de camuflaj, jeans, tenişi. Pe cap are o şapcă. Faţa este murdară şi pe jumătatea acoperită cu un şal. Cară un sac de gunoi în spate. Se uită cu mare grijă de jur-împrejur. După ce s-a asigurat că în preajmă nu se află nimeni goleşte conţinutul sacului pe pământ. Afară se rostogolesc brăţări de aur, inele, portofele, ceasuri. Îşi leagă la gât lanţurile de aur unul după altul. Odată se poate vedea o cruce, altă dată o semilună. Ceasurile şi le pune pe ambele braţe. La sfârşit scotoceşte prin portofele. Din unele scoate bani, din altele numai fotografii. Banii îi vârâ în pulover, fotografiile le priveşte şi le aranjează într-un şir în faţa ei. Între timp vorbeşte:

EA: Eşti din ce în ce mai iute, din ce în ce mai bună… Bune mi-au mai fost mâinile, liniştite au mai fost…

Bune au mai fost degetele mele, îndemânatece au mai fost, meritaţi un cadou… Unul pentru tine (*împinge în deget un inel*) Unul pentru tine (*un al doilea deget primeşte un inel*) Bune aţi mai fost şi voi picioarelor, tăcute aţi mai fost, şi nu aţi zis că nu o să tremuraţi, o să te aducem sănătoasă acasă, n-o să te prindă nimeni… Numai nasul a fost rău, pleacă de aici, ai zis tu mereu, pleacă de aici. Ai fi stricat totul… Ce să mă fac cu tine… Să te tai?… Ia exemplu de la picioarele, de la mâinile mele. Banii nu put, nu ştiai asta? Nu eşti de acord, sau ce? Mă chinui în fiecare zi… (*miroase o bancnotă*) Pfui! Chiar şi banii put, da’ ce să facem… (*bagă restul de bani sub pulover. Acum se uită la poze*) Ce frumoasă e ea… Nici asta nu-i rea. Toţi au prietene frumoase… Uf, dar asta le bate pe toate. Şi tipul nu avea nici măcar un bănuţ în portofel. (*se uită lung la poză*) Nici măcar cercei nu ţi-a cumpărat. Cea avut tipul,

de l-ai ales. Ce ţi-a promis? A vorbit frumos? Şi tu l-ai crezut? Ştii ce cred eu? Că nu□□□a folosit de mijloace cinstite. Ţi-a făcut cu siguranţă farmece de dragoste. Cunosc o prezicătoare, care poate aşa ceva… Ea te poate şi vindeca… (*pune poza deoparte*) o să vorbim noi altă dată. Acum nu am timp.

În spatele ei apare un soldat în uniformă de camuflaj. Are un Kalaşnikov în mână şi raniţă pe umeri. O observă câteva clipe cu o mină plictisită.

EL: Ştiţi cumva din întâmplare, cât e ceasul? (*încarcă arma*)

EA (*se întoarce înspăimântată către el*): Eu… (*el ridică arma în direcţia ei*) Şase fără zece.

EL: E bine să ştii cu exactitate când mori. Mulţi nu ştiu.

Întoarce-te!

EA: Dar de ce trebuie să mor?

EL: Să jefuieşti morţii e cea mai împuţita chestie. EA: Păi ei nu mai au nevoie. Pe când noi…

EL (*o întrerupe*): Ţine-ţi fleanca şi fă stânga-mprejur, împuţitule.

EA (*se aruncă la picioarele lui*): Vă rog! Nu mă ucideţi!

Faceţi cu mine ce vreţi, dar lăsaţi-mi viaţa. Vă rog!

EL (*o loveşte cu piciorul şi ridică arma spre ea*): Aşa o putoare!

(*Ei îi cade şapca de pe cap dând la iveală o claie de păr. El înţelege abia acum că are de a face cu o femeie. Se luptă o vreme cu el însuşi, apoi lasă arma jos şi scuipă în pământ*) Lasă lucrurile aici şi cară-te.

EA (*preocupată cu ea*): Vă rog lăsaţi-mă în viaţă! Sunt deja aşa de mulţi morţi. Şi toţi au avut prietene frumoase… Eu trebuie să le cumpăr prietenelor lor cercei… Trebuie să trăiesc… Fotografia mea nu a purtat-o niciunul din ei. Niciunul în viaţă, şi niciun mort.

EL: Ce prostii bolboroseşti acolo? Ridică-te în cur şi

şterge-o!

EA (*se ridică de la pământ*): Şi ce trebuie să fac pentru asta?

EL: Dacă aş fi vrut ceva, mi-aş fi luat singur. Ţine minte asta!

EA: Am vrut numai să mulţumesc. Aş vrea bucuroasă să fac ceva.

EL: Vrei să trăieşti sau nu? EA: Sigur că vreau.

EL: Atunci ce naiba mai cauţi aici? (*Ea încearcă să se îndepărteze*) o clipă! mai întâi descarcă tot! Poţi să-ţi salvezi pielea, nimic mai mult! (*Ea începe să-şi dea jos lanţurile de la gât. El se aşază pe o ladă şi îşi aprinde o ţigară. De departe se aud împuşcături*)

EA: Cine mai trage acolo?

EL: Un începător. Cu siguranţă un puşti. EA: De unde ştiţi asta?

EL: Se aude.

EA: Ce? Vârsta lui?

EL: Lipsa de experienţă, avântul, plăcerea… Fiecare a avut plăcerea asta la început… A primit suficientă muniţie şi sărbătoreşte Crăciunul. Ţinteşte satul, dar nimereşte numai casele goale. Trage deja de o zi. Cu o mitralieră grea. Dobitocul nu ştie cum or să-l mai doară încheieturile. La sfârşit n-o să mai fie în stare nici măcar să se şteargă la cur. Dacă trage mai departe şi la noapte îl omor.

EA: Pentru cine luptaţi?

EL: Pentru cine plăteşte mai bine. EA: Şi cine plăteşte mai bine?

EL: Aveam impresia că vrei să rămâi în viaţă. EA *încearcă să plece*

EL: Vino-ncoa'! (*Ea se apropie de el. El scoate din buzunar un bidon de metal şi i-l întinde*) Aşteaptă! (*Ea ia bidonul. El îi mai dă şi o cârpă. Apoi îşi scoate haina şi T-shirtul. Torsul lui gol este complet tatuat*) Pe spate am o zgârietură. Curăţ-o. (*EA se uită la corpul lui tatuat*) Ce te chiorăşti aşa? (*Ea îi dă repede ocol şi rămâne nemişcată în spatele lui. Se uită însă mai departe fără să facă nimic*) Cât

trebuie să mai aştept?

EA: Imediat… Mi-e numai un pic rău.

EL: Da morţii poţi să-i jefuieşti. Poate că nu sunt destul de mort pentru tine, sau ce?

EA: Sângele… E atât de mult.

EL: Nu face pe tine. Nu-i decât al meu.

EA: Nu ştiu de unde să încep. Nu vreau să-ţi fac rău. EL: Ce nu vrei?

EA: Să-ţi fac rău!

EL (*râde şi o ia de mână*): Ori vrei să trăieşti ori vrei să nu faci nimănui rău. Doar te-ai decis pentru viaţă. Aşa că începe repede să-mi cureţi spatele şi fii mulţumită, că nu te pun s-o faci cu limba. (*EA începe de foarte jos*) Curăţă mai întâi rana!

EA: Nu am găsit-o încă.

EL: Vezi vulturul? Sus, sub umărul drept. EA (*ezitând*): Da…

EL: Dedesubt e un şarpe. EA: Nu văd nimic.

EL: Curăţă sângele, şi pe urmă o să vezi. Acolo trebuie să fie rana.

EA (*curăţă încet locul*): Rana-i adâncă.

EL: Şi cum arată şarpele? EA: Tăiat în două.

EL: La naiba! Era o capodoperă. EA: Cred că rana trebuie cusută. EL: Cât de lungă e?

EA: Începe de la ghearele vulturului şi se sfârşeşte (*curăţă mai departe*) în faţa unei pietre de mormânt.

EL: Am bănuit. Cu cinci şase cusături eşti gata. (*scoate din buzunar aţă şi ac şi i le întinde*) Uite aici uneltele de care ai nevoie.

EA: Nu pot să cos.

EL: Nu-mi spune prostii. Eşti femeie, sau? EA: Piele nu am cusut niciodată…

EL (*o întrerupe*): E acelaşi lucru ca şi la haina de piele. Ba chiar mai simplu. Dă-mi sticla. (*trage o duşcă şi i-o întinde la loc*) Ia o gură şi să vezi cum merge.

EA (*bea*): Uhh. Arde. Ce-i înăuntru? EL: Ceva la 70 de grade.

EA *bea*

EL (*o opreşte*): Mai bine întâi cusătura.

EA: Ţin la băutură. (*mai bea o înghiţitură şi se pune în spatele lui*)

EL: Dacă o să-ţi vină rău să nu borăşti pe spatele meu. Ai înţeles?

EA (*disperată*): Nu reuşesc. EL: Totuşi, totuşi…

EA: Nu pot.

EL: Dacă mai scoţi o vorbă îţi cos buzele. EA: Pot să păstrez măcar un ceas?

EL: M-am săturat.

EA (*împunge cu acul puternic. EL strigă*): Să…? EL: Fă mai departe. Şi ai grijă să nu strâmbi şarpele. EA (*coase*): Cum s-a întâmplat?

EL: Am avut noroc. EA: Noroc?

EL: Da, ieri… O ceartă tâmpită. Voiam să mă tocmesc pentru ceva, dar erau acolo doi tipi, care m-au luat la mişto. Unul zicea că i-aş fi omorât fratele.

EA: Şi aşa era?

EL: Tot ce se poate. Mereu ucid care-cuiva fratele sau fiul. Am vrut să plec. „Din toată afacerea nu iese nimic. Sunteţi prea sentimentali pentru mine. Futeţi-vă între voi, dacă vă iubiţi aşa tare, şi lăsaţi-mă pe mine în pace!” le-am spus eu.

EA: Nu prea a fost deştept. Bărbaţii de aici, din împrejurimi, sunt tare sensibili.

EL: Le-aş fi propus mai repede varianta tandră, dar au sărit pe mine. Ce s-a întâmplat nu mai ştiu exact. Ceva a explodat şi mi s-a rupt firul. Când mi-am revenit, întuneric. Sângele îmi lipise genele. Mi-a trebuit o vreme până să pot deschide ochii. Peste mine două leşuri. Măruntaiele unuia îmi atârnau peste gât. O porcărie. Pfui. (*scuipă cu putere*) Dar asta se numeşte noroc.

EA (*îşi şterge sudoarea de pe frunte şi rupe aţa cu dinţii.*

Pe buzele ei rămâne lipit sânge.): Gata.

EL: Vezi. Omul nu are habar de ce e în stare. Ai curăţat spatele?

EA: Încă nu de tot. (*şterge cu grijă mai departe*) EL:

Când eşti gata poţi să bei cât ai chef.

EA *termină cu ştersul, rămâne în spatele lui şi începe să studieze cu atenţie tatuajele.*

EL: Te uiţi la tatuaje? (*îşi aprinde o ţigară*) EA: Cine le-a făcut?

EL: Tipi diferiţi ca îndemânare, în cele mai diferite locuri a acestei lumi unice şi de tot… Toată frumuseţea.

EA: Şi statuia Libertăţii?

EL: E frumoasă, nu-i aşa? Ai mai văzut-o înainte? EA: Numai la televizor. (*atinge locul cu mâna*) EL: Ei, acum o vezi de aproape.

EA: Da' nu-i cea adevărată.

EL: Mai adevărată ca asta nu poate fi.

EA: Numai că noi suntem aici şi ea acolo. Aş fi preferat să fiu acolo. (*trage o duşcă şi se uită atentă la cealaltă parte a spatelui*) 6.1.1960 De ce stă pe piatra asta de mormânt numai o dată?

EL: Pentru că cealaltă încă nu o ştiu. EA: Aha, tipul mai trăieşte?

EL: Cine?

EA: ăla, de zace dedesubt.

EL: Voiai să-i aduci flori sau mai degrabă să-l dezgropi ca să-l buzunăreşti?

EA: L-aş fi dezgropat. Aş fi tare curioasă să văd cum arată. EL: Cu siguranţă nu prea bine. Zace acolo de mult timp.

EA: De ce? Dacă nu e mort. Stă în întuneric şi aşteaptă. Trebuie să fie tare rău să stai mereu în întuneric şi… Trebuie să fi fost tare apropiaţi.

EL: Nu-i cine ştie ce pierdere. Se întâmplă oricui. Dă încoace sticla. (*bea*)

EA: Cel mai tare îmi place insula asta. EL: Care insulă?

EA: Aia de peste cruce.

EL: ăla nu-i nicio insulă. Ăla-i paradisul. EA: Da' nu văd niciun om acolo.

EL: Ţi-am spus doar, e paradisul.

EA (*vrea să atingă locul*): Aşa de aproape nu am fost

niciodată.

EL: Dacă te apropii şi mai mult o să înceapă să pută.

EA: Şi ce dacă. Şi aşa nu l-aş fi recunoscut. Nici îngerii nu se văd pe nicăieri.

EL: Ba da… Îi am pe fund. Câte unul, pe fiecare bucă. Dar nu ştiu cum se face că nu reuşesc să mă scoată din rahat. Singurul lucru pe care îl reuşesc este să bată din aripi de câte ori mi-o trag. Arată foarte nostim. Volodia şi-a dat mare silinţă. În Afghanistan m-a încondeiat. Ce repede trece vremea… Vino încoace (*Ea se aşază în faţa lui*) Bea un gât pentru Volodia! Să-i fie ţărâna uşoară.

EA: Să-i fie ţărâna uşoară. (*bea*)

EL: Pământul e bun. Îţi alunecă printre degete. Un pământ sănătos. (*Pauză*).

EA: Şi de ce tocmai în Afghanistan? EL: Ce?

EA: Paradisul, îngerii… De ce i-ai făcut tocmai acolo? Te-ai întâlnit cu ei pe acolo?… Sau a fost ceva, aşa, ca un soi de echilibru…

EL: Echilibru cu ce rahat?

EA: Cu iadul care trebuie să fi stăpânit pe acolo.

EL: Iadul e peste tot… Aici, acolo… Uneori te arde pe dinăuntru, alteori pe dinafară, atunci nu ajută nicio injecţie, ajută numai… Pentru Volodea (*bea*)

EA: Ţi-a fost bun prieten?

EL: Îmi era ca un frate. Am învăţat multe de la el. Cu ochii lui am văzut, cu urechile lui am auzit. Şi m-am simţit al naibii de bine, aşa… Numai că în împuţitul ăla de Afghanistan nu se găsea niciun fel de alcool, în schimb o grămadă de heroină şi alte tâmpenii. Cu vremea îţi trebuie ceva să mai uiţi… Cei mai mulţi dintre noi au devenit acolo junkies… Lui trebuie să-i mulţumesc că nu m-am atins de marfă… Vezi lacrimile de aici? (*arată la două lacrimi tatuate sub ochiul stâng*) Le-am făcut singur. Vezi ce mari sunt…? Nicio muiere nu merită asemenea lacrimi. Sunt pentru Volodea.

EA: A murit acolo?

EL: Nu. La Moscova. S-a omorât la el în casă. Nu mai voia să aştepte. Poţi să pricepi aşa ceva?

EA: Cred că da.

EL: Crezi un rahat. Habar nu ai despre ce vorbesc. Îţi baţi gura acolo, pentru că vrei să-ţi salvezi pielea. Vrea să mă omoare, sau să mă violeze? Asta gândeşti tot timpul. Altceva nu mai e în căpăţâna ta. Crezi că dacă am o armă, am şi putere asupra ta. Uite□o, acum o ai tu. (*îi aruncă arma)* Poţi să schimbi ceva? Hai, încearcă! Ai acum puterea? Eşti acum un om mai bun? Puterea adevărată stă în altă parte. Dar aici (*bate cu degetele în capul lui*) nu se aprinde nicio lumină la mine. Pentru că e plin cu gunoiul ăsta mărunt de la gânduri. Mereu aceleaşi. Mereu aceleaşi. Te au la mână. Ne au la mână pe toţi... Eşti o hoaţă de leşuri şi o să rămâi o hoaţă de leşuri. Nimic mai mult. Trebuie să apeşi singură. Nu te scuteşte nimeni. Piedica e pe stânga.

EA (*armează pistolul*): Crezi că mi-e frică de unul ca tine, un ins de doi bani? Ce pot să-mi facă mie tipi ca tine? Să mă violeze?! Puţină apă caldă, şi nu mai rămâne nicio urmă. Pentru că sunteţi nişte nimicuri. A doua zi mă aşteaptă deja pe undeva cadavrele voastre, cu multe cadouri pentru mine. Am văzut destui morţi. Şi ce-mi spun mie feţele lor? Nu-mi spun absolut nimic. Cine-i mai pasă câtă putere aveaţi? Îmi pare rău numai de soţiile, de mamele, de surorile voastre. Le-ai auzit când plâng? Ai văzut lacrimile lor? Încearcă să le numeri! Şi tu vii la mine cu împuţitele tale lacrimi de Micky Mouse! Pot să te trimit pe lumea cealaltă şi pe urmă să dorm foarte bine, ca şi cum aş fi făcut toată ziua baie în mare. (*scoate un glonte din încărcător şi îl pune între dinţi*) Primul o să-l primeşti în capul tău găunos. (*scuipă glonţul în capul lui şi ia un al doilea în gură*) Al doilea în coşul pieptului. (*scuipă din nou şi nimereşte pieptul*)

EL: Să-mi deschid gura pentru al treilea? EA: Javră. (*al treilea îl scuipă în pământ*)

EL: De ce nu apeşi pe trăgaci? E aşa de simplu.

EA: Pentru că eu nu cârpesc un sac ca pe urmă să-l arunc. (*îi aruncă arma înapoi*)

EL: Ai sânge pe buze.

EA: E de la tine. (*încearcă să se şteargă*) Cred că trebuie să mă aşez.

EL: Şnapsul te-a ajuns, nu-i aşa?

EA: Prostii. Sunt obişnuită. Taică-meu e beţiv. Şi pentru că nu suportă să bea singur, trebuie să beau mereu cu el. Că nu are niciun băiat. Trebuie să se mulţumească cu mine, sărmanul.

EL: Când ai dat prima duşcă pe gât?

EA: La zece ani. La înmormântarea mamei mele. Stăteam în sufragerie. Eu, sicriul, tata, două pahare şi o roşie. Mare, foarte mare era roşia, şi foarte roşie. Tata a umplut paharele, a tăiat roşia în două şi a sărat-o. A scăpat prea multă sare peste ea. Era deja ameţit. Apoi a dispărut mai întâi şnapsul, pe urmă roşia şi la urmă sicriul. Primele în gură, ultimul în pământul frumos aranjat… O roşie aşa de roşie n-am mai văzut de atunci. Din păcate era un pic prea sărată. (*desenează cu vârful unui glonţ o roşie pe pământ*) Exact aşa arăta. Dacă ţi-ai fi tatuat aşa ceva aş fi avut acum de unde muşca.

EL: Nu sunt strat de legume.

EA: Ai fi putut să-ţi desenezi paradisul cu mai multă fantezie.

EL: Muşcă dacă vrei să muşti. Aici (*arată la corpul lui*) totul are acelaşi gust.

EA: Da, sărat. Nu e nimic dulce în noi… Mie îmi place dulcele. Vreau să am o viaţă dulce.

EL: Şi de asta pungăşeşti morţii. EA: Şi ce vezi rău în asta?

EL: Ei sunt pur şi simplu cei mai buni oameni… Numai moartea ne face la fel. Aşa ceva trebuie respectat.

EA: Şi tu nu eşti de fel ucigaş, ci, să spunem aşa, un binefăcător al lumii…

EL (*râde*): Sunt ceea ce vezi, sunt lucrul de care îţi este frică… Nimic mai mult.

EA: Şi eu sunt aceea la care nu vei vrea nici să te uiţi şi nici s-o asculţi, mâine sau poimâine, când am să-ţi golesc buzunarele. De ce nu-mi dai chiar acum ce-i prin ele. Aşa facem amândoi economie…

EL: Ce vrei să faci cu banii? EA: Să o întind.

EL: O să-ţi împrumute prietenii nişte parale. Sau nu ai niciunul?

EA: Ba da… Morţii. Ei sunt oamenii cei mai buni, aşa cum spui. E ceva în cuvintele tale.

EL: Şi încotro vrei s-o iei?

EA: Am o prietenă. Trăieşte de doi ani în Austria. Din când în când îmi mai trimite câte o carte poştală, sau poze în care râde… (*se învârte în jurul lui*) Plec mai întâi la ea şi pe urmă acolo. (*bate cu degetul în Statuia Libertăţii*) În America. Vreau şi eu să râd ca ea.

EL: Ai grijă când ajungi acolo să nu mori de râs.

EA: Lasă-mi adresa. O să-ţi trimit cu siguranţă o fotografie. EL: Ce crezi c-o să găseşti acolo? Paradisul?

EA: Ai pus să ţi-l tatueze peste cur… Asta-i deja o problemă… Nu poţi să-l vezi niciodată fără o oglindă… Nu te mănâncă niciodată paradisul ăsta?

EL: De mâncat, mă mai mănâncă.

EA: Vezi, şi pe mine mă mănâncă… Într-un fel sau altul ne mănâncă pe toţi. Şi egal unde o să mergem, o s-o facă mai departe. Ca o boală de piele încăpăţânată. Aşa că, să lăsăm rahatul ăsta, despre căutare… Vreau pur şi simplu să trăiesc acolo unde nu se aud împuşcături şi nu pute a cadavre arse. Să am de muncă şi să mă fac frumoasă…

EL: Să cureţi gunoiul altora, să fii furată şi umilită de ei. Să slugăreşti o viaţă întreagă şi pe deasupra să zâmbeşti. Cum de pot avea oamenii vise aşa de idioate?

EA: Şi la ce visezi tu? EL: Eu nu visez.

EA: Evident, îţi lipseşte organul cu pricina. EL: Curând o să-ţi lipsească şi ţie…

EA: Ameninţi pentru că eşti invidios.

EL: Nu vreau decât să te ajut. Să te eliberez de visele tale bolnave.

EA: Poate că o să pot să vând povestea mea la un producător de film… O să apari şi tu, tu şi cu paradisul tău… Bineînţeles că în film vei fi mult mai frumos şi mai isteţ. Poate o să joace rolul, un actor celebru… Şi în film,

fireşte o să te îndrăgosteşti de mine şi o să mă salvezi din tot felul de primejdii. Aşa-i în filme… Altfel de ce am mai merge la cinema?

EL: Povestea ta n-o să intereseze pe nimeni…

EA: Dar poate a ta. Dacă vrei sau nu, de acum şi ea a devenit o parte din povestea mea.

EL: Nu o cunoşti.

EA: Am fantezie, o să pot pune ceva cap la cap. Îmi pot imagina copilăria ta, tinereţea… Ai fost cu siguranţă dintre puştii care spânzurau pisici şi jefuiau cuiburile de păsări.

EL: Atunci închipuie-ţi la iuţeală ce fac eu cu cei care povestesc minciuni pe seama mea.

EA: Asta-i uşor. Pentru asta nu trebuie să-mi obosesc fantezia.

EL: Cum vrei să ajungi în Austria?

EA: Ştiu pe cineva. Când o să am adunaţi toţi banii, o să mă ducă până acolo.

EL: Şi dacă nu?

EA: Dacă nu, tot o s-o facă. O să trebuiască să muncesc pentru el acolo.

EL: Să munceşti?

EA: Ştiu câteva femei, care au făcut aşa. Locuiesc câte patru-cinci într-o locuinţă şi merg la cerşit.

EL: O meserie grozavă, fără îndoială. Şi ce spune prietenul tău despre asta?

EA: Prietenul meu… Prietenul meu e la mititica şi îmi scrie în fiecare zi câte o scrisoare. Am deja 300 de scrisori de la el. Aş putea să-mi tapiţez toată locuinţa cu ele.

S-a gândit până acum cineva aşa de mult la tine? EL: Nu ai niciun prieten. Aşa-i?

EA (*se duce la un copac şi se uită la el*): Acesta-i un nuc. Ciudat că au crescut pe aici… Dacă îngenunchezi pe frunze de nuci poţi să stai de vorbă cu morţii.

EL: Ar avea multe lucruri drăguţe să-ţi spună.

EA: Un bărbat nu are voie să planteze niciun nuc, pentru că atunci când trunchiul va ajunge la fel de gros ca şi gâtul lui, va muri… Mai dă-mi sticla. (*ia sticla şi bea*)

Cum ai ghicit?

EL: Ce?

EA: Că nu am niciun prieten. Îmi stă scris pe frunte? EL: N-a fost cine ştie ce bătaie de cap.

EA: Mai întâi a stricat taică-mi tot, acum războiul. Lui taică-miu îi e frică să rămână singur. Câte odată mă ameninţă, altă dată mă loveşte, câteodată se aruncă la picioarele mele, mă imploră, să nu-l părăsesc, şi pe obrajii lui şiroiesc lacrimile de la şnaps… M□am săturat de tot circul ăsta.

EL: Pune-l să planteze un nuc.

EA: Nu mai am atâta timp. Cum am adunat banii, mă topesc. Poate că ar fi ajuns, dacă mi-ai fi lăsat prada de azi.

EL: Uită.

EA: De fapt, de ce nu m-ai omorât? EL: Nu omor femei.

EA: Şi ce faci cu ele? Le violezi? EL: Câteodată.

EA: Şi altceva?

EL: Nu vezi… Stau şi le ascult flecăreala.

EA: Eşti un om flexibil… Dacă ai fi ascultat mai mult, ai fi fost mai isteţ… Ştiu unde-ţi merge acum mintea. Să o violez sau numai să îi ard o palmă.

EL: Posibil.

EA: Faci economie la gândire.

EL: Am nevoie de exact atâta, cât cere situaţia. EA: Povesteşte-mi ceva despre tine.

EL: Citeşte singură. Aici stă scris totul.

EA (*se pune în faţa lui şi îşi lasă degetele să alunece peste tatuaje*): Galia… Olga… Vera… Aproape în dreptul fiecărei coaste stă numele unei femei. Foarte practic. În caz că te întâlneşti cu Dumnezeu o să afle cu siguranţă ce ţi-a plăcut.

EL: Dacă îl întâlnesc îi pun pistolul la tâmplă şi îl oblig să facă altă lume.

EA: Ia zi, le-ai iubit pe toate?

EL: Crezi că las pe fiecare, care mi-a supt-o odată, să fie trecută aici.

EA: Habar n-am. Omul face tot felul de lucruri

ciudate, când e singur şi se plictiseşte.

EL: Ce ştii tu despre iubire?

EA: Ce-i aşa de mult de înţeles? Când iubeşti, iubeşti fără să pui întrebări… Care dintre nume a fost primul?

EL: Galja.

EA: Povesteşte-mi ceva despre ea. De ce te-a părăsit? Nu, asta pot să-mi imaginez. Povesteşte-mi mai bine cum era. Cum v-aţi cunoscut?

EL: E mult de atunci.

EA: Dar numele ei mai e încă aici.

EL: Numai numele.

EA: Ei bine, atunci închipuie-ţi că eu aş fi Galja. EL: Nu ai putea să fii niciodată.

EA: De ce?

EL: Asta nu era femeie. EA: Da ce? Bărbat?

EL: Era o leoaică… Făcea din bărbaţi ce voia, şi ea voia foarte multe… Iubea locuinţele mari, maşinile mari, bărbaţii mari, gesturile mari, cuvintele mari. De fapt tot ce era mare.

EA: Cum ai cunoscut-o?

EL: La o manifestaţie de 1 mai. A plouat cu găleata. Sub o lozincă cu înscrisul „Munca îi apropie pe oameni" neam pus la adăpost de ploaie, şi acolo ne-am întâlnit.

EA: Şi ce s-a întâmplat mai departe?

EL: Pe vremea aia aveam 18, ea era cu cinci ani mai în vârstă. Dar ce are cineva, când are 18 ani? Fantezie, curaj, dar niciun sfanţ, mai ales niciun fel de habar cum arată viaţa. Omul gândeşte cu sula. Unde arată ea, acolo trebuie să ajungă… Am furat de la oameni, am spart locuinţe, ca să fac rost de banii, de care aveam nevoie, ca să se uite la mine. Câte nu am mai fost în stare să fac pentru ea… A vrut un semafor pentru ca la ea în locuinţă să pâlpâie roşu, galben şi verde, am aranjat să-i aduc unul acasă. Îi plăceau urşii. Aşa că la ziua ei am luat un ursar cu urşii lui. Asta i-a plăcut.

EA: Ursul a fost în locuinţă?

EL: Bineînţeles. A murdărit covoarele persane, a spart câteva farfurii. Vecinului de jos i-a căzut lampa din

plafon în cap, atunci când a dansat ursul, dar în rest, a fost foarte cuminte.

EA: Nu i-a fost frică?

EL: Frică? Se umfla cu mere cât era noaptea de lungă. Cu mere şi dulciuri. Era o orgie, ziceam eu. Dacă şi l-ar fi dorit pe atunci, pe Lenin, i l-aş fi adus din Mausoleu...

EA: Aşa de îndrăgostit erai... EL: Aşa tâmpit.

EA: Şi ce s-a întâmplat după aia?

EL: Pe urmă a trebuit să merg la armată. 1.000 de km. Departe de ea. A durut. Pentru că aici (*arată la piept*) mai bătea încă o inimă. Mi-a scris câteva scrisori. Le ştiam aproape pe dinafară. Le miroseam ca o adevărată fiară. Dar şi aşa a durat mai departe. Nu am putut să mă abţin şi am pus să-i fie tatuat aici numele**.** Înţeapă cât mai adânc, i-am spus eu tipului. Durere contra durere. Câte odată ajută... După un an, am primit câteva zile de concediu. Numai când mă gândeam la ea, asta se ridica în vânt. Nu m-am dus la părinţi, am mers direct la ea. Mai aveam încă o cheie de la locuinţă. Deschid, aud voci, mă strecor pe balcon şi mă uit prin fereastră, în sufragerie. Ea stătea în braţele unui şmecher chelios şi tocmai îi povestea ce caracter complicat am eu şi cât de labil sunt. Renunţ să mă mai uit la film**,** mă reped înăuntru, îi ard ei două palme, şi lui un pumn în mutră. Şi repet imediat chestia încă odată. Nu zicea ea, că sunt labil? Tipul se ridică mă face una cu pământul şi mă aruncă afară din locuinţă. Din cauza enervării uitasem că are înclinaţie spre tipii mari cât uşa. După aia mă sui în lift, apăs pe butonul de alarmă şi mi-o iau la labă. Asta a fost întreaga poveste.

EA: V-aţi mai văzut de atunci?

EL: După aia a trebuit să mă întorc la unitate. Când am terminat cătănia era deja măritată. Tipul cu care se măritase era unul care devenise bogat pentru că făcea contrabandă cu diamante băgate în cur. Ca să faci aşa ceva, trebuie să ai un anume caracter, nici labil şi nici complicat.

EA (*râde*): Pe bune?

EL: Sigur, sigur… Şi-a găsit norocul într-un cur.

EA: Şi ce-i cu asta? Fiecare îl găseşte unde poate. Principalul este să-l găsească.

EL: Sună înţelept, totuşi mi-e îmi pute un pic întreaga chestie.

EA: Şi cum a fost cu Vera?

EL: Nu vreau să vorbesc despre asta.

EA: Ea a fost cu siguranţă Sfânta… Voi bărbaţii împărţiţi femeile numai în târfe şi sfinte. Şi după aia vă miraţi că nu se potriveşte aşa de bine. Pierderea ei te doare cel mai tare, nu-i aşa?

EL: Încet, încet devii sâcâitoare.

EA: Dacă mi-ai fi dat prada, aş fi fost plecată demult. Acum tu eşti prada mea… Şi pe urmă, îţi şi place. A trecut cu siguranţă o veşnicie de când nu s-a mai interesat cineva de viaţa ta nenorocită.

EL: Ar trebui să pleci acum.

EA: Citeşte singură, mi-ai spus. Acum, că am citit, am şi nedumeriri.

EL: Cară-te!

EA: Nu pot. Sunt deja beată… Poate ai ceva de haleală. (*El bagă mâna în raniţă şi scoate de acolo un măr pe care i-l întinde. Ea îl ia şi îl cercetează pe toate părţile.*) Pentru cea mai frumoasă.

EL: Ce?

EA: Nu numai pe corpuri stă scris, din când în când stă şi pe câte un măr. Odată un asemenea măr s-a rostogolit pe masa la care erau strânşi mai mulţi zei, de fapt toţi că tocmai sărbătoreau o nuntă sau aşa ceva. Mărul era totuşi de aur. Pentru cea mai frumoasă, stătea scris pe el. Şi imediat au început să se certe trei zeiţe din cauza asta.

EL: Numai trei?

EA: Probabil erau mai multe. Dar astea erau şi cele puternice. Aşa că, un om a trebuit să decidă cine primeşte mărul.

EL: Împuţita sarcină. EA: Dar el s-a hotărât.

EL: Pentru cine?

EA: Pentru zeiţa iubirii. EL: Şi pe urmă?

EA: Pe urmă au urmat zece ani de război. Bărbatul a murit cu ocazia asta. Poporul său şi ţara lui au fost tot cu ocazia asta rase de pe faţa pământului.

EL: Din cauza mărului?

EA: Dacă din cauza unui măr, a unui cuvânt, sau a unui Dumnezeu, este de fapt egal. Dacă cineva are chef de război, orice motiv e destul de bun.

EL: Cine a aruncat de fapt mărul?

EA: Unul pe care uitaseră să-l invite la petrecere… E ciudat, dar multe au început cu un măr. (*muşcă din el*) Ah, asta face bine. Şnapsul ăsta a ars tot din mine… Ia spune, cum au reacţionat prietenele tale când au văzut celelalte nume de femei? **Au sărutat** şi locul ăla? Ultima a avut treaba cea mai grea. Nu e desigur de loc uşor să ai mereu în faţa ochilor numele alteia.

EL: Femeile care nu sunt în stare să trăiască cu o bagatelă ca asta nu merită atenţie. Trebuie să le părăseşti cât mai repede, altfel nu ai decât probleme.

EA: Nu mi-e frică de lucrurile mari. Să nu reuşeşti în faţa unui lucru mare nu-i nicio ruşine. Eu mă tem de mărunţişuri. De multe ori sunt numai câteva cuvinte care strică totul. Şi ca să nu trebuiască să ne recunoaştem micimea, facem din asta o mare problemă. Suntem mai degrabă gata să luptăm cu fantomele, decât să ne recunoaştem lipsa de importanţă… Toţi stau împreună, sărbătoresc nunta, sunt lucruri bune şi deodată se rostogoleşte pe masă un măr. Un măr mic cu nişte cuvinte micuţe pe el. (*aruncă cotorul departe*)

EL: De ce te temi, e indiferent. Frica face orice lucru să pară mare.

EA: Şi tu nu o cunoşti?

EL: Ba da. Câteodată mă gâdilă şi pe mine. EA: Ca Paradisul tău?

EL: Aşa ceva. Dar pe dinăuntru. (*arată la stomac*) EA:

Sub numele femeilor.

EL: Mai adânc. Acolo nu-i nicio femeie, niciun bărbat, nicio imagine. Nu mai e nimic în afară de…

EA (*îl întrerupe*): De frică.

EL: În afară de rahat. Nu există decât rahat în noi. EA: Şi ce faci tu atunci?

EL: Merg la closet şi îl dau afară. EA: Eşti un om fericit.

EL: Fericit?

EA: Bineînţeles. Nu oricine poate să-şi cace înăuntrul. După fiecare scaun, eşti ca nou născut. Fără remuşcări, fără regrete, fără frică.

EL: Înăuntru nu-i nimic de găsit. Niciun suflet, niciun spirit. Nimic care te poate face fericit. Nu sunt decât organe, sânge, bacterii… Ce te face fericit nu poate să vină decât din afară. Ce nu atinge pielea ta, nu atinge nici inima. Gândeşti cu ea, ea este memoria. Ceea ce eşti, este în fiecare clipă vizibil. Îmi amintesc de 1.000 de feţe, dar de niciun suflet. Dacă ar exista neapărat un suflet, atunci suntem înconjuraţi de el ca o plasă deasă. Sub piele începe deja putregaiul. Nu-i nimic de găsit în noi. Ceea ce găsim, găsim în afară. Totul găseşti afară. Pe noi înşine sau pe un altul.

EA: Te-am suspectat de multe, dar nu că ai fi un filosof. În orice caz nu-i de presupus, când te uiţi la faţa ta.

EL: De fapt sunt cuvintele lui Volodia. Noi am simţit acelaşi lucru, el a găsit cuvintele potrivite pentru asta.

EA: Atunci m-am liniştit. EL: De ce?

EA: Pentru că prefer să vorbesc cu tine.

EL: Cu buzele astea nu a vorbit până acum nimeni altcineva.

EA: Un om care stă în spatele vorbelor lui. Tu nici nu ai nevoie de buze, corpul tău spune tot.

EL: Vrei să spui pielea. EA: Şi ce-i sub ea. Totul.

EL: Sub ea începe deja putregaiul.

EA: Sau o viaţă nouă. Care creşte şi te umple. Dar la asta nu se pot gândi bărbaţii. Ei nu pot să rodească. Nicio altă viaţă nu poate să înceapă în voi. Nicio a doua inimă nu

va bate în voi. Beznă şi singurătate e tot ce ascunde sub ea pielea voastră. Îţi vine cu adevărat cheful să baţi toba pe voi.

EL: Încearcă.

EA: Nu trebuie să lovesc ca să aud zgomote de la tine… Ia zi, care este ultimul nume pe care l-ai tatuat pe tine.

EL: Pe ăsta.

EA (*se uită, silabiseşte*): Olga. Şi ce-a zis ea de chestia asta, când le-a văzut şi pe celelalte?

EL: Le-a sărutat pe toate. Să le înghită ar fi vrut. Aşa de mult i-au plăcut la gust.

EA: Mă gândeam că toate au acelaşi gust. EL: N-ai decât să probezi.

EA: De ce nu? Cuvinte şi imagini nu am gustat niciodată. (*se învârte în jurul lui*) Cu ce să încep… Evident. Cu paradisul. (*îi sărută locul de pe spate. Pe urmă se pune în faţa lui*) Acum cuvintele. (*sărută numele femeilor unul după altul. El îi pune mâna pe cap. Ea se rupe brusc de el şi se aşază pe o ladă*)

EL: Ei, ce gust au?

EA: Omenesc… Acum mi-a dispărut şi gustul de măr. EL: Mere poţi să primeşti de peste tot.

EA: Ai febră. Corpul tău e fierbinte. EL: O să treacă.

EA: Nu ştiu ce să cred. Am în faţa mea un om de piatră, sau un om din epoca de piatră?

EL: Chestie de gust.

EA: De unde ai învăţat aşa de bine limba noastră?

EL: Din şlagărele voastre. Sunt aşa de intelectuale. Viermuie de adevăruri înăuntrul lor.

EA: Vorbesc serios.

EL: Sunt de o vreme pe aici.

EA: Asta nu-i de ajuns, e altceva la mijloc… Cu siguranţă o femeie. Numai o femeie poate să te înveţe aşa de bine o limbă.

EL: Da, asta de aici (*arată la armă*) EA: Deci nu vrei să îmi spui.

EL: Mama vine din părţile astea.

EA: Pe bune? Atunci e totul limpede. Deci aveam dreptate… Ştie că eşti aici?

EL: Habar n-are. Nu am mai văzut-o de o veşnicie.

EA: Oamenii ca tine, ar trebui să nu aibă mamă. Ar trebui ca în poveşti să izvorască din dinţii balaurului sau din pietre… Ar trebui să se zvârcolească în prăpăstii de singurătate… Dar te-am gustat deja… Eşti numai un om…

EL: Mi-e un pic de jenă de asta. EA: Ai fost vreodată căsătorit?

EL: Odată era cât pe ce. Îmi cumpărasem chiar şi inelul. De la un armean. Un mare maestru. Putea să facă din aur tot ce voia, tot ce putea să-i treacă prin cap unui creier bolnav. Iubitei unui peşte i-a aurit flocii.

EA: Un adevărat estet.

EL: Păi dacă zic că era un maestru, atunci ştiu ce spun. EA: M-ai făcut curioasă să aflu cum arăta inelul.

EL: Era foarte subţire. Un inel ca orice inel. EA: Şi ce-a ieşit din toată povestea?

EL: L-am purtat la mine o jumătate de an. E al naibii de nesănătos să porţi un inel ca ăsta la tine. E un fel de al doua inimă, mai bună. Eşti tot timpul agitat şi îţi vine să sari mereu la harţă. Din cauza lui m-am încurcat şi în nişte bătăi.

EA: Dar curajul să-i ceri mâna nu l-ai avut.

EL: Ba da. A zis nu. Avea nevoie de un bărbat cu viitor. În rest se potrivea totul la mine, numai nenorocitul ăsta de viitor nu.

EA: Da, nenorocitul de viitor… Asta doare.

EL: Cel puţin a fost cinstită. EA: Era Vera?

EL: N-are nicio importanţă cine era. EA: Ce-ai făcut cu inelul?

EL: Am făcut din el doi dinţi. (*deschide gura şi bate cu degetul arătător pe ei*) … Ăştia de aici.

EA: O soluţie practică.

EL: Da, acum pot să muşc ca lumea.

EA: Ce faci când nu baţi pădurile şi câmpurile de luptă?

EL: Plec acasă, îmi iau o târfă, o plătesc bine, şi

ascult când îmi spune cât de bun sunt, îi mai dau ceva pe deasupra, şi o pun pe liber. Apoi ies pe stradă şi mă uit, în sfârşit, la feţe. Şi nu numai la sâni, picioare şi funduri, ca la început. Intru în cele mai scumpe crâşme, în care viermuie tot felul de fanfaroni, înfumuraţi şi alţi vagabonzi de aceiaşi teapă, până mă liniştesc. În lipsa mea nu s-a schimbat nimic. Apoi mă întorc în locuinţă, îmi scot cutia de pantofi în care îmi ţin toţi banii, o deschid, mă uit înăuntru şi îmi spun că ăsta trebuie să fie sensul şi scopul vieţi fiecăruia din noi. La asta trebuie să viseze fiecare. Într-o cutie de pantofi se potriveşte tot… A doua zi sunt din nou prin păduri. (*o pauză lungă*)

EA: Auzi? EL: Ce?

EA: Păsările.

EL: Da, le aud din nou.

EA: Auzi cucul… Povesteşte tocmai câţi ani ne-au mai rămas…

EL: Mie sau ţie? EA: Acum a plecat.

EL: Şi câţi ani ne mai rămân?

EA: Nu am numărat… Am încercat să îmi imaginez cum ar fi dacă am fi împreună. Cu toţi ceilalţi s-a întâmplat aşa: mai întâi ne-am spus poveşti, păreri şi idei, pe urmă gingăşii, la sfârşit ne-am jignit, ne-am lovit până când am amuţit unul în faţa celuilalt. Era întotdeauna un drum înapoi. De la oameni, la fiare. Cu tine nu ar putea să meargă decât înainte. Şi dacă nu, măcar rămâi la sfârşit, acolo unde erai la început.

EL: Vrei să spui, mai înainte să vreau să te împuşc?

EA: Nu, înaintea corpurilor goale. Mai înaintea cărnii care tremură… Te mai ustură rănile?

EL: Nu-i aşa de important. EA: Şi ce-i important?

EL: Pentru tine, prada. EA: Şi pentru tine?

EL: Naiba ştie.

EA: Dacă m-ai fi întâlnit într-un local, ai fi vorbit cu mine? EL: Cred că da.

EA: Şi cum ai fi început? EL: Ştiţi cumva cât e ceasul?

EA (*râde*): Până de curând era şase fără zece. EL: Şi

acum?

EA: V-aş fi spus cu plăcere, dar cineva mi-a luat toate ceasurile.

EL: Trebuie să fi fost un tip foarte rău.

EA: Da, mi-a furat mult timp. Aveţi de gând să faceţi la fel?

EL: Nu sunt hoţ.

EA: Atunci de unde interesul ăsta după minute, ore…

EL: E bine să ştii când împuţitul ăsta de timp se opreşte.

Mulţi nu ştiu.

EA: Poate pentru dumneavoastră a stat, mie îmi fug clipele prin faţa ochilor…

EL: Mai aveţi încă ceva de gând? EA: În viaţa asta cu siguranţă.

EL: Şi astă seară?

EA: Viaţa e făcută din multe seri, cea de azi face parte din ele.

EL: De ce vă grăbiţi în halul ăsta?

EA: Niciodată nu-i prea devreme să începi. EL: Nu pierdeţi niciodată ţelul din faţa ochilor?

EA: Numai când plâng. Atunci se înceţoşează totul. EL: Pot să vă invit la o băutură?

EA: Cu plăcere. (*trage o duşcă din sticlă*) Aţi pierdut trenul?

EL: De ce?

EA: Cu mine intră mereu în vorbă bărbaţii care au pierdut trenul. O grămadă de bărbaţi întârziaţi…

EL: E aşa de rău?

EA: Da, vor să-şi umple timpul. Şi cândva, pleacă din nou un tren, pe care ei vor să-l prindă.

EL: Şi eu care îmi închipuiam că din cauza dumneavoastră uită unde vor să ajungă.

EA: Gândurile dumneavoastră îmi plac… Ce v-a adus pe aici?

EL: Voiam să mă întâlnesc cu cineva, dar acela nu a apărut.

EA: Poată că numai a întârziat.

EL: Întârzie de mulţi ani, şi la un moment dat am început să mă plictisesc să-l tot aştept.

EA: Da, cândva se plictiseşte oricine de aşteptare… Se interpretează acum numărul meu preferat.

EL: Vreţi să dansăm?

EA: E o veşnicie de când nu am mai făcut-o. EL: Atunci puneţi-i capăt.

EA: Cui?

EL: Veşniciei ăleia de rahat. (*Cei doi încep să danseze*) EA: Ştiţi să puneţi lucrurile la punct.

EL: Pe mine mă interesează numai minutele şi orele…

EA: Să nu credeţi că sunt aşa de uşor de cucerit. O băutură, un dans, câteva minute, ore. Asta-i tot ce aveţi să-mi oferiţi?

EL: Am o semilună şi un soare deasupra buricului, ele nu apun niciodată.

EA: Prea puţin.

EL: Car în spate Paradisul. EA: Încă nu-i suficient.

EL: Am doi îngeri pe fund… (*Un soldat tânăr cu arma îndreptata spre ei intră în scenă*)

SOLDATUL: Mâinile sus! EA: Iar o luăm de la capăt.

SOLDATUL: Mâinile sus, v-am spus! EL: A mea-i deja sus. Ai o voce erotică.

SOLDATUL: Sus cu ele, că dacă nu te împuşc.

EL: Împuşca-mă! Nu ar fi prima oară, că adorm neterminat. EA: Nu asculta de el. E beat.

SOLDATUL (*către ea*): Rămâi unde eşti. Arma. Arunc-o încoace.

EA: Rămân pe loc sau arunc…

SOLDATUL (*o întrerupe*): Arunc-o încoace. Repede. EA *îi aruncă arma*

EL: Hai puştiule, nu vrei o duşcă. Hai să vorbim ca oamenii civilizaţi.

SOLDATUL: Nu vreau să vorbesc. EL: Atunci bea ceva. E un şnaps prima. SOLDATUL: Nu vreau să beau.

EL: Dar o să-ţi placă… Nu ai mai băut niciodată aşa ceva. Îl fac călugării în munţi. Îi ajută la descifrarea

Bibliei.

SOLDATUL: Ţi-am spus că nu vreau să beau? Ţi-am mai spus! Şi nu încerca să te apropii! Cunosc toate trucurile.

EL: Nu vrei să vorbim, nu vrei să bem, ce vrei atunci, puştiule? Vrei să citeşti poate Biblia împreună cu noi?... Am mereu una la mine. O carte dată naibii. E ceva înăuntru pentru oricare din noi.

SOLDATUL: Gura!

EL: Crezi în Dumnezeu puştiule?

SOLDATUL: Cred că aţi băgat-o rău pe mânecă.

EL: Din când în când mă gândesc la el... Mai ales când alerg şi trebuie să mă uit la câte o pocnitoare.

SOLDATUL: Gândeşte-te, dar mai iute... Acu ţi se termină timpul...

EL: Crezi că el ne-a făcut? SOLDATUL: A făcut rahatul praf...

EL: Da, din rahat ne-a făcut pe noi. Din praful strâns sub unghiile lui... Crezi că a vrut să ne întâlnim şi acum se uită la noi şi îi place ce vede?

SOLDATUL: Numai că el mi-a pus arma asta în mână.

EL: Oare ce are el de gând cu noi... Uneori cred că pricep...

Alteori nu...

SOLDATUL: N-o să dureze mult şi o să afli.

EL: Durează de prea mult timp, puştiule, de prea mult timp...

EA: Nu suntem duşmani. El (*arată spre mercenar*) luptă pentru voi.

SOLDATUL: Asta o să verificăm.

EL: Cine o să verifice? Tu şi cu păduchii tăi? Deja tremuri. Cu siguranţă nu eşti în afacere de prea multă vreme.

SOLDATUL: Suficient de demult ca să vă prind.

EL: Ia totuşi o gură, pe urmă totul va fi mai uşor. (*face un pas spre soldat*)

SOLDATUL: În genunchi! Pune-te în genunchi! Aici eu spun ce-i de făcut, e clar?

EA: Ce vrei să faci cu noi?

SOLDATUL: Vă duc la comandant. O să se bucure, să vă vadă pe voi, jefuitori de cadavre. Toţi camarazii or să se bucure. De luni de zile vă căutăm. Am pus posturi de pază peste rând. Abia dacă mai apucam să dormim ca lumea... Dar acum primesc şase zile concediu, câte trei pentru fiecare din voi.

EA: Părinţii tăi or să se bucure.

SOLDATUL: Şi încă cum!... Mi-aţi adus noroc. EL: Las-o să plece. Eu am jefuit hoiturile.

SOLDATUL: Ce?

EL: Totuşi trei zile de concediu nu sunt nici ele rele... SOLDATUL: Ea ce căuta pe aici?

EL: Tocmai voiam s-o violez. Şi ai picat tu... Am cărat-o din satul de colo. O musulmană frumuşică, nu-i aşa?

SOLDATUL: Atunci fă-o. EL: Vorbeşti serios, puştiule?

SOLDATUL: Sigur. Vreau s-o fuţi acum de faţă cu mine.

EL: Şi tu să ţi-o iei la labă cu ocazia asta? Nu te-ai gândit la chestia asta?

SOLDATUL: Dacă nu o faci vă împuşc pe amândoi.

EL: Ştii ce puştiule, acum aş avea mai mult chef nu pe ea ci pe tine să te fut. Ştiu e o jale. Dar aşa am eu chef acum.

SOLDATUL (*trage pe lângă mercenar*): Următorul o să te nimerească.

EA (*către soldat*): Vrei să-mi vezi ţâţele... Uită-te, aici sunt (*îşi ridică puloverul, de sub el cad pe pământ bancnotele ascunse*) N-ai mai văzut de mult chestii din astea... Ia spune, nu-i aşa că sunt frumoase... Lasă-l în pace şi uită-te mai bine aici. E mai bine să te uiţi la ele.

SOLDATUL (*către fată*): Dezbracă-te. Dezbracă-te de tot. (*lui*) Şi tu. (*Mercenarul începe încet să-şi dezlege şireturile de la bocancul stâng, îl scoate şi îl aruncă într-o parte. În timpul ăsta nu-l scapă pe soldat din ochi*)

EA: Lasă-l pe el. Ce ai tu nevoie e aici... Clăteşte-ţi ochii. Vrei să-i şi atingi... Vino. Nu-ţi fie teamă. Un om aşa de mare, şi aşa de fricos... Ai văzut vreodată ceva mai

frumos? Ar putea să-ţi aparţină ţie. Nu vezi cum tânjesc după mâinile tale, după mâinile tale frumoase. Vino, spun ele, fii tandru cu noi… A trecut destulă vreme de când nu a mai fost nimeni tandru cu noi. Iane, şi nu o să ne uiţi niciodată. Apucă-ţi norocul. (*Îşi dezbracă puloverul. Soldatul e din ce în ce mai concentrat la sânii fetei*)

SOLDATUL (*către fată*): Şi acum pantalonii.

EA (*râde*): Dar pentru asta trebuie să-mi cânţi o melodie.

Fără muzică nu merge.

SOLDATUL (*către mercenar*): El o să cânte. Hai, dă-i drumul.

EL: Nu pot decât să fluier. SOLDATUL: Atunci fluieră ceva. EL *începe să fluiere o melodie.*

SOLDATUL: Asta nu-mi place! Alta! EL *începe să fluiere o altă melodie.*

EA: Uită-l. Nu vrei mai bine să mergi cu mine între tufişuri.

Te ştiu de mult, ştii…

SOLDATUL: Pe mine?

EA: Te-am văzut deseori în somn. Ieri ultima oară. Îmi adusese-şi un măr. „Pentru cea mai frumoasă”, ai spus tu… Apoi ai urcat în pat… Vrei să ştii ce-ai făcut după aia? … Puneţi buzele pe sânii mei, şi ei o să-ţi povestească… (*Mercenarul scoate din bocancul drept un cuţit, sare la soldat şi îi înfige cuţitul între coaste. Soldatul cade la pământ. Mercenarul îl dezarmează. Între timp ea îşi îmbracă la loc puloverul.*)

EL (*aplecat peste soldat*): Puştiule, puştiule, aşa de multă osteneală şi acum nu mai ai nici timp şi nici chef să ţi-o iei măcar o dată la labă.

SOLDATUL: Acum o să mor? EL: Asta-i situaţia.

EA: Ce situaţie?

EL: O să-ţi dai tu seama. Să mori e simplu. Toţi reuşesc s-o facă.

SOLDATUL: Să mori? Nu-i adevărat… Nici măcar nu mă doare. Minţi. (*către ea*) Spune-mi că minte… De ce taci?

EL: Liniştеşte-te puştiule, liniştеşte-te.

SOLDATUL: Nu o să mor... Tu poate, dar nu eu, nu, nu. Nu mă interesează... Sunt încă atât de tânăr. (*vede pozele*) Aşa de multe femei... (*ridică o fotografie de jos se uită la ea*) Ce aveaţi de gând cu fotografiile astea?

EL: Îmi căutam o mireasă.

SOLDATUL: Şi eu voiam să mă însor cândva, dar nu acum... Sunt încă prea tânăr. Nici măcar nu ştiu cum este cu o femeie, cum trebuie făcut...

EL: Ca şi cu moartea... Dacă vrei o cruce, aici (*îi arată umărul*) am una.

SOLDATUL: Vreau un singur lucru... (*către ea*) Vreau să le mai văd odată... Te rog...

EL: Nu mai primeşti decât umărul meu, puştiule, numai umărul meu.

SOLDATUL: Te rog! (*ea se apropie de soldat, rămâne nemişcată la picioarele lui şi îşi ridică puloverul*) Frumos... Foarte frumos (*moare*)

EL (*îi închide ochii*): Puştiul era cât pe ce să ne omoare. EA: Eşti gelos, ce?

EL (*se duce şi îşi ia bocancul*): Ia-ţi câteva frunze de nuc, poate poţi să continui stripteas-ul în faţa sufletului lui... Şi nu uita să-i goleşti buzunarele. Eu trebuie să plec mai departe.

EA: De ce atâta grabă?

EL: Nu ştiu de ce, dar atmosfera din jur nu-mi mai place EA: Ne-am descurcat de minune.

EL: Tu nu o să pleci niciodată de aici. Şi ştii de ce? Din cauza morţilor... O să le duci lipsa. Depinzi de ei, dar nu ştii încă asta. Pentru că nimic nu-ţi dă sentimentul superiorităţii decât ăştia... Să-i vezi în fiecare zi şi să te gândeşti, şi ţie ţi-am supravieţuit... Probabil că ai de mult banii necesari, dar ceva te ţine pe loc. Rămâi pentru că vrei să afli, dacă şi următorului, dacă şi mie, îmi vei supravieţui...

EA: Am supravieţuit amândoi.

EL: Acum e vremea ca drumurile noastre să se

despartă. EA: Şi lacrimile?

EL: Ce?

EA (*merge la el*): Lacrimile nu le-am încercat încă la gust.

EL: O să-ţi strice tot gustul.

EA (*îl sărută pe obraji la locul cu pricina. Apoi încep să se sărute*): Leagă-mi ochii, şi aş putea după gust să deosebesc toate tatuajele tale.

EL: Asta nu cred. EA: Punem pariu?

EL: Pe ce? Pe toată prada ta?

EA: Nici vorbă… Dacă câştig atunci vii cu mine.

EL: Şi ce să fac acolo? Să-i servesc pe alţii, să le zâmbesc, să mă milogesc pentru banii mei, sau să ucid tipi, ca să ai pe cine jefui tu.

EA: Lasă-mi mie grija asta. EL: Şi dacă pierzi?

EA: Atunci fă ce vrei.

EL: Câştigul tău e mult mai mare.

EA: Pentru că am ştiut de la bun început. EL: Ce?

EA: Ce vreau să câştig.

EA (*aduce o cârpă*): Leagă-mă. (*El o leagă*) Aşază-te. (*El se aşază pe spate sprijinit în coate. Ea îngenunchează lângă el şi începe cu stomacul.*) Sirena… Valurile… Soarele… Luma… Olga… Galja… Vera… Ljudmila… Svetlana… O fereastră zăbrelită, şi în spate un om urlând, şi deasupra lui o inscripţie… Libertá… Şi unde sunt eu? Unde o să-mi treci numele meu?

EL (*o dezleagă la ochi*): Pe limbă. (*o trage către el, şi strânşi lipiţi unul de altul încep să se rostogolească prin iarbă, odată este el dedesubt, altă dată ea. Până când ajung în marginea din dreapta a scenei, şi el se află din nou sub ea. Brusc o împinge cu o smucitură puternică într-o parte*)

EA: Ce s-a întâmplat?… Te doare rana?

EL (*rămâne nemişcat*): Ridică-te şi dispari. Poţi să-ţi iei şi prada.

EA: Eşti un laş împuţit. EL: Aruncă-mi o ţigară.

EA (*ea se ridică*): Ia-ţi şi singur. EL: Nu pot. Stau pe o mină.

EA: Ce?... (*râde*) Câte mai pot să născocească bărbaţii când încep să se teamă... Dar de la tine nu m-am aşteptat la asta.

EL: În geaca mea, mai sunt nişte bani cusuţi.

EA: Ce tot bolboroseşti acolo. Aşa de uşor nu scapi tu.

EL: Pleacă şi caută-ţi mai bine pe altul. Un bărbat cu viitor. Acum nu am niciun chef de ceartă.

EA: Aşteaptă, aşteaptă, aşteaptă... Doar s-o găsi cineva, care să poată dezamorsa blestemăţia aia... Merg să-l aduc. Spune-mi numai la cine să mă duc.

EL: Nimeni nu poate face asta. Eu însumi am pus-o. EA: Nu, nu... Nu pot să cred asta.

EL: Poţi să-mi dai o ţigară? (*Ea îi întinde un pachet*) Mulţumesc. Împachetează-ţi lucrurile şi cară-te. Şi evită poteca care duce la râu. Acolo sunt prea multe mine.

EA *(începe să-şi pună lucrurile în sac)*: De ce a trebuit să mi se întâmple tocmai mie una ca asta? De ce?

EL: Ai grijă să părăseşti cât mai repede ţara. Atunci o să-ţi meargă mai bine.

EA: Trebuie să existe ceva. Mai trebuie să existe o posibilitate. Nu trebuie decât să mă concentrez. (*apucă cadavrul soldatului şi începe să-l tragă*)

EL: Ce faci acolo?

EA: Tu te rostogoleşti într-o parte şi împing leşul acolo. O să funcţioneze. Crede-mă că o să funcţioneze.

EL: Uită, aşa o să zburăm amândoi în aer. EA: Vreau să încerc.

EL: Vino-ţi în fire şi ascultă-mă, ascultă-mă cu atenţie. Nu mă poţi ajuta, nimeni nu mai poate... Nu poţi decât să faci lucrurile să fie şi mai rele... Ai băgat la cap?

EA: Da, da (*lasă leşul jos*) EL: Lasă-mă singur, acum.

EA (*aruncă lucrurile în sac. Când strânge ceasurile le ţine scurt la ureche.*): Mai devreme au ticăit toate. Acum nu se mai aude nimic. Acum timpul trece în tăcere, ca şi cum nici nu ar mai exista... Îmi plăcea mai mult când ticăiau. (*aruncă ceasurile în sac, îl ia şi face câţiva paşi, dar rămâne locului cu spatele la el şi îşi şterge lacrimile.*)

EL: Ce tot stai… Aici nu mai e nimic de luat.

EA: Eşti aşa de prost, aşa de prost… Habar n-ai ce mai este de luat din viaţa asta, pentru că nu ţi-a trecut niciodată prin cap una ca asta.

EL: Mâine o să-ţi fie mai bine.

EA: Mâine e o zi ca oricare alta. Dar cea de azi nu. De câte zile din astea ai parte în viaţă… Numără-ţi-le. Le-ai trecut pe toate în pielea ta. Împinse la margine, ca nişte bucăţi dintr-un vas, în care prea puţini supravieţuiau. (*aruncă sacul la pământ*)

EL: Acum am ajuns la mal. Mai vreau să fumez câteva ţigări în linişte şi pe urmă mă ridic.

EA: Şi ce-i cu mine?

EL: O să vezi ce-i cu tine. Nu-i destul?

EA: Îţi spune eu ce este destul. (*se apropie încet de el*) Alţi bărbaţi stau prin cârciumi, în închisori sau în birourile lor. Al meu stă pe o mină. Cel puţin nu poate să umble-n străini. (*râde*)

EL: Te-ai scrântit? Nu te apropia. (*ea îşi scoate pantalonii şi se urcă pe el*) Nu, nu face asta.

EA: Am câştigat. Ai uitat?

EL: Tu eşti cea mai a naibii muiere pe care am întâlnit-o vreodată.

EA (*îşi scoate puloverul*): Habar n-ai. Nici măcar cum sunt la gust. (*se pune pe vine şi îi trage şliţul de la pantaloni*) Nu mai poţi să faci nimic. Nu mai poţi decât să asculţi. (*se aşază pe pântecele lui încet*) Da… Aşa-i bine… Nu ai doi îngeri pe undeva pe aici?

EL (*excitat*): Da… Câte unul pe fiecare bucă.

EA: Atunci ce mai aştepţi? Lasă-i să dea din aripi.

Sfârşit

În domeniul *Beletristică* au mai apărut (selectiv)
— *Abigél*, Magda Szabó
— *Album de versuri*, Stéphane Mallarmé

— *Amphitryon. Comedie după Molière*, Heinrich von Kleist
— *Balada bătrânului marinar*, Samuel Taylor Coleridge
— *Balul operei*, Josef Haslinger
— *Bucolicele. Georgicele*, Vergilius
— *Cărţile profetice*, William Blake
— *Cântece religioase*, Novalis
— *Ducesa de Amalfi*, John Webster
— *Eneida*, Vergilius
— *Eternul feminin şi teatrul*, Elfriede Jelínek, Gertrud Fussenegger ş.a.
— *Faust,* Johann Wolfgang von Goethe
— *Femeia omorâtă cu blândeţea*, Thomas Heywood
— *Fontana di Trevi*, Dan Stoica
— *Grădinarul*, Rabindranath Tagore
— *Iubire în bătaia vântului*, Leonard Barras
— *Poezie. Dramă*, Edgar Allan Poe
— *Proză feminină austriacă*, Dan Stoica (coord.)
— *Roze, crini, metafore*, Procopie P. Clonţea
— *Teatru austriac contemporan* (vol. 1, 2), Dan Stoica (coord.)
— *Teatru austriac modern*, Dan Stoica (coord.)
— *Târgul şaradelor*, Paul Miron
— *Cinci poveşti de dragoste din Austria*, Dan Stoica

În curs de apariţie
Teatru vol. 2, Werner Schwab

LIBRĂRII în care puteţi găsi cărţile colecţiei *FLORILEGIUM* (selectiv)
ALBA-IULIA
Librăria *Mircea Eliade*, str. Cloşca, bloc CH1
ARAD
Librăria *Corina*, str. Mihai Eminescu nr. 2, tel. 0257/284749
BRAŞOV

Librăria *George Coşbuc*, str. Republicii nr. 29, tel. 0268/477309

BUCUREŞTI

Librăria *NOI*, Bd. N. Bălcescu nr. 18, tel. 021/3102528

Librăria *Mihai Eminescu*, Bd. Regina Elizabeta nr. 5, tel. 021/3158761

Librăria *Academiei*, Calea Victoriei nr. 12 A, tel 021/3138588

Librăria *Luceafărul*, Bd. Unirii nr. 10, tel. 021/3130075

CLUJ

Librăria *Orfeu*, Piaţa Unirii nr. 10, tel. 0264/195339

CONSTANŢA

Librăria *Sophia*, str. Dragoş Vodă nr. 13, tel. 0241/616365

CRAIOVA

Librăria *Şcolii*, str. M. Viteazu, al. 7 – 14, tel. 0251/412588

DEVA

Librăria *Prescom Divers*, str. Ana Ipătescu nr. 11, tel. 0254/213782

GALAŢI

Librăria *KORES*, str. Nicolae Bălcescu, al. A3, parter, tel. 0236/463116

IAŞI

Librăria *Casa Cărţii*, Bd. Ştefan cel Mare nr. 56, tel. 0232/270610 Librăria *Junimea*, Piaţa Unirii nr. 4, tel. 0232/412712

Librăria *Cubul de sticlă*, Bd. Carol I nr. 3 – 5, tel. 0232/215683

ORADEA

Librăria *Mihai Eminescu*, str. Meşteşugarilor nr. 73, tel.

0253/131924

PITEŞTI

Librăria *Casa Cărţii*.

Bd. Republicii, al. G1, parter, tel. 0248/214679
SATU-MARE
Librăria *Mihai Eminescu*, str.
Ţibleşului nr. 1, tel. 0261/717503
SIBIU
Librăria *Polsib*, Şos. Alba Iulia nr. 40, tel. 0269/210058
SUCEAVA
Librăria *Casa Cărţii*, str. N. Bălcescu nr. 8, tel. 0230/530337
TG. MUREŞ
Librăria *Luceafărul*, str. Trandafirilor nr. 43, tel 0265/250581
TIMIŞOARA
Librăria *Mihai Eminescu*, str. Măceşilor nr. 1, tel. 0256/194123 Librăria *Esotera*, str. Lucian Blaga nr. 10, tel. 0256/431340

Librariii ON LINE
www.euroinst.ro www.anticariatonline.ro www.librariaeminescu.ro www.cartedesucces.ro

Grafică: George Romeo Hurdubai
Bun de tipar: 2009 – Apărut: 2009 – Format 12, 50 x 19, 50

INSTITUTUL EUROPEAN – Iaşi, str. Lascăr Catargi nr. 43; C.P. 161 – cod 700107
Tel. Difuzare: 0788.319462
Fax: 0232/230197 – euroedithotmail.com http://www.euroinst.ro